

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက

နှင့်

သာဘဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ

လှမိုး (ပညာရေး)

တမလွန်၊ ဆဋ္ဌမအာရုံ၊ ရုပ်နာမ်လွန်ကမ္ဘာမှ ခြေသံများ
အဏ္ဏဝါထဲမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ လူ့စကားပြောသောမြေပေါ်၊ သောသုန်ပုဒ်၊
အနာဂတ်ကိုသိမြင်သူများ ကိုယ်တွေ့ပရလောက၊ တမလွန်မှ မဟာရမိသံ၊
ဘဝဆက်သံသယရာ စသည်ဖြင့်

စာအုပ်ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၄၀၀၀၂၉၀၅၀၁]

မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
[၄၀၀၁၃၃၀၂၀၇]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

မျက်နှာရုံးအိမ်ခြံမြေ - အံ့ဘွယ်စင်

မျက်နှာရုံးပုံနှိပ်

ဦးတင်မောင်ဝင်း [၀၅၉၄၆၊ သင်းလွဲဝင်းပုံနှိပ်တိုက်]

၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်၊

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးထွန်းထွန်း [အောင်မြင့်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်] ၀၂၇၂၆

အမှတ် ၂၄၄ လမ်း ၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ကိုလှတိုး [၀၃၇၇၂]၊ ရန်အောင်စာပေ၊

၃၄၃/၁၈၊ အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	တမလွန်	၇
၂။	ရုပ်နယ်လွန်ကမ္ဘာမှ ခြေသံများ	၁၅
၃။	ဆဋ္ဌမအာရုံ (၁)	၂၃
၄။	ဆဋ္ဌမအာရုံ (၂)	၃၂
၅။	ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက (၁) ...	၄၀
၆။	ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက (၂) ...	၄၉
၇။	ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက (၃) ...	၅၇
၈။	ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက (၄) ...	၆၅
၉။	ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက (၅) ...	၇၃
၁၀။	ဒေါင်းနင်းလမ်းအမှတ်(၁၀)၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၁) ...	၈၁
၁၁။	ဒေါင်းနင်းလမ်းအမှတ်(၁၀)၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၂) ...	၈၉
၁၂။	အဏ္ဏဝါထဲမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၁) ...	၉၆
၁၃။	အဏ္ဏဝါထဲမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၂) ...	၁၀၃

၁၄။	ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်နှင့် သစ်နက်ရုပ်တု	... ၁၁၁
၁၅။	ဥပါဒါန်	... ၁၂၀
၁၆။	ပုဏ္ဏကနောက် ခြေရာကောက်သူ	... ၁၂၉
၁၇။	လူစကားပြောသော မြွေပါ	... ၁၃၄
၁၈။	သမိုင်းပါမောက္ခ၏ အိပ်မက်ဆန်း	... ၁၃၉
၁၉။	သေသူပိညာဉ်	... ၁၄၄
၂၀။	ရ(ဒ)ယတ်ကစ်ပလင်၏ အိပ်မက်ဆန်း	... ၁၄၉
၂၁။	အနာဂတ်ကို သိမြင်သူများ	... ၁၅၄
၂၂။	ကိုယ်တွေ့ပရလောက	... ၁၅၉
၂၃။	တပလွန်မှ မဟူရာခင်ခင်	... ၁၆၃
၂၄။	ခရီးစဉ် ၄၀၁ မှ နာနာဘာဝ	... ၁၆၇
၂၅။	သမိုင်းကပြောသော စိတ်စွမ်းအင်	... ၁၇၂
၂၆။	ရုပ်နယ်ကမ္ဘာမှ အလည်ရောက်ခြင်း	... ၁၇၇
၂၇။	ဘဝဆက်သံသရာ	... ၁၈၂

တမလွန်

၁၉၂၀၊ ဇွန်လ။

လပြည့်ဝန်းသည် တရိပ်ရိပ်တက်လာသော မိုးတိမ်တိုက်များကြားမှ မှိုင်းပျံ့ထွန်းလင်းနေပေသည်။ တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေသည် သစ်အယ်ပင်များ၊ မိုးမခပင်များကြားတွင် ပျင်းရိပြီး ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။ မြေသင်းနဲ့ နှင့် ညမွှေးပန်းရနံ့တို့သည် တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေပြည်တွင် ရောထွေးလျက်ရှိ၏။ ပိုးစုန်းကြူးကောင်များသည် နှင်းဆီရိုင်းချုံ့များ ထက်တွင် ဝဲပျံ့လျက်ရှိနေကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကို တည်ထောင်သူ ပါမောက္ခကြီး ဆာဝီလျံဘားရက်သည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၊ ဒဗ္ဗလင်မြို့ ဘုရင့်သိပ္ပံကောလိပ်(Royal College of Science) ပရဝဏ်ရှိ သူ့နေအိမ်စာဖတ်ခန်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူ့စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် သူ၏ရေးလက်စ(The Death Bed Visions)

'ကွယ်လွန်ခါနီးသူတို့၏ နိမိတ်အာရုံထင်ခြင်းများ'ဟူသော စာမူစာအုပ်ကြီးမှ စာရွက်များသည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်ကြောင့် တဖျတ်ဖျတ်မြည်ကာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လန်နေကြ၏။ စာဖတ်ခန်းအပြင်ဘက်နံရံမှ တိုက်ကပ်ပန်းပင်တို့မှာလည်း တရဲရဲမြည်၍ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ရူပဗေဒပါမောက္ခကြီး ဆာဝီလျံဘားရက်ကား နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်ပါပေ။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံတွင်သာမက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်နံတစ်လျား ပါမောက္ခကြီး၏အမည်ကို မကြားဖူးသူမရှိပေ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကြီးမှပညာရှင်များလည်းလေးစားခဲ့ရသည့် ပညာရှင်ကြီးဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် ယခင်ကမူ ရုပ်ဝါဒကို ကိုင်းညွတ်ခဲ့သော်လည်း နာမည်ကျော်ပါမောက္ခဗရော့ (Professor Broad)၊ ပါမောက္ခဆစ်(ဂျ)ဝစ်တို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရာမှ စိတ်နှယ်လွန်ဆိုင်ရာ သုတေသနဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိလေသည်။ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးတည်ထောင်ရာတွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူဇနီး လေဒီဘားရက်မှာ လန်ဒန်မြို့ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးမှ နာမည်ကျော် မီးယပ်နှင့်သားဖွားဆရာဝန်မကြီးဖြစ်သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသည် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနပြုလုပ်ခြင်းများကို တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်နေချိန်ဖြစ်၏။ ပါမောက္ခကြီးဘားရက်သည် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် စာတမ်းဖတ်ပွဲတစ်ခုတွင် ကွယ်လွန်ခါနီးလူများ၏ အာရုံထင်ခြင်းများဟူသော စာတမ်းတင်သွင်းခဲ့ရာမှ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများလာခဲ့၏။ ရှေးယခင်ကမူ ကွယ်လွန်ခါနီးသူတို့၏ နိမိတ်အာရုံထင်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားခဲ့ကြသော သုတေသီများရှိခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော် ထိုကွယ်လွန်ခါနီးသူတို့ နိမိတ်ထင်ခြင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူမျှ သိပ္ပံနည်းကျကျ

စူးစမ်းလေ့လာမှုများ မပြုလုပ်ခဲ့ချေ။ ထိုသို့ မပြုလုပ်ခဲ့ကြခြင်းမှာလည်း ဆေးရုံများမှ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ သူနာပြုဆရာမများထံမှ အကူအညီ ရရန် ခဲယဉ်းသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သူနာပြုဆရာမများသည် ကွယ်လွန်ခါနီး လူမမာများနှင့် အများဆုံးတွေ့ကြုံခဲ့ရသဖြင့် ထိုကွယ်လွန်ခါနီးသူတို့၏ နိမိတ်အာရုံထင်ခြင်း အတွေ့အကြုံကို တွေ့မြင်ကြရမည်မှာ မလွဲပေ။

သို့သော် ရုပ်ဝါဒကိုအခြေပြုသည့် ဆေးပညာမှာလည်း ဆန်းကြယ်သော စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပြဿနာများနှင့် အများအားဖြင့် ဆန့်ကျင်သောကြောင့်လည်း ယင်းအတွေ့အကြုံများကို ထုတ်ဖော်ပြောရန် ဝန်လေးကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။ ပါမောက္ခကြီးဆာဝီလျံဘားရက်မှာ ၁၉၀၄ခုနှစ်၌ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး (Society of Psychical Reserarch) ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ်လာသောအခါ အမှုဆောင်လူကြီးများ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအားလုံးက ရှေးယခင်က သိပ္ပံနည်းကျ စူးစမ်းမှုမလုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အထက်ဖော်ပြပါ ကွယ်လွန်ခါနီးသူတို့၏ အာရုံနိမိတ်ထင်ခြင်းကို သုတေသနပြုလုပ်၍ စာအုပ်ရေးသားရန် အကြံပြုကြသည်။ ဆာဝီလျံဘားရက်မှာ ထိုသုတေသနလုပ်ငန်း ပြုလုပ်နိုင်ရန် အခြေအနေအများဆုံး ရရှိထားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု သူ့မိတ်ဆွေများက ယုံကြည်ကြ၏။ သူ့ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း နာမည်ကျော် သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူဆရာဝန်မကြီးလည်း ဖြစ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါသူလည်းဖြစ်သဖြင့် ထိုသုတေသနလုပ်ငန်းကို ပံ့ပိုးကူညီနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသဖြင့် ဆာဝီလျံဘားရက်အား တိုက်တွန်းကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆာဝီလျံဘားရက်သည် ကွယ်လွန်ခါနီး နိမိတ်ထင်မြင်ခြင်းသည် တမလွန်လောကနှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ တမလွန်

လောကမှ ပရလောကသားတို့သည် ကွယ်လွန်ခါနီးသူများအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် အာရုံနိမိတ်ထင်လာစေသည်ဟူ၍လည်း ယူဆထား၏။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများ၌ တမလွန်ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ မနောသုတေသီများက စူးစမ်းလေ့လာမှုပြုခဲ့ကြ၏။ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးကလည်း ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝိရိယတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍လည်းကောင်း စုံစမ်းသုတေသနပြုခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ မနောသုတေသီတို့ စူးစမ်းသုတေသနပြုမှုကို အချို့သိပ္ပံပညာရှင်များက အားမပေးခဲ့ကြချေ။ အချို့ကမူ သိပ္ပံပညာနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟူ၍ ထပ်တလဲလဲ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ တမလွန်ဘဝအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မနောသုတေသီတို့ တင်ပြချက်များကို အစွဲပြုပါဒန်များဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျောခိုင်းထားခဲ့ကြ၏။ သိပ္ပံပညာသမိုင်း၌ သိပ္ပံပညာရှင်အချို့ ထိုကဲ့သို့ အစဉ်အလာနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် အယူအဆအချို့ကို ဇွတ်အတင်း ဝေဖန်တိုက်ခိုက်သော သာဓကများ၊ သိပ္ပံပညာသမိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရဖူး၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကမ္ဘာကျော်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အယ်ဒီဆင်သည် အသံသွင်းဓာတ်ပြားကို ပထမဆုံးတီထွင်ခဲ့လေသည်။ သူတီထွင်သည့် အသံသွင်းဓာတ်ပြားဖွင့်စက်ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့ သိပ္ပံပညာမဟာဌာနတွင် ပထမဆုံးဖွင့်၍ပြသောအခါ နားထောင်ကြသော သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများအားလုံးလိုလို အယ်ဒီဆင်သည် လူလိမ်လူညာဖြစ်သည်။ အသံသွင်းဓာတ်ပြားစက်တင်၍ထားသော စားပွဲအောက်တွင် အသံတုပိဇ္ဇာတစ်ဦးအား လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြ၏။

ဂရေဟမ်ဘဲ(လ်)အား တယ်လီဖုန်းတီထွင်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ကြေညာသည့် သတင်းကိုကြားရသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အိဒင်ဘာရာတက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံပညာပါမောက္ခတစ်ဦးကမူ “ဂရေဟမ်ဘဲ(လ်)သည် လူလိမ်လူညာဖြစ်နိုင်သည်။ ဝေးကွာသည့်နေရာက စကားပြောခွက်နှင့် စကားပြောဖို့

ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေါင်ဈာ”ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များသည် သိပ္ပံပညာသမိုင်းတွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် သာဓကအနည်းငယ်ကိုသာ တင်ပြခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးပညာသမိုင်းတွင်လည်း အလားတူရှိခဲ့ဖူး၏။ သိပ္ပံပညာရှင်ဟာဗေးက လူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း သွေးလည်ပတ်ခြင်းကို စတင်တွေ့ရှိပြီဟု ဆိုသောအခါ ဆရာဝန်အချို့က လက်ခံယုံကြည်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။ ထို့အတူ ပါမောက္ခဆာဝီလျံဘားရက်နှင့် လေဒီဘားရက်တို့သည် ကွယ်လွန်ခါနီး လူနာတို့၏ နိမိတ်ထင်မြင်ပုံ၊ တမလွန်လောကသားတို့ လာရောက်ဆက်သွယ်ပုံများကို တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြု၍ (The Death Bed Visions) စာအုပ်ကြီးပြုစုနေသည်ဟု ဆိုကြသောအခါ အခြေအမြစ်မရှိသည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စူးစမ်းသုတေသနပြုခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဆာဝီလျံဘားရက်ကမူ နိမိတ်အာရုံထင်မြင်ခြင်းဖြစ်စဉ်များကို စုဆောင်းသုတေသနပြုခဲ့သည်။ သူလေ့လာမှတ်တမ်းတင်သည့် အမှုတွဲများမှာ ယုံကြည်လောက်သည့်သူများ၏ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရှိချက်များကိုသာ သူ့စာအုပ်ကြီးတွင် ဖော်ပြရန် သာဓကများအဖြစ် စူးစမ်းသုတေသနပြု၍ မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယခုသုတေသနပြု၍ မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ယခုတင်ပြမည့် သာဓကမှာ သားဖွားနှင့်မီးယပ်ဆရာမကြီး လေဒီဘားရက်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် မယုံကြည်နိုင်စရာမရှိပေ။ ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။

လေဒီဘားရက်သည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၊ ဒဗ္ဗလင်မြို့ ဗဟိုအမျိုးသမီးသားဖွားဆေးရုံကြီး၌ သားဖွားနှင့်မီးယပ်အထူးကု တာဝန်ခံဆရာဝန်မကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆာဝီလျံဘားရက်(ပါမောက္ခ Sir William Barrett F.R.S) မှာ ဒဗ္ဗလင်မြို့တော်ဝင်ကောလိပ်၌ ရူပဗေဒပါမောက္ခကြီးအဖြစ်

ဆောင်ရွက်နေ၏။ လေဒီဘားရက်သည် ဗဟိုအမျိုးသမီး သားဖွားဆေးရုံကြီး၌ ဒေါရစ်အမည်ရှိ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်အား ခက်ခက်ခဲခဲ မီးဖွားပေးခဲ့ရသည်။

ကလေးအား ချောချောမောမော မွေးဖွားပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ ပင်ကိုနှလုံးရောဂါ ခံစားနေရသူဖြစ်သဖြင့် ရောဂါအခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိအောင် ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်နေ၏။ မကြာခဏသတိလွတ်၍ မိန်းမောသွားခဲ့သည်။ လေဒီဘားရက်အမျိုးပြုသော ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သူနာပြုအဖွဲ့များသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်ဖိရင်ဖိကြိုးစား၍ ကုသကြသည်။ လေဒီဘားရက်သည် လူနာ၏ အနီးတွင် အချိန်ပြည့်တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါရစ်သည် မိန်းမောနေခိုက် အထူးကြပ်မတ်ကုသပေးရသည့် အခန်းတစ်နေရာသို့ မကြာခဏစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒေါက်တာရေ၊ တယ်သာယာတဲ့နေရာပါလား။ ဝဲဘက်ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ရှုခင်းတွေကလည်း ရှုမဆုံးအောင် သာယာပါတယ်။ မိုးတိမ်တွေကကင်းစင်ပြီး အရောင်တွေကလည်း ထွန်းလင်းတောက်ပနေပါတယ်။ တွေ့ရမြင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက အရောင်တွေ တလက်လက်ပါ။ ကျွန်မ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီရှုခင်းမျိုး၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ မမြင်ဖူးဘူးပါရှင်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဆရာဝန်မကြီး လေဒီဘားရက်သည် အံ့ဩသွားကာ-

“ဒေါရစ်၊ မင်းဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ” ဟု မေးလိုက်မိ၏။

“ဒေါက်တာ၊ အခု ကျွန်မရောက်နေတဲ့နေရာပေါ့။ ဘယ်နေရာရယ်လို့တော့ တိတိကျကျမပြောနိုင်ပါဘူး” ဟုပြောဆိုပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“အိုး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဖေဖေပါလား။ ဖေဖေ ကျွန်မကို

လာကြိုတယ်နော်။ ဖေဖေကို ကျွန်မ တစ်နေ့မှမပေးပါဘူး။ ထာဝစဉ် အမှတ်ရ၊ လွမ်းမိနေတယ်။ ဖေဖေ ကျွန်မနဲ့အတူနေမှာနော်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

လူနာအမျိုးသမီးဒေါရစ် ဤကဲ့သို့ပြောဆိုနေစဉ် ဆရာမကြီး လေဒီဘားရက်မှာ မွန်းနစ်သလို ခံစားနေရပြီး ကြက်သီးများထလျက် ရှိသည်။ လေဒီဘားရက်နှင့်အတူရှိနေသည့် အခြားဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် သူနာပြုအမျိုးသမီးတို့ကမူ လူနာသည် ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသဖြင့် စိတ်ထင်သည့်အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုနေကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့သော် ဒေါရစ်၏ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။

လူနာသည် ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုနေရာမှ “အို၊ ဝီဒါ(Vida)မင်းလည်း ပါလာတယ်။ မင်း ဖေဖေကိုခေါ်လာတာနော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝီဒါရယ်။ တို့များ ဒါမှ ဖေဖေကိုတွေ့ရတော့တယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပြန်သည်။

ထို့နောက် လူနာသည် အခန်းတစ်နေရာသို့ကြည့်ပြီး “ဖေဖေ၊ ကျွန်မကိုခေါ်နေပြီ။ လိုက်ခဲ့မယ်ဖေဖေရေ” ဟုဆိုပြီး သူမ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ဝီဒါဆိုသူမှာ ဒေါရစ်၏အစ်မဖြစ်၏။ ဒေါရစ် ဗဟိုအမျိုးသမီးနှင့် သားဖွားဆေးရုံကြီး၌ ဆေးကုသခံယူနေစဉ် ကျန်းမာရေးစိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်သဖြင့် သူ့အား ဝီဒါသေဆုံးကြောင်းကို အသိပေးခဲ့ခြင်းမရှိ။ သူ၏ကွယ်လွန်သူ အစ်မဝီဒါကို မြင်သည်ဆိုခြင်းမှာ စိတ်အထင်သက်သက် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်သည် ကွယ်လွန်ခါနီး လူနာများအား တမလွန်လောကမှ ပရလောကသားတို့သည် လာ၍နိမိတ်အာရုံ ထင်စေခဲ့သလော။

ဆာဝီလျံဘားရက်သည် အထက်ဖော်ပြပါ သာဓကများကို

တတ်နိုင်သမျှဆောင်း၍ သူ၏ (The Death Bed visions) ကွယ်လွန်
ခါနီး သူတို့၏ နိမိတ်အာရုံထင်ခြင်းများဟူသော စာအုပ်ကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်
ကထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်းရစံချိန်တင်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်အရ
ဆိုလျှင် တမလွန်လောကဆိုသည်မှာ ရှိသည်ဟူ၍သာ ယူဆနိုင်ပါ
ကြောင်း ကောက်ချက်ချရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျမ်းတို:

(၁) The Death Bed Visions By. William Barrett

(၂) Beyond And Back By. Wilkerson

ရုပ်နယ်လွန်ကမ္ဘာမှ ခြေသံများ

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်။

စူးရှသော တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်း၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးနှင့် နာနာဘာဝမှဆိုး(Ghost-hunter)ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရသူ မစ္စတာ ဟယ်ရီပရိုက်(စ)သည် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ သူ့မိတ်ဆွေ ဩစတြေးလျသတင်းစာဆရာနှင့် စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ(Psychic-News)သတင်းထောက် အီယန်ကော်စတာ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မစ္စတာဟယ်ရီပရိုက်(စ)ရေ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားထံက အကူအညီလိုချင်ပါတယ်ဗျာ။ မခဲယဉ်းဘူးဆိုရင်တော့ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော့် သတင်းစာအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်နေ့က ဆုံးသွားတဲ့ ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒိုင်း(ရှားလော့ဟုမ်းကို ဇနီး

ခဲ့သူ)ရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ဆက်သွယ်ရတဲ့ သတင်းဆောင်းပါးရှည်တစ်ပုဒ်ကို ရေးခိုင်းနေတယ်ဗျာ”

“ဒီမယ် အီယန်ကော်စတာ၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့အကူအညီ ပေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ကွယ်လွန်သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဆိုရင်ပေါ့ဗျာ။ ယုံကြည်သူတွေအဖို့ ကြားခံဆက်သွယ်ပေးမယ့် ဝိညာဉ် ဆရာ၊ (သို့မဟုတ်)ဝိညာဉ်ဆရာမ(Medium)တစ်ယောက်လိုတယ်ဗျာ။ အဲဒီဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမဟာ စိတ်ချယုံကြည်ရမယ့်လူ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ။ ခုခေတ်က သိတဲ့အတိုင်း လိမ်ညာသူတွေပေါတော့ ကျွန်တော်တို့ မနောသုတေသနလုပ်ငန်းတွေ နာမည်ပျက်ရတယ်။ လူလိမ်တွေရှိသလို၊ တကယ့်တမလွန်လောကနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်”

“မစ္စတာပရိုက်(စ)ရေ။ ခင်ဗျားစိတ်ချရတဲ့ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမဆိုရင် လိမ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမကို တွေ့ပြီဆိုရင် သင့်တော် မယ့်ရက်ကိုသာ စီစဉ်ပေးပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို စီစဉ်ပြီးပါပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်မှ သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းထောက်ကြီး အီယန်ကော်စတာက တယ်လီဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဟယ်ရီပရိုက်(စ)အဖို့ သူခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေကြီး၏ အကူအညီကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးရတော့မည်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့သည် ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဆို၍ ကွယ်လွန်သူတို့၏သတင်းကို ကြားသိလိုသောသူတို့သည် ထိုသူများနှင့် ဆက်သွယ်ကြ၏။ ထိုဝိညာဉ်ဆရာတို့သည် သက်ရှိလူများကို တမလွန်

လောကသို့ရောက်ရှိနေသော ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ၂၀ ရာစုပထမပိုင်း၌ ဝိညာဉ်လောကနှင့်ပတ်သက်၍ အစွဲအလမ်းဖြစ်နေသော နိုင်ငံများတွင် ထိပ်ဆုံးကပါဝင်သော နိုင်ငံဖြစ်၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ၁၉၁၄-၁၇ ကြောင့် အသက်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ အိမ်ထောင်စုတိုင်း၌ ချစ်ခင်ကြသော ခင်ပွန်း၊ သား၊ တူ၊ ဦးလေး၊ ညီစသော အရွယ်ရောက်ရှိသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးဦး ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျအဆုံး၊ အသေအပျောက်များခြင်းကြောင့်လည်း ဝိညာဉ်လောကနှင့်ဆက်သွယ်ရန် စိတ်ဝင်စားကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးများမှ ပါမောက္ခများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများအပါအဝင် လူတန်းစားအမျိုးမျိုးတို့သည် ဝိညာဉ်လောကကို လက်ခံလာကြ၏။ တော်ဝင်မိသားစုများသည်ပင်လျှင် ဝင်စတင်ရဲတိုက်ကြီးတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်ပွဲများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်ဟု သတင်းများထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကလည်း ဝိညာဉ်လောကကို ထောက်ခံရေးသားလာခဲ့ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အနက် လူထုအပေါ် သြဇာအကြီးမားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျသော အလွတ်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း(စုံထောက်ကြီးဦးစံရှား)ကို ဖန်တီးခဲ့သော ပြိုင်စံရှားသည် စာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်၏။ ဆရာကြီးကား ဝိညာဉ်လောကကို တစိုက်မတ်မတ် ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးကိုနင်ဒွိုင်းသည် သူ့ဇာတ်ဆောင်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း

ကဲ့သို့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်တွေးခေါ်သည့် မှုခင်းဒဿနနှင့် ဝိညာဉ်လောကကို ချဉ်းကပ်ခြင်းမဟုတ်။ ဝိညာဉ်လောကဆိုသည် သူ့အလိုအလျောက် ဖော်ထုတ်ထားသော သစ္စာတရားနှင့်သာ လေ့လာနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ဆရာကြီး၏ ဒုတိယဇနီး (ပထမဇနီးမှာ အဆုတ်ရောဂါဝေဒနာနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။) ဂျိမ်း(စ)လက်ကီ (လေဒီကိုနှင့်ဒွိုင်း)မှာလည်း ဝိညာဉ်လောကနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သတင်းကြီးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်ဝိညာဉ်ဝါဒသမိုင်း (History of Spiritualism)ကြီးကို စနစ်တကျ စုစုစည်းစည်းပြုစုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။

ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒွိုင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးသည်နောက် သူ့ဝိညာဉ်ကို ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ဇနီး ဇလဒီကိုနှင့်ဒွိုင်းနှင့် သားဖြစ်သူ အင်ဒရီယံကိုနှင့်ဒွိုင်း (နောင်အခါ ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုများကို ဆက်၍ရေးသားခဲ့၏။ သူ့ဝတ္ထုများကို ဆရာမြသန်းတင့်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုအမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။)တို့ ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သတင်းများပျံ့နှံ့လာခဲ့၏။

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာများအဖို့ ကွယ်လွန်သူကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟုသောအချက်မှာ လူအများစိတ်ဝင်စားမည့် ရေးကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို စနစ်တကျသုတေသနပြုထားသူ လူအများကြည်ညိုလေးစားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်၍ ထုတ်ဖော်နိုင်မည်ဆိုလျှင် အင်္ဂလန်စာဖတ်ပရိသတ်များ သာမက ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်များကပါ စိတ်ဝင်စားမည်ဟု စာပေထုတ်ဝေသူများနှင့် စာနယ်ဇင်းသမားများက ယူဆထားကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒွိုင်း

မိသားစုနှင့်လည်း ခင်မင်သူ၊ မိသားစုက လေးစားသူဖြစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့အရည်အချင်းများနှင့်ပြည့်စုံသူကား ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းမှ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးနှင့် နာနာဘာဝမုဆိုးကြီးဟု နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသော မစ္စတာ ဟယ်ရီပရိုက်(စ)ဖြစ်သည်။

သူသည် လန်ဒန်မြို့ နာမည်ကျော်ဂိုး(လ်)စမစ် ကောလိပ် (Gold Smith)မှ ဓာတုဗေဒဗိသုကာပညာနှင့် ဓာတ်ပုံပညာများတွင် ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့ပြီး လန်ဒန်စီးပွားရေးလောကတွင် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် နှလုံးရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သဖြင့် စီးပွားရေးလောကမှအနားယူကာ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနဘက်သို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့သည်။ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ နိုင်ငံတကာသို့သွားရောက်၍ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်များကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပြီး စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျသုတေသနပြုသူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝကပင် ပဉ္စလက်ပညာများကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သဖြင့် ပဉ္စလက်ဆရာတို့၏ လှည့်ဖြားမှုပညာရပ်များကိုလည်း လက်တွေ့ဆည်းပူးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဓာတ်ပုံပညာတွင်လည်း အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ဝိညာဉ်ဆရာလိမ်၊ ဝိညာဉ်ဆရာမအညာတို့ကို ဓာတ်ပုံဖြင့် သာဓကပြကာ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် နာနာဘာဝမုဆိုးဟု အများက ခေါ်ဆိုခဲ့ကြ၏။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကမူ ဟယ်ရီပရိုက်(စ)သည် စိတ်နယ်လွန်ပညာရပ်များ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်များအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနည်းခဲ့သည်။ သို့သော် သေဆုံးသူတို့၏ ဝိညာဉ်ပူးကပ်ခံရသော ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့သည် ကွယ်လွန်သူတို့ထံမှ သတင်းအချက်အလက်များ ရယူနိုင်သည်ဆိုသော ဖြစ်စဉ်များကို နေ့စဉ်တကျ

စူးစမ်းလေ့လာလိုသည်။ အချို့သောသူတို့သည် စိတ်နယ်လွန်ပညာရပ်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ လိမ်ညာမှုများကို ပြုလုပ်ကြသည်ဟူသော အချက်အလက်တို့ကို လူထုရှေ့မှောက်သို့ ထုတ်ဖော်လိုသဖြင့် ၁၉၂၆ ခုနှစ်ကပင် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းသားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

ဟင်နီဗာလမ်း၊ အမှတ်(၂၀)ရှိ အသင်းတည်ရာအဆောက်အအုံကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို သူ့ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် ငှားရမ်း၍ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်းထားရှိခဲ့၏။ ထိုဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးစက်များ၊ ဓာတ်ပုံအမှောင်ခန်းများကိုလည်း စနစ်တကျ မွမ်းမံထားခဲ့သည်။ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့အား ဝိညာဉ်ခေါ်ယူပြီး ဆက်သွယ်ခိုင်းမည့် အခန်းကိုလည်း စနစ်တကျလုံခြုံစွာထားရှိပြီး အသံတု လုပ်မပြနိုင်အောင်လည်း စီမံဆောင်ရွက်ထားသည်။

ဟယ်ရီပရိုက်(စ)သည် ဝိညာဉ်ဆိုသည်ကို သံသယမရှိသော်လည်း ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့အပေါ် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စူးစမ်းသုတေသနပြုလေ့ရှိသဖြင့် ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သြစတြေးလျအမျိုးသားသတင်းထောက် အီယန်ကော်စတာက အကူအညီတောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ကာဒင်တန်လေဆိပ်မှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသည့် အာရ်(၁၀၁)လေသင်္ဘောကြီး(Airship)သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ဘိုးဗွေးမြို့မှ မိုင်အနည်းငယ်အကွာရှိ တောင်ကုန်းနှင့်တိုက်မိ၍ ပေါက်ကွဲပျက်စီးခဲ့ရ၏။ တင်ဆောင်သွားသူ ၅၄ဦးအနက် လေယာဉ်အမှုထမ်းခြောက်ဦးသာ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သည်။ သေဆုံးသူတို့သည် လေသင်္ဘော(ထိုစဉ်က လေသင်္ဘောများကိုသာ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးတွင် အသုံးပြုခဲ့သည်။)ပျက်ကျရသည့် အကြောင်းမှန်ကို ပြောနိုင်လိမ့်မည်ဟု လူအများက ယူဆထား၏။

စုံစမ်းရေးကော်မရှင်၏ စုဆောင်းတင်ပြချက်များကို လူထုက ယုံကြည် လိုဟန်မတူ။

သို့ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူ 'စာရေးဆရာကြီးကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ ဝိညာဉ် ကိုခေါ်ယူ၍ စုံစမ်းသုတေသနလုပ်ရလျှင် အမှန်အကန် သိရပေလိမ့် မည်ဟု စာနယ်ဇင်းသမားများက ယူဆထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကွယ် လွန်သူ ဆရာကြီးကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ဝိညာဉ်ကို ဆက်သွယ်နိုင်ရန် ဟယ်ရီ ပရိုက်(စ)ကို တာဝန်ပေးကြသည်။

ဟယ်ရီပရိုက်(စ)သည် ထိုစဉ်က နာမည်ကျော်နေသည့် ဝိညာဉ်ဆရာမ အိုင်လင်းဂျေဂါရက်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ [အိုင်လင်း ဂျေဂါရက်သည် နောင်အခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသန အသင်း၏ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကမ္ဘာကျော်(Tomorrow)အနာဂတ် အမည်ရှိ စိတ်စွမ်းအင်မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လာသည်။] အိုင်လင်းဂျေဂါရက်ကလည်း ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက် သွယ်၍ပျက်ကျသွားသည့် လေသင်္ဘောကြီးအကြောင်း စုံစမ်းပေးရန် သဘောတူညီခဲ့သည်။ ဟယ်ရီပရိုက်(စ)ကမူ ကွယ်လွန်သူ စာရေး ဆရာကြီး ကိုနှင့်ဒွိုင်းဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးရန် ကြိုတင်ပြောကြား ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် အီယန်ကော်စတာသည် သူမိတ်ဆွေ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ဦးနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့၏။ ဟယ်ရီပရိုက်(စ) သည် ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်သည့်ဝိုင်းကို သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ပြုလုပ် စေခဲ့သည်။ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ထားသည့် အခန်း တစ်ခန်းဖြစ်၏။ လိမ်ညာလိုသော ဝိညာဉ်ဆရာမအဖို့ မည်သို့မျှ လှည့်စားမရနိုင်ရန် ဖန်တီးထားခဲ့သည်။ အလင်းရောင်ရသည့်အခန်း ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံနှင့်စားပွဲတစ်လုံးမှအပ အခြား မည်သည့်ပရိဘောဂမျှ ထားရှိခြင်းမရှိ။ ရှင်းလင်းလျက်ရှိ၏။

ဝိညာဉ်ဆရာမ အိုင်လင်းဂျေဂါရက် ပြောကြားချက်များကို မှတ်သားရန် လက်ရေးတိုစာရေးမ အီးသယ်ဘီးဟမ်ကိုလည်း ခေါ်ယူထားခဲ့သည်။ ဝိညာဉ်ခေါ်ယူလိုက်သောအခါ အိုင်လင်းဂျေဂါရက်သည် ရုတ်တရက်တုန်လှုပ်လာခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သူ လေသူရဲအာဗင်၏ဝိညာဉ်နှင့် ဒေါက်တာကိုနင်ဒိုင်းတို့၏ဝိညာဉ်တို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး လေသင်္ဘောကြီး အမှတ်(၁၀၁) ပျက်စီးရခြင်းသည် လေသင်္ဘောကြီး၏ ဓာတ်ငွေ့အိတ်များမှ ဓာတ်ငွေ့များကြွလွန်း၍ ဓာတ်ငွေ့အိတ်များ တုန်ခါလာခဲ့ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ တုန်ခါလာသဖြင့် ဓာတ်ငွေ့တွေ အပြင်ထွက်ဖို့ ရုန်းကန်လာချိန်တွင် ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက်သည် မီးစွဲလာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဓာတ်ငွေ့အိတ်များပေါက်ကွဲကာ လေသင်္ဘောကြီး ပျက်ကျရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

လေသူရဲအာဗင်ကမူ လေသင်္ဘောကြီး၏ အသေးစိတ်ချို့ယွင်းချက်များကိုပြောပြခဲ့ပြီး ကိုနင်ဒိုင်း၏ ဝိညာဉ်ကလည်း ဖြည့်စွက်ပြောဆိုခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အာဗင်၏အသံနှင့် ကိုနင်ဒိုင်းတို့အသံများမှာ ယခင်မကွယ်လွန်မီက အသံနှင့် ထပ်တူညီလျက်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံ၍ စာရေးဆရာ ဂျန်ဖူးလားဆိုသူက “The Air Men Who Would Not Die” ဟုသောစာအုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။

စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ(Psychic News)ကြီးကမူ မနောသုတေသီ ရှားလော့ဟုမ်း၏ဝိညာဉ်ကို ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ပြီဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Psychic News-1935 အောက်တိုဘာလထုတ် သတင်းစာများ
- (၂) Para-nomal

ဆဋ္ဌမအာရုံ(၁)

၁၉၃၀၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မြောက်ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ်၊ ဒါဟမ်မြို့၊ ဂျူးတက္ကသိုလ်ပရဝဏ်သည် တဖွားဖွားကျနေသည့် မိုးစက် မိုးပေါက်များကြောင့် မိုင်းပျံ့ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိုးက တစ်မိမ့်မိမ့်ရွာနေသည်။ တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်အတွင်း ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် သုံးထပ်တိုက်ဟောင်းကြီးသည် တဖွားဖွားကျနေသည့် မိုးစက် မိုးပေါက်များအောက်တွင် မှန်ကုပ်ကုပ် တည်ရှိနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သုတ်ထားသည့် ဆေးဖြူများကြောင့် အဆောက်အအုံ အသစ်စက်စက် ကြီးလောဟု ထင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အသေအချာကြည့်ရှုမည်ဆိုလျှင် ဟောင်းနွမ်းသည့်လက္ခဏာကို တွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်၏။

ထိုသုံးထပ်အဆောက်အအုံကြီးသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားစပြုနေသည့် ဂျူးတက္ကသိုလ်ကြီး၏ ပရစိတ်ပညာဌာန ဓာတ်ခွဲခန်း (Parapsychology Laboratory) ကြီး တည်ရှိရာဖြစ်သည်။

ပရစိတ်ပညာ ပါမောက္ခကျော်စိုင်းသည် ထိုအဆောက်အအုံကြီး၏ သုံးထပ်ရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းပြတင်းပေါက်မှ မိုးတစ်မိမ့်မိမ့်ရွာသည်ကို ကြည့်၍ နေမိ၏။ မိုးဆက်တိုက်ရွာနေသည်မှာ သုံးလေးရက်ရှိပြီဟု ထင်သည်။ မိုးစက်များကြောင့် မှန်နေသည့်ပြတင်းပေါက်မှ မကြာခဏတက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းတိုက်အိုကြီး ၏တံစက်မြိတ်မှ ပုလဲလုံးများနှင့်တူနေသော မိုးစက်တို့သည် တစ်လုံး ပြီးတစ်လုံး ခုန်ချနေကြဆဲဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကျော်စိုင်းသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ နာမည် ကျော်ဖဲဝိဇ္ဇာများ၊ အန်စာကစားသမားများကို မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်၍ သူတို့၏စိတ်စေတသိက်ဖြစ်စဉ်ကို စမ်းသပ်မည်ဟု သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်းအား ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကျော်စိုင်းကမူ လူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ အသိချင် ဆုံးဖြစ်ကြသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ သိရှိနားလည်အောင်ပြုလုပ်ရေးတွင် ပံ့ပိုးပံ့ပိုးပညာက များစွာအထောက်အကူပေးနိုင်သည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယူဆထားခဲ့သည်။ လူတို့၏အနာဂတ်ကို သိမြင်ခြင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနောဆက်သွယ်ခြင်း (Telepathy)၊ အတိတ်သို့တစ်ကျော့ပြန်နိုင်ခြင်း၊ စိတ်အာရုံထင်ခြင်း စသည်တို့သည် အမှန်တကယ် ရှိပါသည်ဟူ၍ သက်သေပြနိုင်ရန် သုတေသနပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ လူတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုက်ကြီးများအားလုံးကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။ လကမ္ဘာ သို့လည်း ခြေချခဲ့ကြပြီ။ ကောင်းကင်အာကာသစခန်းများ၊ ကမ္ဘာကြီး ကိုလှည့်ပတ်နေသည့် ဂြိုဟ်တုများကိုလည်း လွတ်တင်နိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာသမုဒ္ဒရာကြီးများ၏ ကြမ်းပြင်သို့လည်း ဆင်း၍ အဏ္ဏဝါဗေဒကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုတေသနပြုနိုင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အပြင်လောကကို စူးစမ်းရှာဖွေရေးခေတ် ကုန်ခဲ့ပြီလော။

သို့သော် နာမ်ခန္ဓာလေ့လာမှုသည် အားနည်းလျက်ရှိနေသေး

သည်ဟု သုတေသီအချို့က ဆိုကြသည်။ ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်း အပါအဝင် ပရစိတ်ပညာဆရာတို့သည် ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ မိမိတို့ဘဝကိုပါ မြှုပ်နှံ၍ နှာမိခန္ဓာနယ်ပယ်ကို လေ့လာခဲ့ကြ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်းတွင်ရှိကြသည့် စိတ်စွမ်းအင်ကို သိပ္ပံနည်းကျကျ ဓာတ်ခွဲခန်းများတွင် အထပ်ထပ်စမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ (သို့မဟုတ်) အပိုအာရုံ (Sixth Sense) ဆိုသည်မှာ လူတစ်ဦး၊ (သို့မဟုတ်) တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ နှာမိခန္ဓာက သာမန်အာရုံများ ရရှိနိုင်စွမ်းမရှိသော အချက်အလက် သတင်းရခြင်းဖြစ်သည်ဟု မနောသုတေသီများက ဆိုကြ၏။ ထိုအာရုံသည် အာရုံငါးပါးထက်ပို၍ အသိရခက်သည်။ ပိုမို၍လေးနက်သည်။ အလွန်လည်းသိမ်မွေ့သည်ဟူ၍ ဆိုကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ နား၊ မျက်စိစသော ကိုယ်အင်္ဂါများကို အသုံးပြုခြင်းမရှိ၊ တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ သူတစ်ပါးတို့၏စိတ် စသည်တို့ကို အလိုအလျောက်သိရှိခြင်းကို တယ်လီပသီဟူ၍ အစဉ်အဆက် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အချို့ကမူ မနောဆက်သွယ်ခြင်းဟူ၍လည်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစကားအဓိပ္ပာယ်သည် များစွာကျယ်ဝန်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မနောသုတေသီအားလုံးတို့ကမူ ထိုစကားလုံးအစား E.S.P (Extra Sensory Perception) ဟူသော စကားလုံးကို သုံးစွဲလာခဲ့ကြ၏။

ထိုစကားလုံး မနောသုတေသနနယ်ပယ်တွင် စတင်၍ လူသိများအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမှာ ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြသည့် ဂျူးတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခဂျော့ဘီရိုင်းတို့သည် ၁၉၂၇ ခုနှစ်ကပင် ဂျူးတက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဒေါက်တာလူဝီဇာရိုင်းမှာ ရုက္ခဗေဒကို တစိုက်မတ်မတ် လေ့လာခဲ့သူ ဘီရိုင်း၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် စိတ်ပညာသုတေသန နယ်ပယ်သို့ ဝင်လာခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စိတ်ပညာဌာနပါမောက္ခမှာ ကမ္ဘာကျော်

ပါမောက္ခဝိလျံမတ် ဒူးကယ်ဖြစ်သည်။ သူ၏လမ်းညွှန်မှုနှင့် ဂျော့ဘီရိုင်း တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ပရစိတ်ပညာနယ်ပယ်(Parapsychology)ဘက် သို့ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကပင် ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

စိတ်စွမ်းအင်စမ်းသပ်သည့် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုကိုလည်း တည် ထောင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်လည်း မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့်သာ ဆောင် ရွက်လာခဲ့ကြရ၏။ ပါမောက္ခဝိလျံမတ်ဒူးကယ် အငြိမ်းစားယူသွားခဲ့ ပြီးနောက် ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းသည် ပါမောက္ခကြီးဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင်မူ စိတ်စွမ်းအင်သုတေသနလုပ်ငန်းကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အစိုးရ၏အားပေးကူညီမှုနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်း ကြီးကို တရားဝင်တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ဒေါက်တာ ဂျော့ဘီရိုင်းသည် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုချက် များကိုအခြေခံ၍ (Extra-sensory Perception)ဟူသော (အပိုအာရုံ) စာအုပ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာမှ ထိုစကားလုံးများ၏အတိုကောက် (E.S.P)ဟူသော ဝေါဟာရအား လူသိများလာခဲ့၏။ ထိုစာအုပ်သည် မနောသုတေသနနယ်ပယ်သစ်၏ အရုဏ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

အထက်ဖော်ပြပါစကားလုံး(E.S.P)သည် ခေတ်စားလာခဲ့ပြီး လူတိုင်းလက်ခံလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ် ယောက်၏အတိတ်၊ (သို့မဟုတ်) အနာဂတ်၊ (သို့မဟုတ်) ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ် ပျက်မှုများကို အလိုလိုသိမှုဟုခေါ်ဆိုသည်။ မှတ်သားရန် လွယ်ကူ စေရန် ဆဋ္ဌမအာရုံ၊ (သို့မဟုတ်) အပိုအာရုံဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းတို့ကမူ လူတိုင်းတွင် ဆဋ္ဌမအာရုံ၊ (သို့မဟုတ်) အပိုအာရုံရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် လူအများစုသည် အာရုံငါးပါးကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ဆဋ္ဌမအာရုံကို သတိမမူမိကြ။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အလုံးလိုလို ဆဋ္ဌမအာရုံများရှိကြ၏။ ဥပမာအားဖြင့် နေ့စဉ်သစ်တစ်နေ့ရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ ထိုနေရာသို့ ပထမ

ဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာသို့ ယခင်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ခံစားရခြင်း နှစ်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား အိပ်မက်မြက်မက်ပြီးသည့်နောက် ထိုသူထံမှ စာရရှိခြင်း၊ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ဖက်မှစကားပြောသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု သိရှိခြင်းတို့မှာ တိုက်ဆိုင်ခြင်းလော၊ တိုက်ဆိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မနောသုတေသီတို့က လူတိုင်းတွင် မေ့လျော့နေသော ဆဋ္ဌမအာရုံရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြခြင်းဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၊ သုံးဦးသည် တစ်ချိန်တည်း၌ အကြံအစည် တူညီနေမှုများ(သို့မဟုတ်) တစ်ဦး၏ဖြစ်ပျက်မှုများကို တစ်ဦးက သိရှိနေမှုများ ကြုံရမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကြုံကြိုက်မှုများကို အကြောင်းမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုများဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ လူတိုင်း၊ (သို့မဟုတ်) တိရစ္ဆာန်များတွင် အပိုအာရုံ၊ (သို့မဟုတ်)ဆဋ္ဌမအာရုံ ရှိနိုင်ပါသလား၊ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးအစတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပရစိတ်ပညာ ပါမောက္ခဂျော့ဘီရိုင်းနှင့်အဖွဲ့တို့သည် ဖဲဝိဇ္ဇာ၊ အန်စာဝိဇ္ဇာများကို သူတို့ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ဖိတ်ခေါ်၍ ထိုသူများတွင် ထူးခြားသော အပိုအာရုံ ရှိသလော၊ ထိုအာရုံရှိသဖြင့် ဖဲကစားရာတွင်လည်းကောင်း၊ အန်စာတုံးများဖြင့် ကစားရာတွင် အမြဲတမ်းနိုင်ခြင်းဖြစ်သလော စသည်ဖြင့် စမ်းသပ်ခဲ့ကြရာ ရာခိုင်နှုန်း ၇၅ ခန့်သည် သာမန်လူတို့ထက် ထူးခြားသော စိတ်စွမ်းအင်ရှိနေကြသဖြင့် အန်စာများ၊ ဖဲချပ်များကို ကြိုတင် သိနေကြသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းနှင့်အဖွဲ့သည် ဆဋ္ဌမအာရုံကို လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် မျိုးမတူသော ဖဲချပ်ငါးမျိုးကို အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ထိုဖဲချပ်များကို ဇီနာဖဲချပ်များ(Zener)ဟုခေါ်သည်။ ထိုဖဲချပ်များတွင် အလွယ်

တကုမှတ်မိနိုင်သော ဂျော်မင်ထရီ(Geometry)ပုံစံငါးမျိုးပါသည်။
 ထိုဖဲချပ်များကို သေချာစွာ ကုလားဖန်ထိုးပြီး မောက်ထားစေရသည်။
 စမ်းသပ်ခံပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိထင်သောဖဲရှိပုံကို ပြောရသည်။ စမ်းသပ်သူ
 နှင့်စမ်းသပ်ခံသူများကြားတွင် လိုက်ကာ ကာထားစေသည်။ တစ်ခါ
 တစ်ရံကိုက်ပေါင်း ၂၀၀ အထိ အကွာအဝေးမှ စမ်းသပ်စေသည်။
 စမ်းသပ်ခံရသူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတူကြ။ အချို့မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်နီးပါး
 မှန်ကန်သော်လည်း အချို့မှာမူ မှန်ကန်အောင်ဖြေဆိုခြင်း မပြုနိုင်
 ကြပေ။

ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းသည် အထက်ဖော်ပြပါ ဇီနာကတ်ပြား
 ဖြင့် လူအမြောက်အမြားကို အကြိမ်ကြိမ်စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာ အပိုအာရုံ
 ကြောင့် အချို့လူများမှာ ထူးထူးခြားခြားမှန်ကန်အောင် ဖြေနိုင်သည်ကို
 တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ ပညာရှင်များသည်
 လက်ဦးပထမတွင် ထိုအပိုအာရုံဆိုသည်ကို လက်ခံလိုခြင်းမရှိကြ။
 တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ထိုဆဋ္ဌမအာရုံ စမ်းသပ်မှုကို လက်ခံလာခဲ့ကြသည်။
 ရုပ်ဝါဒီတို့ကမူ ကြိုတင်၍ သိမြင်နိုင်သည်ဆိုသော ဆဋ္ဌမအာရုံကို
 လက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် ၁၉၆၃ ခုနှစ်ခန့်က ဆိုဗီယက်ရုရှားနိုင်ငံ
 (ယခုရုရှား)မှ အာဏာပိုင်များက ထုတ်ပြန်သော အမိန့်တစ်ရပ်တွင်
 ဆဋ္ဌမအာရုံပညာကို လေ့လာခွင့်ပြုသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အထူး
 သဖြင့် တပ်နီတော်နှင့် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များ(K.G.B)
 သည် ထိပ်ဆုံးမှ လေ့လာရမည့်သူများ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်
 တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်အာဏာပိုင်များသည် ရုပ်ဝါဒကို
 လက်ခံယုံကြည်သူများဖြစ်ကြသည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ ဆိုဗီယက်ရုရှား
 (ယခုရုရှား)တွင် အပိုအာရုံကို လေ့လာရာဌာနပေါင်း ၂၀ ဖွင့်ထားခဲ့ပြီး
 ထိုဌာနများတွင် သုံးစွဲရမည့်ငွေပေါင်း ရူဘယ်သန်း ၂၀ (အမေရိကန်
 ဒေါ်လာ ၂၁ သန်း)အထိ သုံးစွဲခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထိုစဉ်က ရုပ်ဝါဒီဟုဆိုသော ဆိုဗီယက်များသည် စိတ်စေတသိက်တို့၏ သဘာဝကို သိပ္ပံနည်းကျကျ လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့ကြသည်ကို ကမ္ဘာလူထုကြီးမသိအောင် ကန့်လန့်ကာချထားခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ရုပ်ဝါဒီများသည် စိတ်ပညာနယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသနည်း။ စဉ်းစားစရာဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ဆိုဗီယက် ရုရှား(ယခုရုရှား)နိုင်ငံ မော်စကိုမြို့တွင် အပိုအာရုံ(E.S.P)ညီလာခံကို နိုင်ငံတော်ကဦးစီးကျင်းပခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံတို့သည် နိုင်ငံရေးဝါဒအရ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်နေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ *ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့သော ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသည် ဤကဲ့သို့ ညီလာခံကြီးကို ကျင်းပခြင်းသည် များစွာအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုညီလာခံကြီးကိုကျင်းပနိုင်ရန် ဆိုဗီယက်အစိုးရက အားကြီးမာန်တက်အားပေးခဲ့သဖြင့် ရုပ်ဝါဒီများအဖို့ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ထိုအပိုအာရုံ (သို့မဟုတ်)ဆဋ္ဌမအာရုံကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် သုတေသနလုပ်ခဲ့သည်ဟု သတင်းများလည်းပျံ့နှံ့လာသဖြင့် ဆိုဗီယက်မနောသုတေသီတို့သည် ဒေါက်တာဂျေဘီရိုင်းတို့ထက် အချိန်စော၍ သုတေသနပြုခဲ့ကြသလော။ လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ် ဖိဆိဩလိုဂျီဌာနမှ ပါမောက္ခလီအိုနတ်ဗာဆီလီယက်သည် ထိုညီလာခံကြီးတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ “ကျွန်တော်တို့သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်လက်ထက်ကပင် ဆဋ္ဌမအာရုံ(E.S.P)နှင့် ပတ်သက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေ့လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေတပ်မတော်မှ ရေငုပ်သင်္ဘောတွေမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၅ နှစ်ခန့်ကပင် ထို(E.S.P)အပိုအာရုံကို အသုံးပြုသည့် သတင်းပို့ချက်တွေကို

စမ်းသပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရှေးက အယူအဆဟောင်းတွေကိုစွန့်ပြီး ဆဌမ အာရုံ(E.S.P)လို အရေးပါလှသည့် ဘာသာရပ်ကို ကြိုးစားညှိနှိုင်း လေ့လာကြပါ”

ပါမောက္ခလီအိုနတ်သည် ဆိုဗီယက်(ယခုရုရှား) ဆေးပညာ အကယ်ဒမီအဖွဲ့ဝင်၊ လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ် ဖိဆိပ်လိုက်ဌာန(ဇီဝကမ္မဗေဒ)ကြီးမှူးလည်းဖြစ်သည်။ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော လီနင်ရွတ်ဆိပ်ဆု ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၍ ဆိုဗီယက်သိပ္ပံပညာရှင်များအားလုံး လေးစားရသူ ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အပိုအာရုံ(E.S.P)ရှိသည်ကို မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းဦးဆောင်သည့် မနောသုတေသီ များ၏ သုတေသနပြုချက်များ၊ အမှုတွဲများသည် မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်းနှင့် ဇနီးလူဝီဇာရိုင်းတို့သည် ၁၉၃၀ ပြည့် နှစ်ခန့်မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ထိ နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော် စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်း ကျကျ သုတေသနပြုခဲ့ကြ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်များသာမက တိရစ္ဆာန်တို့၏ အပိုအာရုံကိုပါ သုတေသနပြုခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာပရက်မှာ ခိုများ အပါအဝင် ငှက်အမျိုးမျိုးနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်များတွင်ရှိသည့် ထူးခြား သော အပိုအာရုံကိုပါ သုတေသနပြုခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာရိုင်းတို့အဖွဲ့သည် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လူအမြောက်အမြားကို ဖဲချပ်များဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် စမ်းသပ်ကြည့်ရှု ခဲ့ကြသည်။ အခြားနည်းလမ်းများဖြင့်လည်း စမ်းသပ်ကြည့်ရှုခဲ့ကြ သည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်နီးပါး မှန်ကန်သဖြင့် လူတိုင်းတွင် ဆဌမအာရုံ၊ (သို့မဟုတ်)အပိုအာရုံရှိကြသော်လည်း အချို့ကမူ စိတ်နီးလွယ်ကြ သဖြင့် သာမန်လူများထက် အစွမ်းပိုထက်သည်ဟုဆိုသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဒေါက်တာရိုင်းတို့အဖွဲ့၏ သုတေသနပြုမှုကြောင့် အပို

အာရုံ(E.S.P)အတွက် အထောက်အထားခိုင်လုံလာခြင်းကိုမူ မည်သူမျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အချို့သိပ္ပံပညာရှင်များကမူ ဒေါက်တာရိုင်းတို့ တင်ပြချက် များကို လက်မခံလိုကြ။ ဆိုဗီယက်(ယခုရုရှား)နိုင်ငံ လီနင်ဂရက် တက္ကသိုလ် ကမ္မဇိဝဗေဒပါမောက္ခ လီအိုနတ်ဗာဆီလီယက်ကမူ ဆဋ္ဌမ အာရုံ(သို့မဟုတ်)အပိုအာရုံသည် သိပ္ပံပညာဖြင့် ရှင်းလင်းခြင်းမပြုနိုင် သော စွမ်းအင်တစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာရိုင်းတို့ဦးဆောင်သော မနောသုတေသီများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆဋ္ဌမအာရုံ၏စွမ်းအင်ကို သုတေသနပြုခဲ့ကြသည်။ သူတို့ မနောသုတေသနအဖွဲ့သို့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ဆဋ္ဌမအာရုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရပ်များကို အသေးစိတ် စာဖြင့်ရေးသား၍ တင်ပြခဲ့ ကြ၏။ ထိုဖြစ်ရပ်မှန်အမှုတွဲများမှ ကောင်းနှိုးရာရာများကို စာဖတ် သူများ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် တင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Your Sixth Sense By B. Steiger
- (၂) E.S.P.after sixty years. By. J.B.Rhine.
- (၃) Mental Telepathy Explained. By H. Carrington.

သဋ္ဌပအာရုံ(၂)

၁၉၃၄ ခုနှစ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မြောက်ကရိုလိုင်းနားပြည်နယ်၊ ဒါဟမ်မြို့၊ ဂျူတက္ကသိုလ်ပရဝဏ်သည် စွတ်စိုသော ဇွန်လနံနက်ခင်း၌ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ မှုန်မှိုင်းသော နံနက်ခင်းတွင် ဂျူတက္ကသိုလ် ပရစိတ်ပညာဌာန(Parapsychology)တွင်မူ အပိုအာရုံစမ်းသပ်ခံမည့် လူများ ပျားပန်းခပ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အဆောက်အအုံကြီးရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးသည် အသွားအလာကင်းမဲ့စွာ ပြန့်ပြောလဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။

ဒေါက်တာလူဝီဇာရိုင်း(ဒေါက်တာဂျော့ဘီရိုင်း၏ဇနီး)သည် ရုံးခန်း အဖြစ် သူ့အသုံးပြုသော ရုံးခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေ၏။ ကြီးမားသော စားပွဲကြီးတစ်ခု၏နောက်၌ထိုင်လျက် သူတို့ မနော သုတေသနအဖွဲ့ထံသို့ ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှ ပေးပို့သည့်သဝဏ်လွှာ များကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်။

အခန်းမှာကြီး၍ နံရံများပေါ်တွင် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းများမှ အမှုဆောင်များ၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ထားလျက်ရှိသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှမနောသုတေသီ အာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ မျက်နှာကြီးသည် သူ့အား ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။

ရုံးခန်းကြီးအတွင်း၌ မစွမ်းလူဝီဇာရိုင်သာရှိပြီး သူနှင့်ပတ်သက် သည့် အဆောင်အယောင်တစ်ခုမျှမရှိ။ သူ့မိသားစုနှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့ခင်ပွန်း၊ သူ့သားသမီးတို့၏ ဓာတ်ပုံများလည်းမရှိ။ ဒေါက်တာလူဝီ ဇာရိုင်သည် အမှန်အားဖြင့် ရုက္ခဗေဒပါရဂူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ခင်ပွန်းဒေါက်တာဂျေဘီရိုင်နှင့် တွေ့ဆုံကြရမှ စိတ်ပညာ နယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အသက်(၄၀) ကျော်(၅၀)တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း အမြဲတမ်း မမောမပန်း တစိုက်မတ်မတ် အလုပ်လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ မည်သည့်အခါမျှ ငါးနာရီထက်ပို၍ အိပ်စက်သောည မရှိခဲ့။ ယနေ့နံနက်တွင်လည်း လေးနာရီမထိုးမီကပင် နိုးနေသဖြင့် ရုံးခန်းသို့လာရောက်ကာ သူ ထံသို့ ပေးပို့သည့်သဝဏ်လွှာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ရှု နေခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဒေါက်တာလူဝီဇာရိုင်အဖို့ အနားယူရန် လိုအပ်နေပေသည်။ မနောသုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းများတွင် စမ်းသပ် သည့်တာဝန်များအပြင် နေ့စဉ်ရာထောင်ချီ၍ ရောက်နေသည့်သဝဏ် လွှာတွေကို ဖတ်ရသည်။ အကြံပေးစာတွေ ပြန်ကြားရသည်။ သူ လက်ခံရရှိထားသည့် အမှုတွဲများကို အခြေခံ၍(Hidden Channels of Mind)စိတ်စေတသိက်တို့၏ လျှို့ဝှက်သောရေစီးကြောင်းဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ရေးသားပြုစုနေရသည်။

မစွမ်းရိုင်းသည် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ စာများအနက် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု၊ နယူးဂျာစီပြည်နယ်၊ အိ(စ)အော့ရင့်(ဂျ)မြို့မှ ပေးပို့သည့် စာတစ်စောင်ကို စတင်ဖတ်ရှုမိသည်။

လေးစားအပ်သောဒေါက်တာလူဝီစာရိုင်းခင်ဗျား

ကျွန်တော့်အား ဒေါက်တာသိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော မနောသုတေသနဂျာနယ်တွင် ဒေါက်တာနှင့် ဒေါက်တာဂျော့ရိုင်းတို့ ရေးသားသည့် စိတ်စွမ်းအင်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကို လေးလေး စားစား ဖတ်ရှုသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိသားစု တို့ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ကြုံရသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဒေါက်တာတို့ သုတေသနပြုနေသည့် စိတ်နယ်လွန်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်နှင့်ဆိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် ရေးသားပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် အိ(စ)လော့ရင့်(ဂျ)မြို့မှ နံနက် စောစောထွက်မည့် ခရီးသည်တင်ဘတ်စကားဖြင့် နယူးယောက်သို့ ခရီးထွက်ရန် ကြိုတင်လက်မှတ် ဝယ်ယူထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံး ခရီးထွက်ရန်လည်း ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘတ်စ ကားမှာ နံနက် ၆ နာရီတိတိတွင် လီ(စ)အော့ရင့်(ဂျ)မြို့မှ ထွက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြား ထိုနေ့နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် ဒီထရိုက် မြို့တွင်နေထိုင်သည့် ကျွန်တော့်အစ်မဖြစ်သူထံမှ တယ်လီဖုန်းလာ ပါသည်။ အစ်မဖြစ်သူက ကျွန်တော်တို့မိသားစု ခရီးထွက်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ၄ နာရီခန့်က ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အိပ်မက် မြင်မက်ကြောင်း၊ ထိုအိပ်မက်တွင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါ သည့် ဘတ်စကားကြီးမှောက်သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဟု မြင်မက်သဖြင့် ထိုခရီးစဉ်ကို ပယ်ဖျက်ရန် ဇွတ်တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်၊ အတိတ်၊ နိမိတ်စသည်တို့ကို ယုံကြည်သူ

မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အစ်မဖြစ်သူ စိုးရိမ်သောကရောက်မှုကို မလိုလားသဖြင့် ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကမူ အိပ်မက်ကိုယုံကြည်သူဟု ကျွန်တော့်အား ဆိုကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အစ်မမြင်မက်သည့် အိပ်မက်အတိုင်း ထိုနေ့နံနက်စောစောထွက်ခွာသည့် ဘတ်စကားသည် အိ(စ)အော့ရင့်(၇၅)မြို့ အလွန်၌ တိမ်းမှောက်ခဲ့သဖြင့် ခရီးသည်အများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု လိုက်ပါသွားခဲ့လျှင် မလွဲမသွေ တစ်ဦးတစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမည်မှာ မလွဲပါ။

ကျွန်တော့်အစ်မဖြစ်သူသည် သာမန်အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အိပ်မက်သည် တိကျမှန်ကန်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရလျှင်လည်း အကြောင်းမဲ့တိုက်ဆိုင်မှုမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆသဖြင့် ဒေါက်တာတို့သုတေသနအဖွဲ့ထံ စာရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စာအရဆိုလျှင် လူတိုင်း၌ ထူးခြားသော ဆဋ္ဌမအာရုံရှိနိုင်သည့် သာဓကတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်စေတသိက် ထိုစွမ်းအင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသား၍ ပေးပို့သူပေါင်း ထောင်သောင်းရှိခဲ့သည်။ ဒေါက်တာလူဝီဇာရိုင်းမှာမူ အိပ်မက်နှင့်ဆိုင်သည့် ကြိုတင်၍သိရသော ဖြစ်ရပ်များကိုသာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ အခြားတာဝန်ရှိသူများကမူ အလားတူ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ရသည့် သာဓကများကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရာ အထက်ဖော်ပြပါ ဂျူးတက္ကသိုလ် မနောသုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းဌာနတစ်ခုတည်းမှာပင် အမှုတွဲပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော် ရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိတ်(ပ)တောင်းမြို့မှ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ဦးပေးပို့သည့် ဖြစ်စဉ်သာဓကမှာ ပို၍အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်က

သည် ထိုမြို့မှ တိုင်းရင်းသားများ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြင်ပေါက်သည် ဆိုသည့် တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးအား စမ်းသပ်လိုသောကြောင့် ပိုက်ဆံ အိတ်တစ်အိတ်ကို ထိုသူနေထိုင်ရာနေရာနှင့် မိုင်ပေါင်း၆၀ခန့် ကွာဝေးသော တောတွင်းတစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ မြှုပ်နှံထားသည်ဆိုသည်ကို မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးခဲ့။ စနစ်တကျထားခဲ့ပြီးမှ ထိုသူထံသို့သွား၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သောအခါ ထိုအမြင်ပေါက်သူ ထိုသူသည် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကလေး ဝှက်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်၏အရောင်၊ နေရာဒေသ၊ အကြောင်းအရာများကို တိကျမှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်သဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ အသေးစိတ်မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ခြင်းမှာ စိတ်စွမ်းအင်သတ္တိ ဖြစ်သည်ဟူ၍ပင် ဆိုရပေတော့မည်။

အမှန်အားဖြင့် လူတိုင်းတွင်ရှိသည့် အပုံအာရုံကို ပထမဆုံး (Telepathy)ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သူမှာ ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းကြီးအား တည်ထောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖရက်ဒရစ်မိုင်းယားဖြစ်၏။ ထိုစကားကို ဂရိဘာသာစကားလုံး(Tele)နှင့် (Pathe)တို့ကို ပေါင်းစပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် ဝေးကွာသောနေရာတွင် ရှိသည့် အဖြစ်အပျက်၊ (သို့မဟုတ်)ခံစားရချက်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစကားလုံးကိုပင် ဒေါက်ဂျော့ရိုင်းတို့က (E.S.P)ဟု စတင်ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့သည့် အကြောင်းကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

လူတိုင်းတွင်ရှိသည့် ၎င်းလှိုင်းနေသော ဆဋ္ဌမအာရုံအကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တွေ့ခံစားချက်ဖြင့် သာဓကပြခဲ့သူမှာ ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဒေါက်တာဗာဆီလီယက်(Dr.Leonid L-Vasilliev) ဖြစ်သည်။

သူငယ်စဉ်က အမှတ်မထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် သူ့မိခင်၏ ဆဋ္ဌမအာရုံစွမ်းရည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ထိုဖြစ်စဉ်မှာ သူ

၁၂ နှစ်သား အရွယ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။
ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်၌ ဗာဆီလီယက်သည် သူတို့ယာတောအနီးရှိ
စမ်းချောင်းသို့သွားရောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သူ့မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျန်းမာရေး
ချို့တဲ့သဖြင့် ဖခင်နှင့်အတူ ကား(လ်)စဘတ်(ဒ)မြို့တွင် ရောက်ရှိနေ
သည်။

ဗာဆီလီယက်သည် စမ်းချောင်းကလေးအနီးရှိ မိုးမခပင်ခြေ
တွင် အမှတ်တမဲ့ချော်လဲရာမှ သူ့အလွန်နှစ်သက်သည့် ဦးထုပ်မှာလည်း
ချောင်းရေလျှင်တွင် မျောပါသွားခဲ့ရပြီး သူ့ကိုယ်မှာလည်း စမ်းချောင်း
ထဲသို့ ကျသွားခဲ့သည်။ အနီးအနားတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
မရှိပေ။ ဗာဆီလီယက်မှာ ရေကူးတတ်သူလည်း မဟုတ်။ ကံအားလျော်
စွာ ချောင်းရေပြင်ပေါ်သို့ ကိုင်းညွတ်ကျနေသော မိုးမခပင်၏ သစ်ကိုင်း
တစ်ကိုင်းကိုလှမ်း၍ဆွဲနိုင်လိုက်သဖြင့် ဗာဆီလီယက်မှာ ရေနစ်ရမည့်
ဘေးမှ လွတ်ကင်းခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့အလွန်နှစ်သက်သည့်
ဦးထုပ်ကလေးမှာမူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

သူ့ ဤကဲ့သို့ဖြစ်မီ ကား(လ်)စဘတ်(ဒ)တွင် ဆေးကုသခြင်း
ခံနေသော သူ့မိခင်ကြီးသည် အထက်ဖော်ပြသည့် ဗာဆီလီယက်
ဖြစ်စဉ်ကို အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့ရသည်။
ဖြစ်စဉ်သည် ဗာဆီလီယက်ဖြစ်စဉ်နှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ သူ့မိခင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူ
အား မိသားစုထံ သံကြီးဖြင့် ဗာဆီလီယက်ကို ဂရုစိုက်ရန် အကြောင်း
ကြားခဲ့သည်။ သူ့မိခင်ကျန်းမာ၍ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ထိုအိပ်မက်
အကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။ ဤဖြစ်စဉ်သည် တိုက်ဆိုင်ခြင်းဟု
ဆိုနိုင်ပါမည်လော။

ဤကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံသည် နောင်အခါ လီနင်ရွှေတံဆိပ်
ဆုပိုင်ရှင် လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ်၊ ဇီဝကမ္မဗေဒဌာန ပါမောက္ခကြီး

ဖြစ်လာသောအခါ လူတို့တွင်ရှိသည့် ဆဋ္ဌမအာရုံအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဗာဆီလီယက်ကမူ ဆဋ္ဌမအာရုံအကြောင်း သိရှိရခြင်းသည် လူသားတို့အဖို့ အဏုမြူစွမ်းအင်ကို တွေ့ရှိရခြင်းကဲ့သို့ အရေးကြီးသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ရုပ်ဝါဒီများဖြစ်သော ဆိုဗီယက်အစိုးရသည် မနောစွမ်းအင်သုတေသန ပြုလုပ်နိုင်ရန် လီနင်ဂရက်တက္ကသိုလ်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဂျူးတက္ကသိုလ်နည်းတူ (Parapsychology Laboratory) ပရစိတ်ပညာဓာတ်ခွဲခန်းကြီး တည်ထောင်ရန် ရန်ပုံငွေ အလုံအလောက်ပေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

သုတေသနပြုချက်များအရဆိုလျှင် ထိုအပိုအာရုံရမှုသည် အမျိုးသားများထက် အမျိုးသမီးများက ပိုသည်ဟုဆိုကြသည်။ ဆိုဗီယက်မနောသုတေသီများသည် မိခင်နှင့်ကလေးများအကြား ဆန်းကြယ်သည့် မနောဆက်သွယ်မှုအာရုံကို လက်ခံကြ၏။ သားဖွားခန်းများတွင် မိခင်များနှင့် သူတို့မွေးထားသော ကလေးများကို သီးသန့်အခန်းများခွဲထားသည်။ ကလေးများငိုသံကို မိခင်များမကြားစေရန် စီမံထား၏။ သို့သော် သူတို့ကလေးများငိုနေလျှင် မိခင်များအဖို့ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကလေးများ၏ သွေးစစ်ဆေးရန် သွေးဖောက်သည့်အခါတွင် မိခင်များသည် ပူပင်သောက ရောက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် မိသားစုအချင်းချင်း စိတ်ဆက်သွယ်မှုရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအချက်အလက်တို့ကို အခြေပြု၍ လူတို့တွင်ရှိသည့် ဆဋ္ဌမအာရုံစမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေသည့်အချိန်အထိ မနောသုတေသီများအား အချို့သော ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ရှုတ်ချလျက်ရှိကြသေးသည်။ မနောသုတေသီဆိုသူတို့သည် တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ မှော်ပညာ၊ လောကီပညာကို လိုက်စားနေသူများဟု ယူဆလျက်

ရှိကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်နေကြသည်မှာ မဆန်းပါ။ ထိုသူတို့သည် ထိုပညာရပ်ကို စနစ်တကျ မလေ့လာသောကြောင့်ဟူ၍သာ ဆိုရပေတော့မည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ အပါအဝင် စိတ်စွမ်းအင်များကို သုတေသနပြုကြသူများသည် သာမန်ပညာရှင်များ မဟုတ်ပေ။ နာမည်ကျော် သုတေသီ ဟိုးယာဝဒ်ကယ်ရင်တန်၏ စိတ်စွမ်းအင်သုတေသနအတွက် တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုနေကြသော မနောသုတေသီတို့သည် အောက်ပါအရည်အချင်းများ ရှိကြပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုအရည်အချင်းများမှာ-

- (၁) ပရစိတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သည့် စာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်သည်။
- (၂) ရိုးရိုးစိတ်ပညာနှင့် ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒအခြေခံများကို နားလည်ရမည် ဖြစ်သည်။
- (၃) လူအများ၏ သဘောသဘာဝကို ကောင်းစွာနားလည်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။
- (၄) အယူဝါဒသီးခြင်းကင်းရှင်းသောသူ ဖြစ်သည်။
- (၅) ဂမ္ဘီရပညာ၊ မျက်လှည့်ပညာများကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်ထားသူ ဖြစ်သည်။
- (၆) သည်းခံနိုင်ခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ စိတ်ကူးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ဤအရည်အချင်းပြည့်သူများသာ အမျိုးမျိုးဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို ခံနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် သိပ္ပံဘာသာဆိုသည်မှာ လှေခါးထစ် သတ်မှတ်ထားရန် မဖြစ်ပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များအတွင်း ယခင်က မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထားချက်များသည် မိမိတို့ခေတ်တွင် ဖြစ်လာမြဲဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ သုတေသနဌာနများသည်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက လေးစားခြင်း

ခံရသော သိပ္ပံပညာရှင်များကိုယ်တိုင် ဆဋ္ဌမအာရုံနှင့်ပတ်သက်၍
 လေ့လာချက်များသည်လည်းကောင်း မည်သူမျှမငြင်းနိုင်သော ဒိဋ္ဌိဓမ္မ
 များဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) True Experience prophecy By M. Ebon.
- (၂) Psychic Discoveries Behind the Iron curtain.
 By. L. Schroeder.

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက(၁)

၁၉၁၆ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့

ဆီးနှင်းကမ္မလာသည် လန်ဒန်မြို့တော်တစ်ခွင်လုံးကို လွှမ်းခြုံရစ်ပတ်လျက်ရှိ၏။ တွေ့မြင်ရသည့် အရာခပ်သိမ်းတို့သည် စိတ်နှလုံး၊ ညစ်နွမ်းဖွယ်ရာများအသွင်ကို ဆောင်နေကြသည်။ နှစ်သစ်ကူးကာလ ဖြစ်သော်လည်း လန်ဒန်မြို့သူ၊ မြို့သားများအဖို့ ပျော်ရွှင်စရာနတ္ထိဖြစ်၏။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့လေပြီ။ ဆီးနှင်းလွန်ကဲမှုကြောင့် မြို့သူ၊ မြို့သားအားလုံး အအေးဒဏ်ကို ခါးစည်း၍ ခံနေကြရသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ပွားမီကဆိုလျှင် ယခုလို နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်ရက်မျိုးမှာ လန်ဒန်မြို့တော်သူ၊ မြို့တော်သားတို့အဖို့ အပျော်ကျူးနေကြမည်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက ခေါင်ခိုက်နေသည်။ ဂျာမန်ဇက်ပလင် လေသင်္ဘောကြီးများ (ထိုစဉ်က လေယာဉ်ပျံများ တီထွင်နိုင်ခြင်းမရှိသေး။)၏ ဝုံးဒဏ်ကြောင့် အချို့အဆောက်

အဆုံးမှာမှာ ပျက်စီးလျက်ရှိကြသည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အသွင်ကို ဆောင်နေသော်လည်း သတင်းစာ လက်ပွေ့ရောင်းသူတို့၏ အသံကြောင့် လူတွေလမ်းမများပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

‘သတင်းစာတွေ၊ သတင်းစာတွေ၊ သေဆုံးသူ၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်’ဟု ပါမောက္ခဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)က ကြေညာခြင်း(Sir Oliver Lodge)။

‘ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)နှင့် သေဆုံးသူရေမွန်၏ဝိညာဉ်တို့ ဆက်သွယ်နိုင်ပြီတဲ့’

‘ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ) ရေးသားပြုစုသည့် ကျွန်တော့်သား ရေမွန်(Raymond)စာအုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း’

ဒေါက်တာကွန်နင်ဒွိုင်း(ရှားလော့ဟုမ်းကိုရေးသားပြုစုခဲ့သူ) က ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)နှင့် သူ့သားကွယ်လွန်သူရေမွန်တို့ ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဒေလီးတယ်လီဂရပ်(ဖ)သတင်းစာ၏ အထူးသတင်းထောက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းစသော သတင်းစာ ရောင်းသူများအသံသည် လန်ဒန်မြို့၊ ပစ်ကယ်ဒေလီစကွဲယား ဖလီလမ်း၊ ချ်ရင်းကရော့(စ)လမ်း စသည့် လူစည်ကားသည့်နေရာများတွင် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

လူတိုင်းနားစွင့်စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စစ်သတင်းများကိုပင် နားမထောင်နိုင်ကြတော့။ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် မနောချင်း အဆက်အသွယ်ပြုနိုင်သည် ဟူသောသတင်းက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ‘ကျွန်တော့်သားရေမွန်’ဟူသော စာအုပ်ရေးသားထုတ်ဝေသည့် စာရေးဆရာ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)မှာ နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်း (Society for Psychical Research)၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရက ချီးမြှင့်သည့် ‘ဆာ’ဘွဲ့ ရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်းဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ကင်းဘရစ်(ချ်)တက္ကသိုလ်မှ

ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုစာအုပ်ရေးသားထုတ်ဝေသည့် အချိန်တွင် ဘာမင်ဂန်တက္ကသိုလ်ကြီး၏ ပါမောက္ခချုပ်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သုတေသနကို တစိုက်မတ်မတ် ပြုလုပ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သဖြင့် သူရေးသားပြုစုသည့်စာအုပ်သည် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံရေးသားမည်မဟုတ်ဟု ယူဆထားကြ၏။

ထိုစဉ်က ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင် ဗြိတိသျှတပ်မတော်ကြီးမှ တပ်သားများ သောင်းနှင့်ချီ၍ ကျဆုံးနေရသဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံအဖို့ အကျအဆုံး၊ အများဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အိမ်တိုင်း၊ မိသားစုတိုင်း၊ သား၊ တူ၊ မြေး၊ ခင်ပွန်း တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး ကျဆုံးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည့်အခါဖြစ်သဖြင့် ကွယ်လွန်သူများနှင့် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်လိုသည့် မိသားစုများအဖို့ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏စာအုပ်သည် လွမ်းတပူဆွေး သောကရောက်မှုကို တဒင်္ဂအားဖြင့် လျော့ပါးစေနိုင်သဖြင့် ထိုစဉ်က အရောင်းရအသွက်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်းသားအချို့သည် လူသေလျှင် ထိုလူ၏ဝိညာဉ်သည် တမလွန်လောက၌ သွားလာကျင်လည်နေသည်ဟု ယုံကြည်သူအမြောက်အမြား ရှိကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကား ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့ (Medium) ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သတင်းများပျံ့နှံ့လေ့ရှိ၏။ ကွယ်လွန်လေပြီသော ဆွေမျိုးသားချင်းမိဘတို့၏ အကြောင်းကြား သိလိုသောသူတို့သည် ထိုကြားခံ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများမှတစ်ဆင့် မိမိတို့ သိလိုသည်များကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြရသည်။

ထိုဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ယုံကြည်ချက်တွင် ကွယ်လွန်သူတို့သည် ကွယ်လွန်ပြီးစ၌ ဆောက်တည်ရာမရသေးစဉ် အခွင့်အခါသင့်၍ တိုက်ဆိုင်လာပါက ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမတို့အား အချို့ကမူ လူလိမ်၊ လူညာများဖြစ်

သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် အားလုံးအား လူလိမ်၊ လူညာများဖြစ်
 သည်ဟု စွဲမှတ်မထားသင့်ပေ။ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး
 သည် ထိုကိစ္စရပ်များအပေါ် သိပ္ပံနည်းကျ၊ စနစ်တကျ သုတေသနပြုခဲ့
 ကြ၏။ ယင်းအသင်းတော်ကြီးကို တည်ထောင်သူများသည် သိပ္ပံပညာ
 ရှင်ကြီးများ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးမှ ပါမောက္ခများ၊ ဝန်ကြီးချုပ်
 များ၊ ရှားလော့ဟုမ်း(မောင်စံရှား)ဝတ္ထုများကို ရေးသား၍ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့
 သော ဗြိတိသျှအမျိုးသားစာရေးဆရာကြီး၊ ဆာအာသာကွန်နင်ဒိုင်းနှင့်
 ယခုဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ပါမောက္ခကြီး ဆာအော်လီဗာ
 လော့(၇)တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့မမြင်ရသော တမလွန်
 လောက၌ ဝိညာဉ်များရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အခါအားလျော်စွာ
 အဆက်အသွယ်ပြုနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ
 ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် သူ၏ကွယ်လွန်သူ ကြင်ရာတော်မင်းသား
 ကြီး၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ဆက်သွယ်ရာတွင်
 ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဂျွန်ဘရောင်းနှင့် ဂျွန်လီးဆိုသူတို့မှတစ်ဆင့် ဆက်
 သွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စရပ်တွင် ပါဝင်သူများမှာ ဝန်ကြီးချုပ် ဂလက်
 စတုန်နှင့် နာမည်ကျော်သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ မနောသုတေသီ
 မစ်စတာစတီ(Steed)တို့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အထက်
 ဖော်ပြပါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ခိုင်မာသောအထောက်အထား တွေ့ရှိ
 ၍သာ ယုံကြည်ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုဆက်သွယ်နိုင်မှုကို
 လက်ခံယုံကြည်သော စာရေးဆရာကြီးများ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့်
 အခြားပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ အများအပြားရှိသကဲ့သို့ ထိုအယူအဆကို
 လက်မခံ၊ မယုံကြည်သူများလည်း ရှိခဲ့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ
 ထိုကိစ္စရပ်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ရေးသားတင်ပြနေသည့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန

အသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ ပါမောက္ခဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ) ၏ 'ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက'ဟူသော အခန်းဆက်ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို ရေးသားတင်ပြရာတွင် ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သူများအား ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော အယူအဆကို ယုံကြည်စေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ရေးသားတင်ပြခြင်း မဟုတ်ပါ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ လေ့လာဖွယ်ရာတစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းကြီးလျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများနေစဉ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူ လီအိုနော်ရာပိုက်ပါဆိုသူတစ်ဦးအကြောင်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့၏။ လီအိုနော်ရာမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးဟမ်း(ဖ)ရိုင်းယားပြည်နယ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး အသက်(၂၂)နှစ်အရွယ်တွင် ဘော်စတွန်မြို့သားဝီလီယံဖိုက်ပါဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရာမှ လီအိုနော်ရာပိုက်ပါ(သို့မဟုတ်) မစွန်ပိုက်ပါ အမည်တွင်လာခဲ့ရပြီး ထူးဆန်းသော စိတ်စွမ်းအင်(psychic) ရလာသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မစွန်ပိုက်ပါသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ဦးထုပ်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ဖိနပ်စသည့် ပစ္စည်းများကို ကိုင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ထိုသူ၏အကြောင်းအရာ၊ အတိတ်ဖြစ်စဉ်များကို ပြောပြနိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

မစွန် လီအိုနော်ရာပိုက်ပါသည် ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသောမနောစွမ်းအင်ဖြင့် အံ့ဖွယ်များသာမက သက်ရှိလူများအား တမလွန်လောကသို့ ရောက်ရှိနေသော ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သည်ဟူ၍ သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကွယ်လွန်သူများနှင့် ဆက်သွယ်ပေးသည်ဆိုရာ၌ မစွန်ပိုက်ပါ၏လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ သူစိတ်အားလျှော့ထားစဉ်

တမလွန်လောကမှ ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် သူ့အား မှီကပ်လာခဲ့၏။
 မေးမြန်းစုံစမ်းလိုသူတို့က ထိုမှီကပ်လာသော ဝိညာဉ်မှတစ်ဆင့် မိမိ
 သိလိုသော ကွယ်လွန်သူတို့ကို ဆက်သွယ်ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။
 မစ္စစ်ပိုက်ပါအား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ စိတ်စွမ်းအင်လေ့လာ
 သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သတင်းစာတိုက်အသီးသီးမှ စာနယ်ဇင်းသမား
 များက အထူးစေ့စပ်သေချာစွာ လေ့လာခဲ့ကြသည်။

မစ္စစ်ပိုက်ပါကို လေ့လာရာ၌ သူ့ထံသို့ သွားရောက်လေ့လာလို
 သူများအကြောင်း သူဘာမျှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခြင်း၊ မစ္စစ်ပိုက်
 ပါမှာ လာရောက်မေးမြန်းသူများအကြောင်း သတင်းရရှိနိုင်သော နည်း
 လမ်းများ ရှိမရှိ၊ အလွတ်စုံထောက်များလွတ်၍ ကာကွယ်ခြင်းများ
 ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် လာရောက်စုံစမ်းသူတို့က
 သိလိုသော သတင်းအချက်အလက်များကို အသေးစိတ်မှန်ကန်စွာ
 ပြောနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် ကွယ်လွန်သူတို့ထံမှ ရရှိသောသတင်းများ
 ကို တစ်ခါတစ်ရံ နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ စာဖြင့်ရေးပြလေ့ရှိသည်။
 ဤနည်းကို အလိုအလျောက်စာရေးသားခြင်း (Auto-matic writing)
 ဟုခေါ်သည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် သူ၏လက်ထဲတွင် ခဲတံတစ်ချောင်း
 ကို ခပ်ဖော့ဖော့ကိုင်ထား၍ စိတ်ကိုလျှော့ထားခဲ့ပြီး အခြား၌ အာရုံ
 စူးစိုက်နေစဉ် ခဲတံမှာ အလိုလို မသိမသာရွေ့လျား၍ စာလုံးများ
 ပေါ်လာသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုစာများသည် ကွယ်လွန်သူတို့၏ လက်ရာ
 များဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ဝိညာဉ်
 ဆရာနှင့် ဆရာမတို့ရေးသားသည့် စာများကို ဗြိတိသျှမနောသုတေသန
 အသင်းကြီး၏အမှုဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော ပါမောက္ခကြီး ဆာ
 အော်လီဗာလော့(ဂျ)၊ နောင်အခါတွင် ဗြိတိသျှနိုင်ငံရေးလောကတွင်
 လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သူနိုင်ငံရေးသုခမိန်ကြီး၊ လော(ဒ်)

ဘယ်(လ်)ဖို(Loral Balfour)နှင့် ပါမောက္ခကတော်ဆစ်(ဂျ) ဝစ်(Mrs. Sidgwick)စသော ပညာရှင်တစ်စုတို့က စနစ်တကျ လေ့လာခဲ့ကြပြီး တမလွန်ဘဝဆိုသည်မှာ ဧကန်ရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြ၏။ ထိုဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမတို့ ရေးသားခဲ့သည့် စာများအား သုတေသနပြုခဲ့သည့် စာတမ်းမှာ စာမျက်နှာ ၁၀၀၀ ကျော်ရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြ၏။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တမလွန်လောကနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာသော မစ္စစ်ပိုက်ပါအား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းမှ တာဝန်ရှိသူ ပါမောက္ခဝီလီယံဂျိမ်းသည် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ စနစ်တကျ လေ့လာစုံစမ်းခဲ့သည်။ ဝီလီယံဂျိမ်း(စ်)သည် ဟားဗတ်(စ်)တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မစ္စစ်ပိုက်ပါအား နှစ်ပေါင်းများစွာ မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာခဲ့သူဖြစ်၏။ လေ့လာရာတွင် ပါမောက္ခကြီးသည် နည်းလမ်းစုံသုံးခဲ့သည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါကို လျှို့ဝှက်စွာလိုက်လံကြည့်ရှုခြင်း၊ သူနှင့် ငယ်စဉ်က နေထိုင်သူများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်စေရန် စုံထောက်(အလွတ်စုံထောက်)များကို ငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါရေးခဲ့သည့် တမလွန်လောကသားတို့နှင့် ဆက်သွယ်သည့်စာ (အလိုအလျောက်ရေးသောစာ) (Automatic Writing)များကိုလည်း လေ့လာခဲ့ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမနောသုတေသနအသင်းကြီး(Society for Psychical Research) တို့သည် တမလွန်လောက ရှိမရှိ ပြဿနာကိုသာ စူးစမ်းသုတေသနပြုလုပ်ရန် မဟုတ်ပေ။ အခြားသဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ၊ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာပြဿနာများစသည်တို့ကို စူးစမ်းသုတေသနပြုရန် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မိမိတို့ကိုယ်မိမိတို့ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု လူထုအား လိမ်ညာနေကြသည့် ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့အား ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ထိုအသင်းတော်ကြီးများက တာဝန်ရှိသူများအား သုတေသနပြုစေသည်။ ပါမောက္ခဝီလီယံဂျိမ်း(စ)မှာ အထက်ဖော်ပြပါ လူလိမ်၊ လူညာများကို တစိုက်မတ်မတ် ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ၊ တမလွန်လောကကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါမောက္ခဂျိမ်း(စ)သည် သူကိုယ်တိုင်သုတေသနပြု လေ့လာချက်အရ မစွမ်းပိုက်ပါအပေါ်တွင်မူ ယုံကြည်မှုရှိလာခဲ့သည်။ ထူးခြားသော မနောစွမ်းအင်ရှိသူ၊ စိတ်နိုးကြွလွယ်သူ၊ အလိုအလျောက် စာရေးသားနိုင်သူဟု ခိုင်မာစွာလက်ခံယုံကြည်လာခဲ့ပြီး မစွမ်းပိုက်ပါအား (The White crow)ကျီးကန်းဖြူကလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။ လူလိမ်၊ လူညာလောကမှ ထွန်းပေါ်လာသည့် အမှန်အကန် မနောစွမ်းအင်ရှိသူဟု ဆိုလိုဟန်ရှိ၏။

ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ မစွမ်းပိုက်ပါအား လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းသုတေသနပြုရန် အသင်းကြီး၏အကျိုးတော်ဆောင်၊ အတွင်းရေးမှူးကြီးဒေါက်တာရစ်ချတ်ဟော့ဆင်(Richard Hodgson) အား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Psychics and Mystics
- (၂) Doors To other worlds.

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက(၂)

၁၈၉၇ ခု၊ ဆောင်းဦးရာသီ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဘော်စတွန်မြို့၏ ဆောင်းဦးရာသီသည် ထူးထူးခြားခြား အအေးလွန်ကဲသည်။ မျှော်လေတိုင်း နှင်းမှုန်တို့သည် တဖွားဖွားကျလျက်ရှိ၏။ ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းတော်ကြီး၏ အကျိုးတော်ဆောင် ဒေါက်တာဟော့ဆင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေ (နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြခြင်းမရှိသော အမည်ပုဂံဖြင့် အစမ်းသပ်ခံမည့် လူငယ်)တို့သည် ဘော်စတွန်မြို့၊ ဆင်ခြေဖုံးရှိ နာမည်ကျော် ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သတင်းကြီးနေသော မစွမ်ပိုက်ပါနှင့်တွေ့ဆုံရန် တည်းခိုနေသည့်ဟိုတယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးလျှောက်လာသည့် လမ်းဘေး၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တဖွားဖွားကျနေသော နှင်းပွင့်တို့ကြောင့် မိုးရွာထားသကဲ့သို့ ရွံရွံစိုနေသည်။ အချို့နေရာများတွင် ရေအိုင်ကလေးများဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ထူးခြားသည့် အအေးလွန်ကဲမှုကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် လူသွား

လူလာရှင်းလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားသည့် ရထားလုံးတစ်စီးတလေသာ တွေ့ကြရသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ထင်းရှူးပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်များ၊ သစ်အယ်ပင်များသည် ထူထပ်စွာကျရောက်လျက်ရှိသော နှင်းပွင့်တို့ဒဏ်ကြောင့် အကိုင်း အခက်များမှာ ညွတ်ကိုင်းလျက်ရှိပြီး သစ်ပင်ရိပ်များအောက်သို့ ရောက် လာသော ဒေါက်တာဟော့ဆင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးစက်၊ မိုးပေါက်များသဖွယ် ကျရောက်လျက်ရှိနေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ လွန်ကဲသည့်အအေးဓာတ်ကို သတိမရ၊ စိတ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီး မကြာမီတွေ့ရမည့် ကွယ်လွန်သူများ ၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု ၁၈၈၅ ခုနှစ်ခန့်မှ စတင်ကျော်ကြား လူသိ များနေသည့် မစ္စစ်ပိုက်ပါနှင့်တွေ့ရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိသည်။ မစ္စစ် ပိုက်ပါသည် သာမန်အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦးသာဖြစ်၏။ သူမသည် ကျော်ကြားထင်ရှားသော ဝိညာဉ်ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်လာရန် လေ့ကျင့် ခဲ့ခြင်းမရှိ။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် အလိုအလျောက် ဆက်သွယ် နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါကိုယ်တိုင် ထူးခြားသည့် စိတ်စွမ်းအင် မည်သို့ရလာသည်ကို ပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

လောက၌ မည်သူမျှမသိသောအရာ၊ မသိသောဖြစ်ပျက်မှုဟူ၍ မရှိပေ။ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများတို့အနက် သိရှိသောပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး၊ နှစ်ဦးကား ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်နိုင်ဟုဆိုသော ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့သည် ထို ကွယ်လွန်သူတို့၏ လူမသိ၊ သူမသိသည့်ကိစ္စရပ်များကို နှိုက်ထုတ်၍ မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ကြသဖြင့် လူအများ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နှုတ်ဖြင့်ပြောပြခြင်းမရှိ။ အလိုအလျောက် စာရေးသား ခြင်းဖြင့် ပြောပြလေ့ရှိသည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါအား တွေ့ဆုံမေးမြန်း ခုံစမ်း

ခဲ့သူတို့၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် မစွစ်ပိုက်ပါသည် ကွယ်လွန်သူ တို့နှင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းနေသည့်အချိန်တွင် အသံသည် ကွယ်လွန် သူတို့၏အသံနှင့် တူလာသည်။ ဟန်ပန်အနေအထားပါ ကွယ်လွန် သူတို့နှင့် တူလာခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဟန်အမူအရာနှင့် တစ် သဝေမတိမ်း တူညီပါသည်ဟုဆိုလျှင် တိုက်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရပ်များကို အချို့က လက်ခံယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်း ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မစွစ်ပိုက်ပါအား တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူတို့၏ အမှုတွဲများအရဆိုလျှင် အံ့ဖွယ်လိလိ တူညီနေသဖြင့် သဘာဝလွန်ဖြစ် ရပ်များဟု ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မစွစ်ပိုက်ပါ၏ ပြောပြချက်(သို့မဟုတ်) အလိုအလျောက် စာရေးသားထားချက်များအရ ကွယ်လွန်သူ အသက် ရှင်စဉ်က သူ၏ထင်ရှားသည့် ဖြစ်ရပ်များကိုလည်းကောင်း၊ အပြုအမူ ထူးခြားသော ဝါသနာများကိုသာမက သူနှင့် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်းတို့၏ အမူအကျင့်၊ စရိုက်ဝါသနာ၊ အသေးအဖွဲ များကိုပါ ပြောပြနိုင်သည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် သူ့အား မိဘမောင်နှမသားချင်းများက ငယ်စဉ်က မည်သို့ချစ်စနိုး ခေါ်ကြပုံ၊ ကျောင်းနေစဉ်သူငယ်ချင်းများက မည်သို့ ခေါ်ကြပုံ၊ မည်သူ ထံမှ စာအုပ်များငှားဖူးသည့်အကြောင်း၊ ရေကူးစဉ် ရေနစ်ဖူးသဖြင့် မည်သူက ကယ်ခဲ့ကြောင်း၊ မည်သူနှင့်ရန်ဖြစ်ဖူးကြောင်း စသည့် အသေးအဖွဲများကို ပြောပြနိုင်သည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ သည်။

ဤကဲ့သို့ မှန်ကန်စွာပြောပြနိုင်ခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်မှုဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အများက ယူဆကြ၏။ မနောသုတေသီအချို့ကမူ ဤအချက်ကို လက်မခံကြ။ ထိုဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမတို့၏ မနောစွမ်းအင်ကြောင့် ထိုအချက်

အလက်တို့ မှန်ကန်စွာပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟူ၍ ဆိုခဲ့ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ထူးဆန်းစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လောကီလွန် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးသည် ဤ ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အကျိုးဆောင်အတွင်း ရေးမှူးကြီး ဒေါက်တာဟော့ဆင်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ စေလွှတ်၍ မစွပ်ပိုက်ပါအား စုံစမ်းစစ်ဆေးစေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟော့ဆင်မှာ သြစတြေးလျနိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မနောသုတေသနလုပ်ငန်းများကို တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဥရောပနိုင်ငံအချို့နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့၌ လူအများတို့အား ပဉ္စလက်နည်းဖြင့် အံ့ဖွယ်သရဲအမှုများ ပြုလုပ်ပြသပြီး တမလွန် လောကနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူ၍ နည်းပရိယာယ်မျိုးစုံသုံး၍ လိမ် ကြသူများရှိခဲ့သည်။ အချို့မှာမည်ကျော် ပညာရှင်ကြီးများကိုယ်တိုင် အလိမ်ခံကြရ၏။ ဤကဲ့သို့ လူလိမ်များရှိသကဲ့သို့ အမှန်အကန် မနောစွမ်းအင်ရှိသူ ထူးဆန်း၊ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ လည်း ရှိကြသည်။

ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးသည် ပီပီရီရီ ပညာသား ပါပါ လိမ်ခဲ့ကြသည့် လူလိမ်များကိုဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အတွင်းရေးမှူး နှင့်အဖွဲ့ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ နိုင်ငံအသီးသီးသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဟော့ဆင်မှာ ထိုလူလိမ်များကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် နာမည် ကျော်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခု မစွပ်ပိုက်ပါကို အသေးစိတ် အထူးလေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟော့ဆင်နှင့် ဝိညာဉ်ဆရာမ မစွပ်ပိုက်ပါထံသို့ စုံစမ်းရန်လိုက်ပါလာသူမှာ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည် ဆိုသောအချက်ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိသူ ဖြစ်သည်။ မစွပ်ပိုက်ပါ ယခုကဲ့သို့ မှန်ကန်စွာဟောပြော ဆက်သွယ်နေခြင်းမှာ ပညာစွမ်း၊

မနောအစွမ်း မဟုတ်နိုင်။ လျှို့ဝှက်သောနည်းလမ်းများ သုံးနေသည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားသူဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသူငယ်၏ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးမှာ လအနည်းငယ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါက်တာဟောဆင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သူ သူ့ မိတ်ဆွေနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိနိုင်၊ မရှိနိုင် စုံစမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

မစွပ်ပိုက်ပါကမူ ကွယ်လွန်သူသူငယ်ချင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့အား ကွယ်လွန်သူ၏ အကျိုးကြယ်သီးတစ်စုံကို အမှတ်တရပေးပုံ၊ သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့နှစ်ဦးသာ သိခဲ့သည့် အတွင်းရေးများ၊ သူ့အား ကွယ်လွန်သူ တစ်ချိန်ကငှားခဲ့ဖူးသည့် စာအုပ်စသော အချက်အလက် များကို မစွပ်ပိုက်ပါက ပြောပြနိုင်သည်သာမက သူ ကွယ်လွန်သူ၏ ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်နေစဉ် သူ၏ဟန်အမူအရာ၊ စကားပြောဆိုပုံ၊ အသံစသည်တို့မှာ ကွယ်လွန်သူ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီး မစွပ်ပိုက်ပါမှာ လိမ်ညှာစားသူ မဖြစ်နိုင်တု ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒေါက်တာဟောဆင်သည် လျှို့ဝှက်သော နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မစွပ်ပိုက်ပါအား စုံစမ်းသူရောသနပြုခဲ့၏။ ညှု မစွပ်ပိုက်ပါထံ စေလွှတ်၍ ကွယ်လွန်သူတို့အကြောင်း အသေးစိတ်စုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ရာတွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများသော်လည်းကောင်း၊ ထိုဆွေမျိုးသားချင်းများကို ကိုယ်စားမေးသူတို့ လုံးဝမသိသော အကြောင်းအရာများကို မစွပ်ပိုက်ပါက ပြောပြသဖြင့် လူတိုင်း အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒေါက်တာဟောဆင်၏ အစီရင်ခံစာသည် စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော်ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။

မစွပ်ပိုက်ပါအား မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်လံကြည့်ရှု၍ အထူးတစိုက်မတ်မတ် လေ့လာခဲ့သူမှာ ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ပါမောက္ခဝိလီယံဂျိမ်း(စ)ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဝိလီယံဂျိမ်း(စ)

သည် ဆေးပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဟား
 တော်(ဒ) တက္ကသိုလ်တွင် အနာတော်မိဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချ
 ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မနောသုတေသနလုပ်ငန်းများကို ဝါသနာ
 ဝါရာမှ ပရစိတ်ပညာကို ခြေဦးလှည့်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး
 ဖြစ်လာသောအခါ ကွယ်လွန်သူများနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု ထင်ရှား
 သည့် စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူ၊ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများအား အထူး
 လေ့လာခဲ့သူဖြစ်၏။

ပါမောက္ခဝိလီယံဂျိမ်း(စ)မှာ နဂိုမူလက တမလွန်လောက
 နှင့် ကွယ်လွန်သူများ၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟူသော
 အချက်ကို လုံးဝမယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ မိမိစရိတ်ဖြင့်လေ့လာ၍
 လိမ်ညာသူ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဆရာမများအား စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့သူဖြစ်၏။
 ပါမောက္ခကြီး ဝိလီယံဂျိမ်း(စ)သည် မစွစ်ပိုက်ပါအား အထူးလေ့လာ
 ခဲ့ပြီး မစွစ်ပိုက်ပါသည် အမှန်စိတ်နိုးကြွလွယ်သူ၊ ကွယ်လွန်သူတို့၏
 ဝိညာဉ်နှင့် သတင်းဆက်သွယ်နိုင်သူဟု ယုံကြည်ခဲ့ပြီး ၁၉၀၉ ခုနှစ်၊
 အောက်တိုဘာလတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော
 "American Magazine" တွင် သူ့ဝိညာဉ်ဆရာမ မစွစ်ပိုက်ပါ မိုင်းရား
 မည်သို့မည်ပုံ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ပုံ၊ ရုပ်ဖျက်ထားကြသည့် သူ့တပည့်
 များ၊ မိတ်ဆွေများအား စေလွှတ်၍ အထူးလေ့လာခဲ့ပုံ၊ သို့ဖြစ်သော်
 လည်း မစွစ်ပိုက်ပါသည် သူ့ထံလာသူတို့၏ သတင်းများကို မှန်ကန်
 တိကျစွာပြောနိုင်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့လေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ကျော်ကြားထင်ရှားလာသော မစွစ်
 ပိုက်ပါအား ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ
 ပါမောက္ခ ဆာအော်လိဗာလော့(ဂျ)နှင့် သူ့ ကင်းဘရစ်(ချ)တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဖရက်ဒရစ်မိုင်းရား(စ်)တို့သည် အထူး
 စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဖရက်ဒရစ်မိုင်းရား(စ်)မှာ ကင်း

ဘရစ်(ချ) တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှင်ဂါးနေးနှင့်တွဲဖက်၍ ဗြိတိသျှ မနော သုတေသနအသင်းကြီး၏ အကျိုးဆောင်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေ သူများ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာဟော့ဆင်၏ စာမျက်နှာ ၃၀၀ ကျော်ရှိသော မစ္စစ် ပိုက်ပါအကြောင်း လေ့လာစူးစမ်းချက်များကိုလည်း ဂါးနေးနှင့်မိုင်းရား တို့သည် လေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မစ္စစ်ပိုက်ပါအား အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ မနာသုတေသနအသင်းကြီး၏ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ဖိတ်ကြား၍ အထူးလေ့လာသင့်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ ထိုစဉ်က မနောသုတေသန အသင်းကြီး၏ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ လီဗားပူးတက္ကသိုလ်တွင် ရူပဗေဒပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ ပါမောက္ခဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)ဖြစ်၏။

ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)ခေါင်းဆောင်သော သုခမိန်များသည် အနိယတပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ကြ။ နဂိုမူလက တမလွန်လောကနှင့် ဆက် သွယ်နိုင်သည်ဟူသော ကိစ္စရပ်ကို ယုံကြည်သူများမဟုတ်။ သို့သော် အသင်းတော်ကြီး၏ကိုယ်စား လေ့လာသင့်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် မစ္စစ်ပိုက်ပါအား ငွေအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံကာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကုန်ကျသည့် ရန်ပုံငွေများကိုလည်း မနောသုတေသနအသင်းကြီး၏ လုပ်ငန်းများကို တစိုက်မတ်မတ် လေးစားကြသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ ကုန်သည်ကြီးများက လှူဒါန်း ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)နှင့် သုခမိန်ကြီးများသည် မစ္စစ်ပိုက်ပါ ရောက်ရှိမလာမီကပင် အထူးလေ့လာနိုင်ရန် စီမံချက်များကို ရေးဆွဲ လုပ်ဆောင်ကြခဲ့၏။ မစ္စစ်ပိုက်ပါအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နိုင် ရန် လီဗားပူးမြို့တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်ရှိ ပါမောက္ခ ဆာအော်လီဗာလော့ (ဂျ)နေအိမ်တွင် နေရာချထားရန် စီမံကြသည်။ သူနေထိုင်ရမည့်အခန်း အတွဲတွင် ရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များကအစ သုခမိန်များက စီစဉ်ထားကြသည်။ သူထံ

လာရောက်တွေ့ဆုံရမည့်သူများ၏ အမည်များကိုလည်း ကြိုတင်
 ပြောင်းလဲထားခြင်းစသော ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို ပြုလုပ်ထား
 ခဲ့၏။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) The Paranormal By B.Inglis.
- (၂) Super Natural By Colin wilson.
- (၃) Psychic People.

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက(၃)

၁၈၈၉ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လီဗာပူးမြို့၏ အအေးဒဏ်မှာ ရက်စက်လှသည်။ လီဗာပူးတက္ကသိုလ်သို့သွားသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နှင်းများသည် အရည်ပျော်နေကြ၏။ မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် လီဗာပူးတက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းတစ်လျှောက် မောင်းနှင်လာနေ၏။ ရထားပေါ်တွင်မူ ကမ္ဘာကျော်ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းကြီး၏ အမှုဆောင်လူကြီးများဖြစ်သော ဒေါက်တာရစ်ချတ်ဟော့ဆင် (Richard Hodgson)၊ ဒေါက်မိုင်းရား(စ်)နှင့် ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့် ဝိညာဉ်ဆရာမ မစ္စစ်ပိုက်ပါတို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

မြူနှင့်ကမ္မလာသည် လီဗာပူးမြို့တော်တစ်ခုလုံးကို ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြို့သူမြို့သားအများစုမှာ အအေးဒဏ်ကို အသည်းခိုက်မှု ခံစားနေရသဖြင့် စောင်အထပ်ထပ်၊ လွှမ်းခြုံ

ကာ အိပ်ရာများထဲတွင် ကွေးနေကြရသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် လမ်း
သွားလမ်းလာ ကင်းရှင်းလျက်ရှိပြီး ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသည်။ သုတ်သီး
သုတ်ပျာဖြင့် တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ လမ်းလျှောက်နေသူများသာ
တွေ့ရ၏။

ဤမျှလောက် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးလျက်ရှိသည့်အကြား
တွင် လီဗာပူးတက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီးမှ လမ်းသွယ်ကလေးကို
ဖြတ်ကာ လီဗာပူးတက္ကသိုလ် ရူပဗေဒပါမောက္ခ၊ ဆာအော်လီဗာ
လော့(ဂျ)အိမ်သို့ မြင်းလှည်းသည် ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။
လမ်းသွယ်ကလေးအတွင်းသို့ မြင်းလှည်းချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်း
လှည်းပေါ်မှလိုက်ပါလာသော မစ္စစ်ပိုက်ပါ၏ စိတ်အာရုံသည် အတိတ်
ကာလဆီသို့ ပျံ့လွင့်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က သူသည်
သာမန်အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သူ မည်ကဲ့သို့
ကွယ်လွန်သူများနှင့် အဆက်အသွယ် ရလာသည်ဆိုသည်ကို ရှင်းပြရန်
မလွယ်။ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော်ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများသည်
အံ့ဖွယ်သရဲများကို ပြုလုပ်ဖန်တီး ပြသကြလေ့ရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့်
မီးမှိန်မှိန်၊ ထွန်းလင်းနေသောအခန်းတွင်း၌ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်
များ သွားလာလှုပ်ရှားနေဟန်၊ ခေါင်းလောင်းများ၊ ချူများ၊ တူရိယာ
ပစ္စည်းများ အလိုအလျောက် ထိမြည်နေသည့်အသံ၊ တံခါးခေါက်သံ၊
ထုသံ၊ စားပွဲရွေ့သံ၊ ကုလားထိုင်များရွေ့သံ၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းများ လေပေါ်
သို့ပျံဝဲခြင်း စသည်တို့ကို ပြသလေ့ရှိ၏။

မစ္စစ်ပိုက်ပါကမူ ဤကဲ့သို့ ပဉ္စလက်ဆန်သော ပြသခြင်းမျိုး
တစ်ချိန်တစ်ခါမျှ ပြသခြင်းမရှိခဲ့။ ကွယ်လွန်သူများနှင့်ဆက်သွယ်ရာ
တွင် နေ့ခင်းလူအများရှေ့တွင် ဆက်သွယ်ပြသခြင်းဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့
ဆက်သွယ်ရာတွင် ငွေကြေးတံခိုးလက်ဆောင် ယူခြင်းမရှိခဲ့။ သူကိုယ်

တိုင် မည်သို့ သက်ရှိလူများနှင့် တမလွန်လောကသို့ ရောက်ရှိနေသော သေသူ့ဝိညာဉ်များနှင့် ဆက်သွယ်ပေးနိုင်သည်ကိုလည်း ရှင်းလင်း ပြောပြနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။ သူ့ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးဟမ်းရှိုင်းယား ပြည်နယ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး အသက်(၂၂)နှစ်တွင် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု ဘော်စတန်မြို့မှ ကုန်သည်ကြီး ဝီလီယံပိုက်ပါ (William Piper) ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး သမီးကလေးနှစ်ယောက် ဖွားမြင် ခဲ့သည်အထိ သူ့ဘဝဇာတ်ခုံတွင် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်များနှင့်မဆုံဘဲ ကလေးထိန်း၊ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ၌သာ နှစ်မွန်းနေခဲ့ရသည်။ သူ ငယ်စဉ်က ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် သူ့တွင် မျက်စိဝေဒနာ ခံစားလာခဲ့ရသည်။ သူ့ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် အကြားအမြင်ရသူဟု နာမည်ကျော်နေသော အဘွား ကြီးတစ်ဦးထံသွား၍ သူ့မျက်စိရောဂါ ဝေဒနာအကြောင်း မေးမြန်း ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။

မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် အချိန်အတော်ကြာမြင့်သည်အထိ ထို အကြားအမြင်ရသူ အဘွားကြီးထံသို့ မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် တစ် နေ့၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်သွားရောက်၍ အကြားအမြင်ရသူ အဘွားကြီး အား သူ့မျက်စိဝေဒနာအကြောင်း မေးမြန်းနေစဉ် မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် ချက်ချင်းဆိုသလို မေ့မြောသွားခဲ့တော့၏။ ဤကဲ့သို့ မေ့မြောသွားရာမှ ထူးခြားသောအာရုံများ ရလာတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့အား လာရောက်ပြောဆိုသည့် အသံကို ကြားလာရသည်။ နောင် အခါ၌ မကြာခဏမေ့မြောသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစဉ် ခဲတံတစ်ချောင်းကို သူ့လက်ထဲ၌ ခပ်ဖော့ဖော့ထည့်ထားရာမှ ခဲတံသည် မသိမသာရွေ့ လျား၍ စာသားများပေါ်လာခဲ့သည်။ (ထိုကဲ့သို့ အလိုအလျောက် စာရေးခြင်း Automatic wrting အကြောင်းကို ယခင်ဆောင်းပါးများ တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။) ဤကဲ့သို့ စာရေးသားရာမှ ကွယ်လွန်

သူများနှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားခဲ့သည်။ လူအများစိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပြီး သူ့ထံ လာရောက်မေးမြန်းခြင်းများ ရှိလာခဲ့၏။

သို့သော် မစွမ်းပိုက်ပါသည် အခြားဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများကဲ့သို့ လူအများအားဖိတ်ခေါ်၍ မိမိစွမ်းရည်ကို ပြသခြင်းမျိုး မည်သည့်အခါမျှ ပြုလုပ်ခဲ့သူမဟုတ်ခဲ့ပေ။ သူ့စွမ်းရည်ကို ၁၅နှစ်တိုင်တိုင် စောင့်ကြည့်ခဲ့သူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပါမောက္ခဂျိမ်း(စ) (William James)ပင်ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခဂျိမ်း(စ)သည် ၁၅နှစ်တိုင်တိုင် မစွမ်းပိုက်ပါအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်၍ စနစ်တကျ သုတေသနပြုခဲ့သူဖြစ်၏။ ဒေါက်တာရစ်ချတ်ဟော့ဆင်နှင့် မစွတာမိုင်းရားစ်တို့မှာမူ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ စေလွှတ်၍ မစွမ်းပိုက်ပါ၏ အလိုအလျောက်စာရေး၍(Automatic)ကွယ်လွန်သူများနှင့် ဆက်သွယ်ပုံကို စစ်စောကြည့်ရှုစေခဲ့သည်။ လူတို့သုံးနှိုး၏ ထောက်ခံချက်ကြောင့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းကြီးသည် မစွမ်းပိုက်ပါအား အသင်းတော်ကြီး၏ စရိတ်ဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ မစွမ်းပိုက်ပါကမူ လူအများနှင့်တွေ့ဆုံ၍ သူ၏ ကွယ်လွန်သူများနှင့် ဆက်သွယ်သည့် စွမ်းအင်ကိုပြသရန် လိုလားသူမဟုတ်ပေ။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှမနောသုတေသန ဌာနချုပ်တွင် သူ့အား စစ်ဆေး၊ သုတေသနပြုမည်ဆိုပါက စာနယ်ဇင်းသမားများကြောင့် မစွမ်းပိုက်ပါသည် လူသိများလာမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မနောသုတေသနအသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ ပါမောက္ခဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)နေထိုင်သည့် လီဗာပူးမြို့သို့ ခေါ်ယူခဲ့ကြရသည်။ ဤကဲ့သို့ မစွမ်းပိုက်ပါအား မနေမနား တစိုက်မတ်မတ် စူးစမ်းလေ့လာရသဖြင့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးနှင့် အမေရိကန်ပြည်

ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းကြီးတို့မှာ ဒေါ်လာငွေ တစ်သိန်း ငါးသောင်းကျော် ကုန်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သူ့အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်နေထိုင်စဉ် ရူပဗေဒပါမောက္ခ အော်လီဗာလော့(ဂျ)နေအိမ်တွင် ဧည့်သည်တစ်ဦးအဖြစ် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခအော်လီဗာလော့(ဂျ)နှင့်အဖွဲ့သည် စေ့စပ်သေချာသူများဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာ၌ မည်သည့်ဖြစ်ရပ်၊ (သို့မဟုတ်) အဆိုတစ်ခုသည် အထောက်အထား ပြည့်စုံရမည်ဖြစ်သည်။ မစွမ်းပိုက်ပါအား စနစ်တကျသုတေသနပြုရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ကြ၏။ မသင်္ကာ ဖွယ်ရာ အချက်တစ်ခုခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ဖော်ထုတ်ရန် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မစွမ်းပိုက်ပါ၏ပညာစွမ်းကို သိနိုင်ရန်နှင့် လိမ်ညာလှည့်ဖြားခြင်းမရှိ သိနိုင်ရန် မစွတာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် သူ့အိမ်ရှိ ဓာတ်ပုံများ၊ သူ့မိသားစုမှတ်တမ်းများကို လုံခြုံစွာသော့ခတ်ထားခြင်း၊ သူ့မိသားစု၏အမည်များကို ပြောင်းလဲထားခြင်း၊ မစွမ်းပိုက်ပါနှင့် တွေ့ဆုံမည့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းမှ အမှုဆောင်များ၏အမည်ကို လျှို့ဝှက်ထားခြင်း၊ ကြိုတင်၍ အမည်ကိုပြောင်းလဲထားခြင်းများ ပြုလုပ်ထားသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ မစွမ်းပိုက်ပါနှင့်အတူ ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊ သေတ္တာများကိုလည်းကောင်း လျှို့ဝှက်စွာ ကြိုတင်ရှာဖွေထားစေခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တွင် ခေတ္တနေထိုင်စဉ် သူ့အား အနီးကပ်ကြီးကြပ်စောင့်ကြည့်ရန် အလွတ်စုံထောက်များကို ငှားရမ်းထားခဲ့၏။

ပါမောက္ခ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)အိမ်တွင် နေထိုင်စဉ် မနောသုတေသနအသင်း၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်သာ အခြားသူများအား တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့ပြီး တွေ့ဆုံသည့်ဧည့်ခန်းတွင် အလွတ်စုံထောက်တစ်ဦးနှင့် မနောသုတေသီတစ်ဦးက စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤကဲ့သို့ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုစေခြင်းမှာ ထိုစဉ်က ဝိညာဉ်ဆရာမ (သို့မဟုတ်)ဝိညာဉ် ဆရာတို့သည် မိန်းမောနေသော အခိုက်အတန့်၌ မေးမြန်းသူတို့၏ အကြောင်းအရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ မေးသူတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတစ်ဦးဦး၏ အကြောင်းချင်း ရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ တိကျမှန်ကန်စွာ ပြောလေ့ရှိကြရာ မေးသူ တို့၏ အတိတ်ဆွေမျိုးသားခြင်းတို့အကြောင်း၊ ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ် ဆရာမတို့ ကြိုတင်သိရှိခြင်း မရှိရန် ဖန်တီးခြင်းဖြစ်၏။

ရူပဗေဒပါမောက္ခ လော့(ဂျ)သည် မစ္စစ်ပိုက်ပါကို သူ့ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သူ့တွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် ဦးလေးတစ်ဦး၏ အိပ်ဆောင် နာရီတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုနာရီရှိသည့် အကြောင်းကို သူ့အိမ်သားများ ကပင် သိရှိခြင်းမရှိခဲ့။ မစ္စစ်ပိုက်ပါ မိန်းမောဓာတ်စီးနေစဉ် ထိုအိတ် ဆောင်နာရီကို ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် မစ္စစ်ပိုက်ပါလက်တွင်း သို့ ထည့်ပေးလိုက်တော့သည်နှင့် မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသည့် ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ဦးလေး၏ ကိုယ်ရေးအဖြစ် အပျက်များ၊ ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် လူသိနည်းသော ဖြစ်ရပ်များ၊ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)မိသားစုပင် သိရှိခြင်းမရှိသည့် ဖြစ်ရပ်များကို မခြွင်းမချန်ပြောပြခဲ့သည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ရပ်ဝေး ရောက်နေသည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတို့၏ အမည်များကိုလည်း တိတိကျကျဖြေပြခဲ့သည်။

ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကိုလည်း ချက်ချင်းသွားရောက် စုံစမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ မစ္စစ်ပိုက်ပါပြောသည့် အချက်အလက်များမှာ ကိုးဆယ့် ငါးရာခိုင်နှုန်း မှန်ကန်ခဲ့သဖြင့် မစ္စစ်ပိုက်ပါသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ ဦးလေး

ဖြစ်သူ၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သလော၊ (သို့မဟုတ်) အတိတ်၊ အနာဂတ်ကို သိမြင်စိတ်စွမ်းအင်၊ မစွမ်းပိုက်ပါရရှိနေသလော၊ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)နှင့် မစွတာဟော့ဆင်တို့ကမူ မစွမ်းပိုက်ပါ သည် အမှန်တကယ်ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် လိမ် လည်သူမဖြစ်နိုင်ဟု စာတစ်စောင်ရေးသား၍ ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းသို့ တင်ပြခဲ့လေသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားသည့် ၁၉၁၄ခုနှစ်၊ စက်တင် ဘာလ၌ မစွမ်းပိုက်ပါသည် ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)မိသားစုတွင် ထူးခြားသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဖြစ်ရပ်နှင့် တွေ့ကြုံရမည်ဟု ဖော်ပြ ပါရှိသည့်စာတစ်စောင် ပေးပို့ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ကြေကွဲရမည့်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းကို ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ မိတ်ဆွေ ကွယ်လွန်သူ မနောသုတေသီမိုင်ရားစ်၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရာမှ သိရှိရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ့စာတွင် ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

မစွမ်းပိုက်ပါ၏ သတိပေးသည့်အတိုင်း ၁၉၁၅ခုနှစ်၌ ပါမောက္ခ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ သားကြီးဖြစ်သူ ရှေ့မှန်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ စစ်မြေပြင်တစ်နေရာတွင် အသက်ပေးလှူသွားခဲ့ရရှာသည်။ ဆာအော် လီဗာလော့(ဂျ)မိသားစုအဖို့ ကြီးလေးသော စိတ်သောကဝေဒနာ ခံစားရခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်၏။ မစွမ်းပိုက်ပါ ကြိုတင်သတိ ပေးသည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ အခါခပ်သိမ်း အကြောင်းမဲ့တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်သည်ဟုဆိုရန် ခဲယဉ်းပေသည်။

ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော မစွမ်းဆစ်ဝစ်(ဂျ)ပါမောက္ခဆစ် ဝစ်(ဂျ)၏ဇနီးဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခဆစ်ဝစ်(ဂျ)သည် ဗြိတိသျှမနော သုတေသနအသင်းကြီး၏ ပထမဆုံးဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သည်၏ တိုက်

တွန်းမှုနှင့် ကွယ်လွန်သူများ၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သူဟု အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားနေသော ဝိညာဉ်ပညာရှင် မစ္စစ်အော့(စ)ဗွန်လီအိုနတ်(Osborne Leonard)ဆိုသူအား လီဗာပူးမြို့နေအိမ်သို့ဖိတ်ကြား၍ စစ်ကြီးအတွင်း အသက်ပေးလှူသွားရသည့် ရေမွန်၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်စေခဲ့၏။ ဝိညာဉ်ဆရာမ လီအိုနတ်သည် မျှော်မှန်းထားသည့် အတိုင်း ကွယ်လွန်သူရေမွန်၏ ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ လီအိုနတ်၏ပြောပြချက်များသည် တိတိကျကျမှန်ကန်သည်ဟု ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)၏ဇနီးဖြစ်သူ လေဒီလော့(ဂျ)က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ရေမွန်ငယ်စဉ်က ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံများအကြောင်း၊ တိုက်ပွဲမကျမီရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံအကြောင်းများကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် အမှန်တကယ် ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် ကွယ်လွန်သူ သားဖြစ်သူရေမွန်၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရပုံများကို “Ramond” ဟူသော စာအုပ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ ထိုစဉ်က အရောင်းရအသွက်ဆုံးစာအုပ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင်လည်း သူ့ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင်လည်း ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်လောကအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ ဆာအော်လီဗာလော့(ဂျ)သည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Psychics and Mystics By. M. Nicholas
- (၂) The Life and work of Mrs Piper By Ata-L Piper.

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက(၄)

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှထုတ်ဝေသော စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ (Psychic News) ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရခေတ်ကပင် နာမည်ကျော်တရားသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းထားသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့စဉ်ထုတ် စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာကြီး၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ၁၉၃၂ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဘုရင်ကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေး(စ်)၏ (My Life After Death) ကျွန်တော်၏ တမလွန်ဘဝ ဟူသော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ အခန်းဆက်ဆောင်းပါးကြီးကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

ထိုဆောင်းပါးကြီးသည် မနောသုတေသီများလောကနှင့် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများလောက၊ အက်ဂါဝါလေး(စ်)ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော

စာဖတ်သူများလောကတွင် အထူးဂယက်ထဲသို့ အခန်းဆက် ဆောင်းပါးရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးကြီးမှာ စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ ပြီးမှ သူ့ဝိညာဉ်၏စေစားချက်ဖြင့် ဝိညာဉ်ဆရာမတစ်ဦးက ရေးခဲ့သည့် ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်ဆရာမသည် ဓာတ်စီး၍ အလိုအလျောက် ရေးသားသော စာရေးနည်း(Automatic writing)ဖြင့် ရေးသားခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ အော်တိုမက်တစ်(အလိုအလျောက်)စာရေး နည်း လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ ဝိညာဉ်ဆရာမ(သို့မဟုတ်) ဝိညာဉ်ဆရာ (Medium)သည် ခဲတံတစ်ချောင်းကို လက်ထဲတွင် ခပ်ဖော့ဖော့ ကိုင်ထား၍ စိတ်အာရုံစူးစိုက်ထားရသည်။ ထိုအခါ ခဲတံမှ ကွယ်လွန် သူတို့၏ဝိညာဉ်၏ စေစားချက်အရ ရွေ့လျား၍ စာသားများပေါ်လာ သည်ဟု ဆိုသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဝိညာဉ်ဆရာမ တစ်ဦးအား ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ဝိညာဉ်သည် ပူးကပ်ကာ အထက်ဖော်ပြပါ အော်တိုမက်တစ်စာရေးနည်းဖြင့် သူကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီး တမလွန်လောက၌ တွေ့ကြုံရပုံနှင့် သူမကွယ်လွန်မီက ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည့် လူသိနည်းသော ကိုယ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များကို ရေးသားထား ခြင်းဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်ဆရာမသည် အထက်ဖော်ပြပါနည်းစနစ်နှင့် ရေးသား ထားသောစာမူများကို လန်ဒန်မြို့ စာနယ်ဇင်းလောကမှ နာမည်ကျော် သတင်းစာဆရာ မောရစ်ဘာဘန်နယ်ထံ စာတိုက်မှပေးပို့လိုက်၏။ မောရစ်ဘာဘန်နယ်မှာ ဗြိတိသျှစာနယ်ဇင်းလောကတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြား လူသိများသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မဟုတ်။ မည်သည့်အရာမဆို အထောက်အထားကင်းမဲ့သော ဖြစ်စဉ်ကို လက်ခံမည့်သူမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုစာမူကြီးကို မောရစ်ဘာဘန်နယ်

သည် ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏မိတ်ဆွေကြီး ဟင်နရီဆွက်ဖားအား အသေးစိတ်ဖတ်ရှုစေခဲ့သည်။

ဟင်နရီဆွက်ဖားကလည်း အသေးစိတ်သုတေသနပြုခဲ့ပြီး ထို အော်တိုမက်တစ်နည်းဖြင့် ရေးသားထားသော စာမူပါ အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ဖြစ်စဉ်များသည် မှန်ကန်သည်၊ လူသိနည်းသော ဖြစ်စဉ်များဖြစ်သည်ဟု ထောက်ခံခဲ့လေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ တမလွန်လောကသားများထံမှ ရရှိသည့် အော်တိုမက်တစ်(အလိုအလျောက်စာများ)သည် အမှန်တကယ်စာများ ဖြစ်ပါသလား စသည်ဖြင့် မနောသုတေသီများအတွင်း အငြင်းပွားခဲ့ကြ၏။ အချို့မနောသုတေသီတို့ကမူ ထိုစာများသည် သေသူတို့၏ ဝိညာဉ်၏လက်ရာမဟုတ်။ စာရေးသားသူတို့၏ မသိစိတ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အချို့ကမူ အလိုအလျောက်စာများသည် ကွယ်လွန်သူတို့၏ အမှန်လက်ရာများဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူများထံမှ တမလွန်လောက၌ သူတို့ဧကန်မုချရှိကြောင်း ထင်ရှားစေရန် တမင်တီထွင်ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တမလွန်ဘုံဘဝဆိုသည်မှာ အမှန်ရှိပါသလား။ လူတို့သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သနည်း စသော သေသည်၏ အခြားမဲ့ပြဿနာကို သမိုင်းတင်နိုင်ခဲ့သည့် ခေတ်ကပင်စတင်၍ အဖြေရှာခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းကြီးမှ တာဝန်ရှိသူ မနောသုတေသီများ ပြင်သစ်နိုင်ငံ မနောသုတေသနအသင်းမှ တာဝန်ရှိသူမနောသုတေသီများသည် တမလွန်လောကရောက် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်

ဟုဆိုသော ဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများကို သံသယကြီးစွာဖြင့် စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာခဲ့ကြသည်။

တမလွန်လောက၌ရောက်ရှိနေသည်ဆိုသော ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီးခဲ့သူ ဆရာကြီးကိုနင်ဒွိုင်၊ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး အောက်စကာဝိုင်း(ဒ်)၊ ရူးပတ်ဘရွတ်စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါင်းများစွာတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု မနောသုတေသီများက ဆိုခဲ့ကြ၏။ ဆက်သွယ်ရာတွင် အလိုအလျောက် အော်တိုမက်တစ်စာရေးနည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်သူတို့နှင့် ကြားခံဝိညာဉ်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာမများမှ တိုက်ရိုက်စကားပြောခြင်းဖြင့် ဆက်သွယ်နည်းကို သုံးခဲ့ကြ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကွယ်လွန်သူအချို့သည် မြေဆီ၊ မြေဆွေး ဖြစ်မသွားဘဲရှိနေသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဤအချက်ကို ယုံကြည်သည်၊ မယုံကြည်သည်အပထား၍ လေ့လာသင့်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ယခုဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြသည့် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)ဝိညာဉ်၏ ရေးသားချက်များဆိုသည်ကို စာနယ်ဇင်းသမားများသာမက မနောသုတေသီများကပါ သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ အချို့သုတေသီတို့ကမူ တမလွန်လောကဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ်ရှိသည်ဟု ခိုင်မာသော အထောက်အထားပြခဲ့ကြ၏။ အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ 'ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့၊ တမလွန်ဘဝ'ဟူသော အခန်းဆက်ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြသည့် စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာ(Psychic News)ထုတ်ဝေသူများနှင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်များသည် လှည့်စား၍ရမည်မဟုတ်သော အသိပညာရှင်များဖြစ်သည်။ သတင်းစာဆရာ မောရစ်ဘာဘန်နယ်သည် သူ့လက်ဝယ်ရရှိထားသည့် အလိုအလျောက် (အော်တိုမက်တစ်)ရေးသားသည့်စာမူကို ထိုစဉ်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့် ဝိညာဉ်ဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်သူ အက်စတယ်လာရောဘတ်အားပြသ၍ စစ်ဆေးခဲ့ပြန်သည်။

အက်စတယ်လာရောဘတ်က ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)နှင့်ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ပြီး ထိုအလိုအလျောက် ရေးသားထားသည့် စာမူများသည် သူ့ဝိညာဉ်၏စေ့ဆော်မှုဖြင့် ရေးသားထားချက်များ ဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့သဖြင့် စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာမှာ စောင်ရေအများဆုံးထုတ်ဝေခဲ့ရသည့် သတင်းစာဖြစ်လာခဲ့သည်။ အက်ဂါဝါလေ့(စ်)အား တသသဖြစ်နေကြသည့် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ အလွမ်းပြေဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်စာဖတ်၊ ဝါသနာပါသူတိုင်းပင် ကျောင်းသားဘဝက စ၍ ဧရာအိုဘဝရောက်သည်အထိ အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုခုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖူးကြမည်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သော အရောင်းရအသွက်ဆုံး စံချိန်တင်ရသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေသမိုင်းတွင် ဆာဝေါလတာစကော့၊ ချားလ်(စ်)ဒစ်ကင်း၊ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် စသော စာရေးဆရာကြီး၏ စာအုပ်များသည် ကမ္ဘာ့နှစ်စဉ် စာအုပ်များဟု ပညာရှင်များက သတ်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့စာအုပ်များကို

စာဖတ်သူများလှပါသည်ဟု စာပေဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို စုံထောက်ဝတ္ထုများလောက် စာဖတ်သူဦးရေ မများခဲ့ချေ။

စာဖတ်သူများသလောက် အက်ဂါဝါလေ့(စ်)ကလည်း စာရေးအားကောင်းသူဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုများကို စက်နှင့်ရေးထုတ်သလို ရေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့စာအုပ်တွေ လူကြိုက်များသဖြင့် သူ၏ဝတ္ထုစာမူကိုလိုချင်သော စာအုပ်ထုတ်ဝေလိုသူတို့သည် နေ့စဉ် သူ့အိမ်တွင် တန်းစီနေကြရ၏။ သူ၏နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ်ကို မရလိုက်မှာစိုး၍ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် အလှအယက်ဝယ်ရင်း စာဖတ်သူတို့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြရသည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြ၏။ ထိုစဉ်က (၁၉၃၀ပြည့်နှစ်ခန့်က) စာရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ နှစ်စဉ်ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ၂၅၀၀၀၀ ဖြစ်သည်။ စာရေးအားကောင်းသလောက်၊ ဝင်ငွေကောင်းသလောက် ငွေဖြုန်းရာတွင် ရက်စက်သည်။ လန်ဒန်မြို့တွင် ဈေးအကြီးဆုံး၊ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်သို့တက်၍စားသည်။ အကောင်းဆုံးအရက်၊ ဈေးအကြီးဆုံးအရက်သောက်သည်။ မြင်းလောင်းသည်။ ပြိုင်မြင်း(၂၁)ကောင်ကို မွေးထားသဖြင့် ထိုကျွေးမွေးထိန်းသိမ်းရသည့် စရိတ်ကလည်း ကြီးမားလှ၏။ သူ့နာမည်ကျော်လာသည့် နှစ်များအတွင်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးပေါင်း ၁၇၀ အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည် စာဖတ်သူဦးရေ ထောင်သောင်းကိုမမှန်းချေ။ စာဖတ်သူ၊ သိန်းသန်းချီ၍ဖတ်ရန် အများကြိုက်ကိုလိုက်၍ ရေးခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ငွေမြောက်မြားစွာရရှိခြင်းသည် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍သာ ခံယူထားသူဖြစ်၏။ စာပေဂန္ထဝင်မြောက်၍ သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်အပ်သော စာကောင်းပေမွန်ကို ရေးခြင်းထက် စာရေးခြင်းသည် ငွေရှာမှုတစ်ခုဟူ၍သာ သတ်မှတ်ထားသူဖြစ်၏။ သူ့ဝတ္ထုများ တွင်ကျယ်သလောက် သူကလည်း စက်နှင့်ရေးသလို

အဆက်မပြတ်ရေးနိုင်သူဖြစ်၏။ ဝတ္ထုများအထွက်များသဖြင့် ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က 'နေ့လယ်တိုင်း' ထွက်သော အက်ဂါဝါလေ့(စ်)၏ဝတ္ထုများဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။

အချို့ကလည်း သူ့စုံထောက်ဝတ္ထုများသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသောဝတ္ထုများမဟုတ်။ သူ့တပည့်များရေးပေး၍ သူ့ဘမည်တပ်ပေးသည့် ဝတ္ထုများသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ စာရေး၍ ဝင်ငွေကောင်းသလောက် အသုံးအဖြုန်းတွင် ဗိုလ်မထားခဲ့သဖြင့် သူ့ကွယ်လွန်သောအခါ ဒေါ်လာခုနစ်သိန်း ကြွေးတင်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ကမ္ဘာကျော် သည်းထိတ်ရင်ဖို စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး အက်ဂါဝါလေ့(စ်)ကို ၁၈၇၅ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ သူ့မိခင်မှာ မထင်ရှားသော ကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဖခင် မည်သူဆိုသည်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ သူ့အား ကင်ပွန်းတပ်စဉ် သူ့မိခင်ဖြစ်သူ ပေါ်လီက ဖခင်အမည်ကို 'ဂေါ်လတာဝါလေ့(စ်)'ဟု နှုတ်ဦးတည်ရာ ပြောလိုက်ရာမှ 'အက်ဂါဝါလေ့(စ်)'အမည် ထင်ရှားလာခဲ့ရသည်။

သူငယ်စဉ်က ငါးရောင်းချသူ မစွမ်းဖရိုမင်းနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ အသက်(၁၅)နှစ်ရွယ်တွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စင်းတွင် ထမင်းချက်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ဝါလေ့(စ်)သည် ပညာခံနည်းသော်လည်း ပညာတတ်ရန် အထူးလိုလားစိတ်ပါရှိသည်။ စစ်တပ်အတွင်းအမှုထမ်းစဉ်က ဆောင်းပါးတိုကလေးများကို စာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ရေးသားခဲ့ရာမှ ထင်ရှားလာသည်။ စစ်တပ်မှထွက်ခဲ့ပြီး စာပေလောကသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် ရိုက်တာသတင်းထောက်အဖြစ် ခန့်ထားခံရပြီး ထိုစဉ်က တောင်အာဖရိကတိုက်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဘိုးဝါးစစ်ပွဲသို့ စစ်သတင်းထောက်လှမ်း၍ သတင်းပို့ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သဖြင့်

ဆောင်အာဖရိကသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ ရိုက်တာသတင်းထောက် အပြင် လန်ဒန်ဒေ:လီးမေး(လ်)သတင်းစာကြီးကလည်း သူ့ဆောင်းပါး ရှည်များကို အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် နာမည်ကျော် သတင်းဆောင်းပါးရေးသူ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် သူ၏ နာမည်အကျော်ကြားဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သော တရားစောင့်သူလေးဦး(Four Just Men)ကို ရေးသားထုတ်ဝေရာမှ အရောင်းရစ်ချိန်တင် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သူ့စုံထောက် ဝတ္ထုများကို တိုက်ရိုက်မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခြင်း မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သော်လည်း ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ 'ဝသုံးလုံး'ဝတ္ထုမှာ သူ၏ 'Crimson Circle' ဝတ္ထုကို မှီငြမ်းပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုပေါင်း ၁၇၀ သည် အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည့် စာအုပ်များဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ဆီးချိုရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

အက်ဂါဝါလေ(စ်)ကား ကွယ်လွန်သည်အထိ လူသိများခဲ့ ရသူဖြစ်၏။ သူကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မှပင် သူ၏ 'ကျွန်တော်၏တမလွန်ဘဝ'ဟူသော ကိုယ်ရေးဝတ္ထုမှာ စာဖတ်ပရိသတ် တသသဖြစ်ခဲ့ရသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သူ့ဝိညာဉ်က ရေးခဲ့သောဝတ္ထု ဟူ၍ မနောသုတေသီတို့က ယူဆခဲ့ကြလေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Fifty Years A Medium By E. Roberts.
- (၂) 'Psychic News' သတင်းစာများ၊

ကိုယ်တွေ့ဝိညာဉ်လောက(၅)

၁၉၃၇ ခု၊ ၁၃ ရက်။

ဟီးယားဝါဒ်ကယ်ရင်တန်(Hearward Carrington)၊ သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ မစ္စစ်ကယ်ရင်တန်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မနော သုတေသနအသင်းမှ အမှုဆောင်ငါးဦးတို့ပါဝင်သောအဖွဲ့သည် နယူးယောက်မြို့တော်မှ မိုင် ၅၀ ခန့်ကွာဝေးသော၊ ပရလောကသားတို့ ခြောက်လှန့်သည်ဟု နာမည်ကျော်ကြား လူသိများနေသော ယာတော စံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၌ တစ်ညတာတည်းခိုခဲ့ကြသည်။ ကွယ်လွန်သူများ ကိုယ်ထင်ပြုသည့်ကွယ်လွန်သူများ၏ ဝိညာဉ်သည် အခြားဘဝသို့ မကူးပြောင်းမီကာလ ခြောက်လှန့်သည်ဟူသော ဖြစ်ရပ်များကို စနစ်တကျ သုတေသနပြုခဲ့ကြ၏။ (ဟီးယားဝါဒ်ကယ်ရင်တန်မှာ နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မနော သုတေသန မဟာဌာန(American Pysical Institute)ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး “ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းသမိုင်း”အပါအဝင်၊ စိတ်နယ်လွန်ဆိုင်ရာ ကျမ်းပေါင်း ၂၀ ကျော် ပြုစုခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ့နောက် ကွယ်တွင် မိတ်ဆွေအများက ‘တစ္ဆေမှဆိုး’ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ရသူ

ဖြစ်၏။ ဝိညာဉ်လောကကို သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခန်းတွင် စူးစမ်းရန် ထာဝစဉ် ကြံဆောင်သူဖြစ်သည်။

ကယ်ရင်တန်သည် အထက်ဖော်ပြပါ ယာတောအိမ်ကြီးတွင် တစ်ညတာအိပ်စက်၍ သုတေသနပြုခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များကို သူရေးသားခဲ့သည့် "Essays in the Occult" 'ဂန္ထီရမှတ်တမ်းများ'တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားအားလုံးသည် ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့၌ အဆင်သင့်ဖြစ်လျက်ရှိသောကြောင့် စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပရလောကသားတို့ ခြောက်လှန့်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသည့် အိမ်ကြီးသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးကိုဝယ်ယူထားသည့် ဇနီးမောင်နှံသည် အိမ်ကြီး၌ ဆက်လက်နေထိုင်ဝံ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အိမ်ကြီး၏သော့ကိုပေးအပ်၍ နယူးယောက်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ထိုအိမ်ကြီးကို အသေးစိတ်လေ့လာလိုပါသဖြင့် မလေ့လာရသေးမီ အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော သမိုင်းအထောက်အထား၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်များကို နားထောင်ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် နယူးယောက်မှ မီးရထားဖြင့် ခရီးစတင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးသွားရသည်မှာ တွင်လှပြီး ကြည်နူးနှစ်သက်

စရာ ကောင်းပေသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၊ စိမ်းစိုသောလယ်ယာ များ၊ သစ်တောအုပ်များ၊ မိုင်းပျံပျံတောင်ကုန်းများကို ငေးမောကြည့်ရှု၊ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြရင်း ထိုနေ့ညနေ၌ ယာတောအိမ်ကြီးရှိရာ ရွာကလေး တစ်ရွာ၏ ဘူတာငယ်တစ်ခု၌ဆင်းခဲ့ကြပြီး အိမ်ကြီးရှိရာသို့ မြင်း ရထားနှစ်စီးဖြင့် သွားခဲ့ကြသည်။ မြင်းရထားများသည် မတ်စောက် သော လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ ထင်းရှူးပင်နှင့် ဝက်သစ်ချပင်အုပ်များ ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကြီး၏ ဝင်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပါ သည်။

အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်၊တစ်ချက်တို့တွင် မိုးမခပင်များ၊ ပိုးစာ ပင်များ၊ ရေသဖန်းပင်များသည် အကိုင်းချင်းထိယှက်၍ အုပ်ဆိုင်နေ ကြသည်။ အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်ရှေ့ရှိ ပန်းခြံကလေးများမှာလည်း ပြုပြင် ခြင်းမရှိသဖြင့် ဆူးချုံများ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေပေသည်။ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်တို့သည် မြင်းလှည်းအထက်၌ ထိယှက်နေကြပုံမှာ ဥမင် တစ်ခုအတွင်းဝင်ရသလို ဖြစ်နေတော့၏။

အိမ်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်း လှပြီဖြစ်သော ဧည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ မိမိတို့သဘောအတိုင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးနိုင်ရန် အိမ်ခန်းများရှိ မီးလုံး များကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးကို ထိန်လင်းသွားပါတော့သည်။ အားလုံးသည် မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့် တစ်ခန်းဝင်၊ တစ်ခန်းထွက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ အဖွဲ့ဝင် မနောသုတေသီနှစ်ဦးကမူ ဒုတိယ ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ပြောပြခြင်းမပြုနိုင်သော ထူးခြားသည့် စွမ်းအင်ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုအခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် အေးစိမ့်သောလေတိုက်သလို ခံစားရပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုအခန်းမှာ ယခင်အိမ်ရှင်များ၊ ပစ္စည်း

အဟောင်းများထားသည့် အခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည့် အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံက လည်း သူတို့ ထိုအိမ်ကြီး၌နေထိုင်ခဲ့စဉ် အထက်ဖော်ပြပါ အိပ်ခန်းမှ ထူးဆန်းသောအသံများ ကြားရသည်ဟူ၍ သူ့အားပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

မနောသုတေသီများအား ကျွန်တော်ဦးဆောင်၍ ခန်းမကြီး ဘေးစင်္ကြံမှ ဆက်လက်လျှောက်၍ လေ့လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်စေ့များ နေထိုင်သည့်နေရာသို့ ထွက်သည့်တံခါးပေါက်ကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုတံခါးပေါက်တံခါးကိုဖွင့်၍ အပေါ်ထပ် သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ မီးများလင်းလျက်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ကြရ၏။ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှ မီးလုံးများကို မည်သူဖွင့်ထားခဲ့သနည်း။ အိမ်ကြီးသို့ဝင်ရန်သော့ကို အိမ်ပိုင်ရှင် ဇနီး မောင်နှံမှ သူတို့သာ ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် အပေါ်ထပ်မှ မီးလုံးများဖွင့်ထားသည်ကို မသိကြရပေ။ တစ်စုံတစ်ဦး၌ အိမ်ကြီး၏သော့တူ ရှိနေသလော။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် နောက်ဖေးလှေကားမှ တက်လာခဲ့ကြ၏။ လှေကားမှာ မတ်စောက်လွန်းလှသည်။ အထူး သတိထား၍ တက်ခဲ့ကြရသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းကျဉ်းကလေး များစွာရှိသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ဖွင့်ထားသည့်မီးရောင်ကြောင့် အခန်း ကျဉ်းကလေးများရှေ့ရှိ စင်္ကြံမှာ လင်းလျက်ရှိနေသည်။ အေးစိမ့် သောလေ ဖြန်းခဲတိုက်သကဲ့သို့ ခံစားကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇနီးအပါအဝင် အဖွဲ့ဝင်များ၏မျက်နှာများကို အထူးသတိ ထား၍ ကြည့်ရှုမိသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများတွင် အံ့ဩခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း တို့ ခံစားနေရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်အများစုမှာ တစ္ဆေဆိုသည်ကို လုံးဝ ယုံကြည်ကြသူများ မဟုတ်ပါ။ တစ္ဆေခြောက်

သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသည့် အိမ်အများစုမှ 'တစ္ဆေ'ဆိုသည်မှာခိုများ၊ လင်းနို့များ၊ ကြွက်များ၊ အိမ်အမိုးပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေသည့် သစ်ကိုင်းများ နှင့်အမိုးထိရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်များကို လူအများချဲ့ထွင်၍ ပြောကြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသူများဖြစ်သည့် တစ္ဆေသုတေသနကို တစိုက်မတ်မတ်ပြုလုပ်ခဲ့သည့် သုတေသီများသာ ဖြစ်ကြ၏။

သို့သော် ထိုအိမ်ကြီး၏အနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ်မှုသည် သူတို့၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသည်ဟုထင်ပါသည်။ လေတစ်ချက်တည်းလျှင် အိမ်ကြီး၏နံရံများတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် အိုက်ကပ်ပန်းတို့ လှုပ်ရှားသံ၊ သစ်ပင်အိုကြီးများ၏ တရှဲရှဲမြည်သံသည် သာမန်လူများအဖို့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ဖြစ်သည်။

အခန်းကျဉ်းကလေးများရှေ့ရှိ စင်္ကြံ၏ညာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အရှိုက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆီး၍လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အေးစိမ့်နေလင့်ကစား နဖူးမှချွေးစို့လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကျော်ခဲ့သောအိမ်များ၊ ဘုရားကျောင်းများတို့ကို မကြာခဏစုံစမ်းသုတေသနပြုရန် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ပုဏ္ဏကတိုက်သည်ဟုကျော်ကြားသော အိမ်များသို့လည်း ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးပါ။ ဇောချွေးများ ပြန်လာပြီး လူမှာမှူးမိုက်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ ကိုယ့်တံတွေးကို ကိုယ်မျှီရန်ပင် ခက်ခဲနေသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်ဟု ထင်မိပါ၏။ လက်ဖျားခြေဖျားများပါ အေးစက်လာသည်ဟုထင်မိ၏။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ထူးခြားသည့်အတွေ့အကြုံဟု ဆိုရပါတော့မည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံကို သာမန်လူတစ်ယောက် တွေ့ကြုံရလျှင် ငယ်သံပါအောင်အော်၍ ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ ယခင်ဤကဲ့သို့ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းခံရလေ့ ရှိသည်ဆိုသော အိမ်များ၊ ရဲတိုက်

ဟောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ ရောက်ခဲ့စဉ်က ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသောအတွေ့အကြုံ တစ်ခါမျှမကြုံခဲ့ရပါ။ မနောသုတေသန ခေါင်းဆောင်၊ တစ္ဆေသုတေသီကြီးအဖို့ အထူးတုန်လှုပ်၍ ကျွန်တော် စိတ်ကို တင်၍ထားရပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးဖြစ်သူကလည်း တစ်လှမ်း၊နှစ်လှမ်းကွာမှကပ်၍ လိုက်လာပြီး စကားတတွတ်တွတ်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ စကား ပြောရန် ခက်ခဲလာပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဟန်ဆောင်နေပါသည်။ အခန်းကလေးများသည် သပ်ရပ်၍ နေချင်စရာကောင်းကြောင်း ပြောနေစဉ်၊ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သည်ကို မသိရ။ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ လှေကားမှအောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းပြေးသွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဇနီးဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် လှေကားမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ဇနီးဖြစ်သူမှာ စင်္ကြံတွင် လေရှူနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အခြားအဖွဲ့ဝင်များရှိသည့် ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် အခြားအဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား ချောက်ချားနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာများပျက်နေကြ၏။ ထိုနှစ်ဦးမှာ မည်သည့်အရာကိုမျှ ကြောက် တတ်သူများမဟုတ်ပေ။ မနောသုတေသနဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို တစိုက်မတ်မတ် လေ့လာခဲ့သူများဖြစ်၏။ သူတို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံတစ်ခါမျှမတွေ့ခဲ့ရဖူးပါဟု ဝန်ခံကြ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသူ အခြားနှစ်ဦးမှာ အိမ်ရှင်ဇနီး မောင်နှံနှင့် ခင်မင်သူများဖြစ်သည်။ ဤအိမ်ကြီး၌ တစ္ဆေခြောက်သည် ဟု နာမည်ကြီးနေသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းသိရန်နှင့် အတွေ့အကြုံ ရှိရန် လိုက်လာခဲ့သူများဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး အပျင်းပြေဝိုင်းဖွဲ့ရန် ဝိစကီနှင့်ဂျင်အရက်များ ယူလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးစုမိသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်ကို အကဲခတ် မိ၏။ ပြတင်းပေါက်များ ဖွင့်ထားသဖြင့် အေးစိမ့်သောလေသည် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာများကို တိုးဝှေ့လျက်ရှိသော်လည်း ကျောချမ်း ကြောက်ရွံ့နေကြသဖြင့် ချွေးပြန်နေကြသည်။

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသည် သူ့ခွေးကလေးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထို ခွေးကလေး၏ပြုမူပုံမှာ ပို၍ဆန်းသည်ဟု ခွေးကလေးပိုင်ရှင်က ပြောပြ ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်သို့တက်စဉ် ခွေးကလေးကိုချော့၍လည်း ကောင်း၊ ခြောက်၍လည်းကောင်းခေါ်ခဲ့သော်လည်း အပေါ်သို့မတက်၊ ပေကပ်၍နေခဲ့သည်ဟု သူဆိုသည်။ သူ့အမွေးများ ထောင်၍ထလာခဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာဖွယ်ရာကို မြင်ရသည်အလား၊ ဟိန်း၍သာ နေသည်ဟုဆိုသည်။ ဤခွေးကလေးသည် ယခင်က ဤကဲ့သို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးပါဟု ခွေးကလေးပိုင်ရှင်က ရှင်းပြသဖြင့် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော အတွေ့အကြုံဟု ယူဆကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် ဓေတ္တမျှဇဉ်ခန်းတွင်း ထိုင်နေကြပြီး ရှေ့မည်သို့ မည်ပုံ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ဆွေးနွေးကြ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသဖြင့် အပ်ကျသည့်အသံကိုပင် ကြား နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ လေတိုးဝှေ့သဖြင့် အိမ်ကြီး၏နံရံတွင် ပေါက် နေသည့် တိုက်ကပ်ပန်းပင်များအကြား လေတိုးဝှေ့သည့်အသံသည် တရဲရဲမြည်လျက်ရှိ၏။ ခွေးကလေး၏အပြုအမူမှာလည်း ဆန်းလှ သည်။ ဇဉ်ခန်းအတွင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေသကဲ့သို့ အငြိမ်နေ ဖြစ်နေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာလာသောအခါ ကယ်ရင်တန်သည် သူ့အဖွဲ့သားများကို ခေါင်းဆောင်၍ အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက်ရှိ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။ ယခုအကြိမ်တွင် ပတ်ဝန်း

ကျွန်ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူတို့၏ စိတ်တွင်လည်း ပေါ့ပါးလျက်ရှိပြီး ယခင်တစ်ကြိမ် တက်ခဲ့ရစဉ်ကနှင့်မတူ။ ကြက်သီး ထခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းများမရှိတော့။ သူ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ခေါ်လာခဲ့သည့် ခွေးကလေးမှာလည်း ပြောင်းလွဲသွားသည့်အလား သူ့အလိုအလျောက် လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ယခင်တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ ကျောမချမ်းရတော့။ ခွေးကလေးမှာလည်း ဟိန်းဟောက်ခြင်းမရှိတော့။ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အခန်းများမှ ချောင်ကြိုချောင်ကြားများ ကိုပါ သူ့နာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်ရှာသလို လှုပ်သည်မှအပ ထူးခြားသောအခြားအမူအရာမတွေ့ရတော့ပေ။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားရသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အပါအဝင် မနောသုတေသီကြီးများ ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိကြတော့။

ကျွန်တော်သည် ဤမျှနှင့်မကျေနပ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ထို အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။ ထိုအခေါက်တွင် စိတ်ဝိညာဉ်အာရုံရသူ ဟု ကျော်ကြားသော ဆရာမတစ်ဦးနှင့် အသံဖမ်းစက်များပါ ယူဆောင် လာခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံက အိမ်ကြီးအတွင်း ဝင်ခွင့် မပေးခဲ့တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ် သည် နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် ဆောင်းပါးရှင်ကြီးများ အဖြစ် ပါဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာ အချို့ကမူ ထိုဖြစ်ရပ်ကို “Ghost Stories” ကိုယ်တွေ့ တစ္ဆေဝတ္ထုများ တွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Essays in the occult By. H. W Carrington
- (၂) Ghosts Stories.

ဒေါင်းနင်းလမ်းအမှတ်(၁၀)၏ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၁)

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့။

အော်စတင်ကားအနက်ကလေးတစ်စီးသည်လန်ဒန်မြို့ ပါလီမန်လမ်းကိုဖြတ်၍ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လာခဲ့ပြီး ခြံအမှတ်(၁၀)ရှိ ကြီးမားသောအဆောက်အအုံကြီးရှေ့သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ထိုလမ်းကျဉ်းကလေးနှင့် အဆောက်အအုံကြီးတို့ကား ကုမ္ပဏီပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရဆုံးသော သမိုင်းဝင်အဆောက်အအုံနှင့် လမ်းသွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသွယ်ကလေးမှာ ဒေါင်းနင်းလမ်းဖြစ်ပြီး ခြံအမှတ်(၁၀)ရှိ အဆောက်အအုံကြီးမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဝန်ကြီးချုပ်အဆက်ဆက် နေထိုင်သွားကြသော အိမ်တော်ကြီးဖြစ်၏။

ဒေါင်းနင်းလမ်းအမှတ်(၁၀)ဟုဆိုလျှင် အနက်ရောင်သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကြီးကိုဆောင်းကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ကညှပ်၍ တစ်ဖက်ကလက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြလေ့ရှိသည့် ကမ္ဘာကျော်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့်၊ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

ပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဆာဝန်
စတန်ချာချီကို မြင်ယောင်မိကြမည်ဖြစ်၏။ ချာချီသည် ထိုအမှတ်(၁၀)၊
ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်တွင် ခြောက်နှစ်တိတိနေထိုင်ကာ ကမ္ဘာ့အရေး
အခင်းများကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ နေမဝင်သော ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး
ကို ကာကွယ်သော စစ်ပွဲကြီးများကို ဤနေအိမ်မှပင် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါအပိုဒ်သည် ပြင်သစ်သတင်းစာဆရာဒိုမီနစ်
လာပေးရား(Dominique Lapierre)နှင့် ကမ္ဘာကျော်နယူးဝီ(ခ)မဂ္ဂဇင်း
သတင်းထောက် လာရီကော်လင်း(Larry Collins)တို့နှစ်ဦးပေါင်း
ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ (Freedom At Midnight) သန်းခေါင်ချိန်
လွတ်လပ်ရေးဟူသော စာအုပ်မှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဆီလျော်အောင်
ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)အကြောင်း
ကို စစ်ကြိုခေတ် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကပင် ဖတ်ရှုခဲ့ကြရ၏။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ်၊စစ်ငွေ့များ ယှက်သန်းနေသောအချိန်
တွင် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ချိန်ဘာလင်သည် အထက်ဖော်ပြပါ အမှတ်
(၁၀)၊ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်ရှေ့တွင် သူနှင့်နာဇီပါတီခေါင်းဆောင်ကြီး
ဟစ်တလာတို့ စစ်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါဟူသော သဘောတူညီချက်ကို
သတင်းထောက်များ၊ ပြည်သူလူထုများအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ထောင်ပြနေသည့်ဓာတ်ပုံကို ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေသောသတင်းစာများ၊
ဂျာနယ်များနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ထုတ်ဝေသော
ကမ္ဘာ့ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတွင် တွေ့ရသဖြင့် မှတ်မိနေသည်။

မြန်မာ့အလင်း၊ သူရိယစသော သတင်းစာကြီးများတွင်
ထိုအမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းရှိ ဝန်ကြီးချုပ်နေအိမ်တွင် ကျင်းပသည့်
အစည်းအဝေးများ၊ ဧည့်ခံပွဲများအကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ဖတ်ရှု
ခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးအတွင်းကလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ နိုင်ငံ

ခြားရေးဝန်ကြီး၊ ဆိုဗီယက်(ယခုရုရှား) နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတို့အား ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်တွင် လက်ခံတွေ့ဆုံ သည့်သတင်းများ၊ ဂျပန်ဒိုပေသတင်းအရ ဖော်ပြသည့်သတင်းများ တွင်လည်း အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်ကြီးမှာ နာဇီဂျာမန် လေတပ်မတော်လက်ချက်ဖြင့် ပျက်စီးခဲ့ရသည့်သတင်း စသည်တို့ကို မကြာခဏဖတ်ခဲ့ရသဖြင့် ထိုဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် မစိမ်းခဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် ထင်ရှားခဲ့သော အောင် ဆန်းအက်တလီစာချုပ်၊ နအက်တလီစာချုပ်တို့သည်လည်း ဤအမှတ် (၁၀)နေအိမ်တွင် အရေးဆိုခဲ့ကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတိုက် နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို ဤနေအိမ်မှပင် ကာကွယ်ရန် စီမံခဲ့ရပြီး အင်ပါယာကြီး တစ်စစီ ပြိုကွဲခဲ့ရာတွင်လည်း ဤအိမ်မှပင် ဆွေးနွေး အရေးဆိုခဲ့ကြရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဒေါင်းနင်းလမ်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်သော လမ်းတစ် လမ်းဖြစ်၏။ ဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ နာမည်ကျော် အိမ်ဖြူခန်းမဆောင်အနီးတွင် တည်ရှိနေသည်။ ထိုအိမ်ဖြူ ခန်းမဆောင်တစ်ဝိုက်၌ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အစိုးရဌာနများမှ ဝန်ကြီး များ၊ တာဝန်ရှိသူများ၊ သတင်းထောက်များ၊ နိုင်ငံခြားသံတမန်များ သည် ပျားပန်းခပ်သွားလာနေကြ၏။ ထိုလူတွေ ရှုပ်ထွေးသွားလာ နေကြသည့် အိမ်ဖြူခန်းမကြီးနှင့် တစ်ဖက်ချိုးတွင်ကား ဒေါင်းနင်း လမ်းရှိ၏။ ထိုလမ်းမှာ လမ်းသွယ်လမ်းတိုကလေးသာ ဖြစ်၏။

ဖြတ်သန်းသွားလာသူ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ထိုလမ်းတိုကလေး အတွင်း၌ မည်မျှအရေးပါသော အဆောက်အုံရှိသည်ကို သတိမထား မိလျှင် လမ်းအတွင်းသို့ ဝင်ကောင်းမှ ဝင်မိပေလိမ့်မည်။ ဒေါင်းနင်း လမ်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ ရှေးကျသော အဆောက်အုံများသာ

ရှိ၏။ လမ်းတိုကလေးသို့ ခြေချမိလျှင်ပင် အတိတ်သို့ တစ်ကျော့ပြန်
 ရောက်သွားသည်ဟု ထင်ရမည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို တသသ
 ဆောက်မေ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အဆောက်အအုံကြီးများသည်
 ရှေးဗုဒ္ဓပျက် တည်ရှိနေပေသည်။ ထိုလမ်းတိုကလေးထဲတွင် စုစုပေါင်း
 အိမ်သုံးအိမ်သာ ရှိပါ၏။ ပထမဦးဆုံးတွေ့ရမည့်အိမ်မှာ အမှတ်(၁၀)ဟု
 ရေးထားသည့် ရှေးကျသော တိုက်အိမ်ဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ဆောက်
 ထားသော တိုက်ကြီး၏အုတ်များမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှည်ကြာခဲ့သဖြင့်
 ရေညိုများ၊ ချေးညော်များတက်၍ မည်းနေလေပြီ။

ဤကဲ့သို့ ရှေးကျဟောင်းခွမ်းသော အဆောက်အအုံကြီးရှေ့ရှိ
 ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး၏ ရုံးအဆောက်အအုံမှာ သစ်လွင်ခုံညား
 ထည်ဝါလှသဖြင့် ထိုဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)မှ တိုက်အိုကြီးမှာ
 မျက်နှာငယ်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဗြိတိသျှတို့သည် ရှေးဟောင်း
 အမွေအနှစ်ကို သစ်လွင်ဆန်းသစ်လိုကြဟန် မတူ။

အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းရှိ တိုက်အိုကြီးကို မြင်ရသူ
 ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကမူ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နိုင်ငံမျှ သူတို့
 ဝန်ကြီးချုပ်များကို ဤကဲ့သို့ ဟောင်းခွမ်းအိုမင်းသော အဆောက်အအုံ
 တွင် ထားလေ့မရှိဟု ပြောကြသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် အရပ်ခြောက်ပေကျော် မြင့်မားသည့်
 လန်ဒန်ပုလိပ်(ရဲ)တစ်ဦးသည် ထာဝစဉ် စောင့်ကြပ်နေလေ့ရှိသည်။
 ထိုပုလိပ်စောင့်နေသည့် တံခါးပေါက်ဝရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေး
 အောက်ရှိ ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေးတွင် ဘဏ္ဍာတော်စိုး(Exche-
 quer)ဟူသော အမည်ကိုထွင်းထားသည်။ ထိုတာဝန်မှာ ဗြိတိသျှ
 အစိုးရတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူက ကြီးကြပ်တာဝန်ယူရသဖြင့် ဤဆိုင်း
 ဘုတ်ကလေး ချိတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းအိမ်
 အတွင်းရှိ အခန်းမကြီးတွင် အပြာဆင်တူဝတ် အမှုထမ်းများက ဝန်ကြီး

ချုပ်ထံ လာရောက်သူများကို ကြိုဆို၍ ဧည့်ခံထားရပြီး သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူထံ သတင်းပို့ခဲ့ကြရသည်။

အိမ်တော်ကြီး၏ဘယ်ဘက်တွင်မူ ဗြိတိသျှအခွန်တော်ဌာန ဝန်ကြီး၏ အိမ်တော်အမှတ်(၁၁) ရှိ၏။ ဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀) နေအိမ်အား လမ်းကလေးပေါ်မှကြည့်လျှင် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ် တစ်အိမ်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အိမ်ထဲတွင်မူ တံခါးများ၊ လှေကားများ၊ လူသွားစင်္ကြံများရှုပ်လျက် အခန်းပေါင်း ၃၀ ကျော်၊ ၄၀ ခန့်ရှိ၏။ အိမ်တော်ကြီး၏အောက်ထပ်တွင် ရှေးကျသော မီးဖို တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်တွင်မူ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်းထား သောကျောက်ပြားများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်အခါ က ခင်းထားခဲ့သည်ကို မှတ်တမ်းမရှိသဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ ပြီဟူ၍သာ ပြောဆိုနိုင်တော့သည်။ အိမ်တော်ကြီး၏အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်း၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏အတွင်းရေးမှူးများ၊ အပါးတော်မြဲများ၏ ရုံးခန်း များသည် ဝန်ကြီးချုပ်အဆက်ဆက် ထမင်းစားခန်းမှာကား အတွင်း၌ ဝက်သစ်ချသားများကို မှန်ကူကွက်ပုံသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ အခန်းနံရံ တွင် ကပ်ထားသည်။ ဤထမင်းစားခန်းသည် အိမ်တော်ကြီးကို စတင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သူ မစ္စတာဒေါင်းနင်းလက်ထက်မှစ၍ ယနေ့ထိ ထမင်း စားခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ဟုဆိုကြ၏။

အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းအိမ်တော်ကြီး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးနှင့် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များ ကြုံတွေ့ရသည့်အခန်းမှာ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့(ကက်ဘီနက်)စည်းဝေးထိုင်ရာ ခန်းမကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအခန်း၏နံရံမှာ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးမပြိုကွဲမီက ယနေ့ထိ နိုင်ငံ အသီးသီး၏ မြေပုံများကို ချိတ်ထားသည်။ အခန်းကြီး၏အလယ်တွင် ပထမမြောက် ဂျိမ်းဘုရင်လက်ထက် ဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ဖရန်စစ် ဘောကွန်(Francis Bacon)၏ အမှတ်တရရုပ်တုရှိ၏။

အခန်းကြီး၏အလယ်တွင် ကြီးမားခဲ့သော စားပွဲရှည်ကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုစားပွဲကြီးကို ထာဝစဉ် အစိမ်းရောင်စားပွဲခင်းဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ၍ သမိုင်းအဆက်ဆက်၊ ခေတ် အဆက်ဆက်ပြောင်းခဲ့ရသော်လည်း ဤစားပွဲကြီးကို ခင်းထားသည့် စားပွဲခင်းများမှာ အစိမ်းရောင်သာဖြစ်သည်။

ထိုစားပွဲကြီး၏ပတ်လည်တွင် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်များထိုင်သည် အစိမ်းရောင်သားရေ ဖုံးအုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်များရှိသည်။ ထို ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ၏ရှေ့တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ စာရွက်စာတမ်းများ ကို ချထားလေ့ရှိသည်။ ထိုဝန်ကြီးများထိုင်သော စားပွဲရှည်ကြီး၏ ထိပ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်ထိုင်သည့် ကျောက်ဖြူစားပွဲကြီးနှင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအခန်းသည် ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးကို စတင် တည်ထောင်သည်မှ တစ်စချင်း ပြိုကွဲခဲ့ရသည်အထိ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့ အစည်းအဝေးထိုင်ခဲ့သော ဇုန်အခန်းဖြစ်တော့၏။ ထိုအခန်းကြီးကား အိမ်တော်ကြီး စတင်ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသည့် ၁၇၃၂ခုနှစ်က ယနေ့ထိ နှစ်ပေါင်း ၂၇၁နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သမိုင်းအဆက်ဆက် နိုင်ငံများ၏ကံကြမ္မာကို ဤအခန်းမှပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအတွင်း အရေးကြီးသည့် အမှုအခင်းကြီးများကိုလည်း ဤအခန်းအတွင်းမှ အဆုံးအဖြတ်ပေးလေ့ ရှိ၏။ ယနေ့ထက်တိုင် ထိုအိမ်တော်အမှုထမ်းများသည် ထိုအခန်းကို အထူးအလေးထားကြ၏။ အစည်းအဝေးများ ကျင်းပခြင်းမရှိသော အချိန်များတွင် ထိုအခန်းကို ပိတ်ထားလေ့ရှိ၏။

ပိတ်ထားသော အခန်းအတွင်းမှ မီးလုံးများ အလိုအလျောက် ပွင့်ခြင်းပိတ်ခြင်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြသည်။ ထိုအခန်း အနီးဖြတ်သွားသော အိမ်တော်အမှုထမ်းများသည် အခန်းအတွင်းမှ ကုလားထိုင်များ ရွှေထိုင်သည့်အသံ၊ စာရွက်များလှန်သည့်အသံများ

ကြားရလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရသည့် အကြောင်းကို ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး၏ မှတ်တမ်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ရခြင်းများကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိသူများကမူ စိတ်တွင် အာရုံထင်ခြင်းဟူ၍သာ ယူဆခဲ့ကြ၏။

မနောသုတေသနအသင်း၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးကြီးဖြစ်သော ဟယ်ရီ ပရိုက်(စ)(Harry Price)ကမူ အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းကဲ့သို့ သမိုင်းအစဉ်အလာရှိသော ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ ရဲတိုက်များတွင် ဤကဲ့သို့ဖြစ်စဉ်များ မကြာခဏ တွေ့ကြုံရသည်ဟု (Blue Book fopsychic Investigation)မနောသုတေသန စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းများ စာအုပ်တွင် ရေးသားခဲ့လေသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ကြုံတွေ့လေ့ရှိသည့် ဝန်ကြီးများ စည်းဝေးခန်းမ(ကက်ဘီနက်) တံခါးတစ်ဖက်မှထွက်လျှင် ဝရန်တာတစ်ခုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုဝရန်တာမှ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် ရှေးခေတ်ဟောင်းဥယျာဉ်နှင့်ပန်းခုံများကို တွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားပုံမှာ ၁၈ ရာစုခန့်က တွေ့ရလေ့ရှိသည့် ပန်းဥယျာဉ်ပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်၏။ ရှေးခေတ်အတိုင်း လက်ရာမပျက် ပြုပြင်ထားခဲ့၏။ အပန်းဖြေလမ်းလျှောက်နိုင်ရန် လူသွားလမ်းငယ်များကိုလည်း ရှေးမူမပျက်ထားရှိခဲ့သည်။ ထိုပန်းဥယျာဉ်တစ်ဖက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်တော်ကို စောင့်ကြပ်ပေးရသည့် မြင်းတပ်မတော်၏ ကင်းဌာနကို မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကင်းတပ်တွင် အမှုထမ်းကြရသော ကင်းတပ်သားအများစုကလည်း ညအချိန်မတော်တွင် ပန်းခုံများအနီး၌ ၁၈ ရာစုမင်းဆွေမင်းမျိုးများ၊ ဝန်ကြီးများဝတ်ဆင်သည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ဦးကို မကြာခဏ တွေ့ကြုံရသည်ဟုဆိုသည်။ ဒုတိယ

■
ကျွန်ုပ်တို့အတွင်း နာမိလေတပ်မတော်၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဗုံးကြဲ
တိုက်ခိုက်နေစဉ်မှာပင် ထိုရှေးဟောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူအား
ပန်းခုံအနီးတွင် တွေ့ရသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ။

■

ဒေါင်းနင်းလမ်းအမှတ်(၁၀)၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၂)

၂၀ ရာစုနှစ်များအတွင်း နာနာဘာဝတို့သည် အမှန်တကယ် ရှိနိုင်ပါသလားဟုယူဆ၍ သုတေသနတိုက်မတ်မတ်ပြုခဲ့သူ အီလီယက် အိုဒေါ့နယ်ဆိုသူ(Elliott O'donnell)(ယခု ပတ္တနားမြို့)သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၌ Twenty Years Experience as a ghost Hunter အနှစ်နှစ် ဆယ်ကျော် နာနာဘာဝမှဆိုး၏ အတွေ့အကြုံများဟူသော စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။

အိုဒေါ့နယ်သည် အိုင်းရစ်အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် သူ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၊ ဒဗ္ဗလင်မြို့တွင် ကျောင်း သားဘဝ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်၊ (သို့မဟုတ်) တစ္ဆေ ခြောက်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆရသည့်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး တစ္ဆေ၊ (သို့မဟုတ်) နာနာဘာဝများခြောက်လှန့်သည်၊ ရှိသည်ဆိုသည့် အဆောက်အအုံများကို ကမ္ဘာပတ်၍ ရှာဖွေခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်မှအစ

ရဲတိုက်ဟောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ အိမ်အို၊ အိမ်ဟောင်းကြီးများကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်လေ့လာခဲ့၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် သာမက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ ဆန်ဖရန်စစ္စကို စိန်လူဝီ(စ်)၊ ဝါရှင်တန်ရှိ အိမ်ဖြူတော်၊ နယူးယောက်မြို့မှ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ၊ ဂျပန်နိုင်ငံမှ ရှေးဟောင်းရဲတိုက်များသို့လည်း သွားရောက်လေ့လာ၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ သူ့မှတ်တမ်းများအရဆိုလျှင် အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းတွင်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက် ကွယ်လွန်သူ ဝန်ကြီးချုပ်များ၏ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့ခဲ့သည်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်လာပါသည်။ ဝါရှင်တန်ရှိအိမ်ဖြူတော်တွင်လည်း ကွယ်လွန်သူ သမ္မတလင်ကွန်းကို မကြာခဏ မြင်တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

တွေ့ရှိသူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးရစ်စဗဲ၏ ဇနီး သမ္မတကတော် အယ်လီဗာရစ်စဗဲ(Eleanor Roosevelt)ဖြစ်၏။ သမ္မတကြီးကတော်သည် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြောဆိုမည်သူ မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းတွင် ကွယ်လွန်သူတို့ ခြောက်လှန်ခြင်း ခံရပါသည်ဆိုသည့် ဖြစ်ရပ်များသည် အမှန်ဖြစ်နိုင်ပါသလား။

အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်း ဝန်ကြီးချုပ်၏နေအိမ်တွင် ယခင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကွယ်လွန်သူဝန်ကြီးချုပ်များအနက် တစ်ဦးသည် ဝန်ကြီးများစည်းဝေးခန်းမ၊ ထမင်းစားဆောင်၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏ရုံးခန်း၊ အတွင်းရေးမှူးများ၏ရုံးခန်း၊ ဧည့်ခန်းဆောင်၊ ပန်းခြံစသည်တို့တွင် သွားလာနေသည်ကို အိမ်တော်ဝန်ထမ်းများ၊ အစောင့်တပ်မတော်သားများကိုယ်တိုင် တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုသွားလာသည့်ရုပ်သွင်ကို အချို့ကမူ ကွယ်လွန်ခဲ့သူ ဝန်ကြီးချုပ် ဆာရောဘတ်ပီး(လ်)(Sir Robert Pell)ဖြစ်နိုင်သည်ဟု၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း ဝန်ကြီး(ယခုပတ္တနားမြို့)ချုပ် ဂလက်စတုံး(Gladstone)ဖြစ်နိုင်သည်။ အချို့

ကလည်း ဝန်ကြီးချုပ်ဒစ္စရယ်လီ(Disaeli)ဖြစ်နိုင်သည် စသည်ဖြင့် ဆိုသည်။

အများကမူ ကောလာဟလ သတင်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ယနေ့ထက်တိုင် အများက ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။ ထိုအမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းအတွင်း တွေ့ရသော နာနာဘာဝသည် မှုန်ဝါးဝါးသာဖြစ်သဖြင့် တိတိကျကျ မည်သူဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည်ကို မပြောနိုင်။ ထိုခြောက်လွန်သည်ဟူသော နာနာဘာဝသည် မည်သူ့ကိုမျှ အနှောင့်အယှက်မပေး။ ထာဝစဉ် တွေ့ရခြင်းလည်း မရှိ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အဖို့ အမျိုးသားရေးအခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရသောအချိန် (သို့မဟုတ်) ဘေးအန္တရာယ်များ တွေ့ကြုံရသည့်အချိန်များတွင်မူ အများဆုံး တွေ့ရသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း နာဇီတို့ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးအား ဗုံးမိုးရွာချစဉ်ကမူ ထိုမှုန်ဝါးဝါး ပုံသဏ္ဍာန်ကို အများဆုံးတွေ့ရသည်ဟု အိမ်တော်ဝန်ထမ်းများက ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့ ကြသည်။ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်တွင် အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်း အိမ်တော် ကြီးကို ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

ပြုပြင်ပြင်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေစဉ်ကလည်း ထိုတစ္ဆေနာနာဘာဝ၏ မှုန်မွှားမွှားပုံရိပ်ကို ပန်းခြံအတွင်း ပြင်ဆင်ရေး လုပ်သားများက တွေ့ကြရသည်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်တော်မှတာဝန်ရှိသူများကမူ ထိုသတင်းကို မှောင်ချ ထားခဲ့ကြပြီး ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် ငြင်းဆိုခဲ့သည်။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများတွင် အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်း ဝန်ကြီးချုပ်၏ နေအိမ်ကဲ့သို့ သမိုင်းအဖြစ်အပျက်များ မှတ်တမ်းတင်ရန် ပြည့်စုံသည့်အိမ်မရှိပေ။ ထိုအိမ်ကြီး၏ မြေမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆောက်လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထား

သော သာသနာမြေဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်ဘုရင်တစ်ပါးက သိမ်းယူခဲ့သဖြင့် ဘုရင်ပိုင်မြေ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ဒုတိယမြောက် ဂျိမ်းဘုရင်နှင့် ကရွန်းဝဲ(လ်)လက်ထက်တွင် ဘုရင့်သစ္စာတော်ခံ အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာဒေါင်းနင်းဆိုသူ အား ဆုလာဘ်တော်အဖြစ် ပေးခဲ့သည်။ ဒေါင်းနင်းမှာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဆယ်မြူရယ်ပက်ပီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဘုရင့်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး လေးစား ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးစဉ်လာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ သူ့အား ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် ရရှိသည့်မြေအပေါ်တွင် အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆောက်လုပ်ကာ လမ်းသွယ် ကလေးကိုဖောက်ခဲ့၏။ သူ့အမည်ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဒေါင်းနင်း လမ်းဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည့် အိမ်များမှာ ဆောက်ခါစအချိန်ကမူ လွန်စွာ ခမ်းနားတင့်တယ်ကြသော် လည်း နောင်အခါတွင် ပျက်စီးယိုယွင်းလာခဲ့ရ၏။ အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းပင် အမျိုးမျိုး ပြုပြင်မွမ်းမံသဖြင့် မူလပုံစံ ပျောက်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

၁၇၃၂ ခုနှစ်၌ ဗြိတိသျှဘုရင့်အစိုးရ၏ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်သော ရောဘတ်ဝါ(လ်)ပိုသည် ဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)၌ ပထမဆုံးနေထိုင်ခဲ့သော ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်၏။ ဝါ(လ်)ပို၏တာဝန်သိသိ၊ သစ္စာရှိရှိ ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ခဲ့သဖြင့် ဒုတိယမြောက် ဂျော့ ဘုရင့်ကိုယ်တိုင် ဝါ(လ်)ပိုအားခေါ်ယူ၍ ထိုအိမ်ကို လက်ဆောင်ပေး ခဲ့သော်လည်း ဝါ(လ်)ပိုက မယူခဲ့။ ဝန်ကြီးချုပ်များ၏ရုံးအဖြစ် အသုံး ပြုရန် ဘုရင့်အစိုးရအဖွဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်မှစ၍ ဗြိတိသျှ အစိုးရအဖွဲ့၏ ဝန်ကြီးချုပ်များသည် ထိုအမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်း

နေအိမ်ကို နေအိမ်နှင့်ပူးတွဲရုံးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ပထမဆုံး ဝန်ကြီးချုပ်ဝါ(လ်)ပိုသည် ထိုအိမ်တွင် သူ့ကွယ်လွန်သည်အထိ နေထိုင် သွားခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှသမိုင်းတွင် ထူးခြားကျော်စောသူ ဝန်ကြီးချုပ် ဝီလီယံပစ်သည်လည်း ထိုအိမ်တွင် နှစ်ပေါင်း ၂၇နှစ်ခန့် နေထိုင်သွား ခဲ့လေသည်။

အခြားနာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်သော ဂျူအော့(ဖ)ဝယ် လင်တန်နှင့် ဒစ္စရယ်လီတို့မှာလည်း ထိုအိမ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဂလက်စတိုးသည်လည်း ဤအိမ်တွင်ပင်နေ၍ ဧည့်ခံပွဲများလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

နာမည်ကျော် လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူ ဆာရောဘတ်ပီးလ် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါ သူ့အိမ်တွင် နေထိုင် ခဲ့သော်လည်း အမှတ်(၁၀)နေအိမ်ကိုမူ ရုံးအဖြစ်ဖွင့်ထားခဲ့၏။ ဝန်ကြီး ချုပ်များဖြစ်ကြသော ကင်ဘဲ(လ်)ဘင်နာမင်၊ အေဂျေဘဲ(လ်)ဖိုး၊ အက်(ခ)လျိုင်ဂျော့၊ ဘိုနာလော၊ ဘော်(လ်)ဒွင်၊ ရမ်ဆေပက်၊ ဒေါ်နယ်၊ ချိန်ဘာလိန်၊ မစ္စတာချာချို၊ မစ္စတာအက်တလီ၊ ပက်မီလန်း၊ မာဂရက် သက်ချာတို့မှာ အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအမှတ်(၁၀)နေအိမ်သည် ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ခါပြောင်းလျှင် အသွင်တစ်မျိုးပြောင်းမြဲဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝန်ကြီးချုပ် ကတော်များသည် မိမိတို့နှစ်သက်သလို၊ အိမ်ကို ဆင်ယင်တတ်ကြ သောကြောင့်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ထင်ရှားသူမှန်သမျှ အမှတ်(၁၀) ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးကြ၏။ ဤအိမ်တွင်ပင် ဗြိတိသျှ တို့၏ နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို တည်ဆောက်ရန် တိုင်ပင်ခဲ့ကြ၏။ ဤအိမ်တွင်ပင် ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးကို တစ်စစီဖဲ့ထုတ်ရန် စီမံခဲ့ ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဤအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသူ ဝန်ကြီးချုပ်များသည်

ဒေါင်းနင်းလမ်း၊ အမှတ်(၁၀)တွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟူသောအချက်ကို ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ကြပေ။

ရှေ့တန်းတွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်း ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးကြီးဖြစ်ခဲ့သော ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)ကမူ (Harry Price) အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းအိမ်ကဲ့သို့ သမိုင်းစဉ်လာရှိသော အိမ်ကြီးများ၊ ရဲတိုက်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများတွင် ကိုယ်ထင်ပြခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူတို့ကို မြင်ရခြင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

တစ္ဆေခြောက်ခြင်းဆိုသည်မှာ လူလူချင်းကူးစက်မှု (Mterr-cation) ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)က ယူဆခဲ့သည်။ လူတို့၏ စိတ်စွမ်းအင်အိသာတွင် ထင်ကျန်ခြင်းကို တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု ယူဆကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍လည်း ဆိုသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)သည် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီးနှင့် ဆွေးနွေးရာတွင် အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးများ၊ ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးများ၊ ဆေးရုံများ၊ ရုံးအဆောက်အအုံဟောင်းကြီးများတွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု လူအများက လက်ခံနေခဲ့ကြသည်များကို သုတေသနပြုခဲ့ကြသောအခါ အလွန်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

ကွယ်လွန်သူတို့သည် ထိုရဲတိုက်များ၊ အိမ်အိုကြီးများ၊ ဆေးရုံများတွင် ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသောအခါ ထိုနေရာများတွင် ထိုသူတို့၏ စိတ်စွမ်းအင် အိသာများသည် ကျန်ရစ်ခဲ့မည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုကျန်ရစ်သည့် စိတ်ရုပ်ပုံလွှာများသည် အထက်ဖော်ပြပါ နေရာတို့တွင် ပေါ်လာခဲ့သဖြင့် တစ္ဆေခြောက်သည်၊ ကွယ်လွန်သူတို့ကို မြင်ရသည်ဟု နာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းနေအိမ်သည် သမိုင်းအဆက်ဆက် ဝန်ကြီးချုပ်များ နေထိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဝန်ကြီးချုပ်တို့၏

စိတ်စွမ်းအင် အိသာသည် ထိုအိမ်တော်ကြီးရှိ ရုံးခန်းများ၊ ထမင်းစားခန်းများ၊ ရုံးခန်းများတွင် ကျန်ရစ်ကောင်း ကျန်ရစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤသို့ကျန်ရစ်သော ရုပ်ပုံလွှာများကို လူတိုင်း မြင်နိုင်စရာမရှိ။ စိတ်အာရုံနိုးကြွလာသူတို့သာ အထက်ဖော်ပြပါ ကိုယ်ထင်ပြခြင်း၊ အသံကြားရခြင်းစသည်တို့ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး (Society for psychical Research) သည် အမှတ်(၁၀)၊ ဒေါင်းနင်းလမ်း နေအိမ်ကြီးကဲ့သို့ လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားခဲ့သော နေရာပေါင်း ၇၀၀ ကျော်တို့ကို စနစ်တကျ သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အထက်ပါကောက်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Ghosts By P.Haining
- (၂) World Gamous Ghosts

အတ္ထဝါထံမှဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၁)

၁၈၂၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်။

နေမင်းသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ လုံးဝငုပ်လျှိုးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် အနည်းငယ် နီရောင်ကလေးများ ကျန်၍နေစေကာမူ ကောင်းကင်နှင့်ပင်လယ်ပြင်ကို ထိစပ်ရာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထက်တွင် ပြာပြာမှိန်မှိန် မှိုင်းရိလျက်ရှိ၏။

ပင်လယ်ပြင်သည် ပြာလဲ့လဲ့အရောင်ရှိခဲ့ရာမှ မှိုင်းချိတ်ချိတ် ညိုနေသော ပင်လယ်ပြင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရေသူမအမည်ရှိ မားမိတ်(The Mermaid)သင်္ဘောသည် ဩစတြေးလျတိုက်၊ မားမိတ်ဆစ်ဒနီဆိပ်ကမ်းမှ နံနက်အချိန်ကပင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ရာသီဥတုသာယာသဖြင့် လှိုင်းများကိုတိုးဝှေ့ရင်း ရွက်လွင့်လာခဲ့ရာ ခရီးအတော်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် သုံးဦး၊ သင်္ဘောသား ၁၈ ဦးနှင့် နာမည်ကျော်မာလိန်မျိုးကြီး ဆင်မြူရယ် နီရောင်တို့ လိုက်ပါလာကြသည်။ မာလိန်မျိုးကြီးနိဘရောင်မှာ အတွေ့

အကြံရှိသူ မာလိန်မှူးကြီးဖြစ်သည်။ သဘောသားအားလုံးမှာလည်း ဝါရင့်သဘောသားများဖြစ်၍ ပင်လယ်ခရီးသွားလာရေးတွင် စိတ်ချရသည်ဟုဆိုကြသဖြင့် ခရီးသည်သုံးဦး လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက် ထွက်ခွာလာသည့်အချိန်မှ နေဝင်ချိန်အထိ ထူးထူးခြားခြားမရှိခဲ့။ ခရီးသည်သုံးဦးမှာလည်း ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သာယာသည့် ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြ၏။ တသုန်သုန် တိုက်နေသောလေသည် ဆားနဲ့သင်းလျက်ရှိပေသည်။ မာလိန်မှူးကြီး ဆင်မြူရယ်နိဘရောင်မှာလည်း သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခရီးသည်များနှင့် စကားပြောကာ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရတော့၏။ ဤကဲ့သို့ဖြင့် လေးရက်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ မတွေ့ရသဖြင့် ခရီးသည်များမှာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြသည်။

နိဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင် အခြေအနေနှင့်ရာသီဥတုမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲမှုမရှိသဖြင့် မာလိန်မှူးကြီးဖြစ်သူမှာလည်း သူ့အခန်းအောင်းကာ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့တော့သည်။ သဘောသားများမှာလည်း သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ စကားပြောကာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြရတော့သည်။ ထိုနေ့နံနက်သည် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သောနေ့ဖြစ်၏။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်လျက်ရှိသော်လည်း သဘောမှာ ဝင်းလက်သော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်ရှိ၏။

သို့သော် မွန်းလွဲ ၂ နာရီခန့်တွင် ရာသီဥတုအခြေအနေသည် ပြောင်းလာသည်။ ရေသူမသဘောမှာ ရွေ့လျားခြင်းမရှိတော့။ လေသည် တသုန်သုန်တိုက်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သဘောရောက်ရှိနေသည့် ပင်လယ်ပြင်မှာ ဩစတြေးလျတိုက်နှင့်နယူးဂီနီကျွန်းအကြားရှိ တော့ရက်(စ်)ရေလက်ကြား(Torres strait)အနီးဖြစ်သည်။ ထိုပင်လယ်ပြင်မှာ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ ပေါများသဖြင့်

အန္တရာယ်ပင်လယ်ပြင်ဟု ရေကြောင်းသွားလာရေး ကုမ္ပဏီများက သတ်မှတ်ထားသည်။

မာလိန်မျိုးနီဘရောင်သည် ထူးထူးခြားခြား သင်္ဘောရပ်တန့် သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနားယူနေသည့်အခန်းမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် သွားကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏။ ကောင်းကင် ပြင်တွင် မည်းမှောင်နေသော တိမ်တိုက်ကြီး အုပ်ဆိုင်လာသဖြင့် နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရတော့။ မိုးသက်ဆင်လာမည့် လက္ခဏာဟု မာလိန်မျိုးကြီးက သတိထားမိသည့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ငြိမ် သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းထန်စပြုလာခဲ့သည်။ လေသည် တစ်စတစ်စ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်လာခဲ့သဖြင့် ကြီးမားသော လှိုင်းတံပိုးကြီးများသည် 'ရေသူမ' သင်္ဘောအား ဝါးမျှတော့မည့်အလား ထကြွ၍လာခဲ့၏။ သင်္ဘောမှာ တော့ရက်(စ်) ရေလက်ကြားအတွင်း ရောက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မာလိန်မျိုးနီဘရောင်အဖို့ စိတ်ပူလာခဲ့တော့သည်။ အခြေအနေမှာ အစွမ်းကုန် မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားကြရမည့် အခြေ အနေသို့ ရောက်နေသည်။ ဤကျောက်ဆောင်ထူထပ်၍ ကျဉ်းမြောင်း သော ရေလက်ကြားတွင် သင်္ဘောပေါင်းများစွာ နစ်မြုပ်ပျက်စီးဆုံးရှုံး ခဲ့ဖူးသည်ကို သိပြီးဖြစ်သော မာလိန်မျိုးအဖို့ ပဲ့ကိုင်အားသွန်ကြိုးစား ထိန်းထားရတော့သည်။ လှိုင်းတံပိုးကြီးများမှာ တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘော ကလေးထက် ကြီးမားလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကြီးမားသောလှိုင်းကြီးများသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လျှံတက်လာကာ ပဲ့ကိုင်သူ သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို ရိုက်လာခဲ့သဖြင့် သင်္ဘောသားမှာ ရေလုံးကိုရှောင်ရင်း ရွက်တိုင်ကိုဖက်ထားခဲ့ရ၏။ မာလိန်မျိုးနီဘရောင်အဖို့ မည်မျှပင် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လှိုင်းတံပိုး ကြီးများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့သော်လည်း အရှုံးပေးခဲ့ရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သင်္ဘောနှင့်လိုက်ပါလာသူအားလုံးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နေရာယူလိုက်ကြရတော့သည်။ အလွန်ကြီးမားသော လှိုင်းကြီးသည် 'ရေသူမ' သင်္ဘောကို သယ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်သို့ ရိုက်ခွဲလိုက်သည်နှင့် သင်္ဘောမှာ ကွဲအက်ပျက်စီးသွားရတော့၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသူများအားလုံး ကူးခပ်နေကြရ၏။ သူတို့အဖို့ အသက်ရှင်နိုင်ရန် လမ်းစပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောပျက်စီးသွားသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်ထွက်နေသော ကျောက်စွန်းရှိရာသို့ ကူးသွားကြပြီး တွယ်ကပ်နေကြရ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ သင်္ဘောပေါ်လိုက်ပါလာသူ ၂၂ဦးစလုံးတစ်ယောက်မျှ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းလာသူ ၂၂ဦးတို့မှာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် သုံးရက်ကြာမျှ တွယ်ကပ်နေစဉ် ထိုရေလက်ကြားအတွင်း ဖြတ်သန်းလာသည့် ဆွစ်ရှူးဝါး (swift sure) သင်္ဘောသည် သူတို့အားလုံးအား ကယ်ဆယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုသင်္ဘောသည် နယူးဂီနီကျွန်းသို့ ဆက်လက်ရွက်လွင့်သွားခဲ့၏။ ဆွစ်ရှူးဝါးမှ သင်္ဘောမာလိန်မှူးနှင့် သင်္ဘောအားလုံးသည် အသက်ဘေးမှ လွတ်ကင်းလာသူ ၂၂ဦးတို့အား ကောင်းစွာပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

ငါးရက်ခန့်ပင်လယ်ပြင်တွင် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ နယူးဂီနီကျွန်းအနီး ရောက်လာခဲ့သည်နှင့် ရေကြောင်းပြုမြေပုံတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော အားကောင်း၍ ရေစီးသန်သည် ရေစီးကြောင်းကြီးသည် ဆွစ်ရှူးဝါးသင်္ဘောအား သယ်ဆောင်သွားခဲ့တော့သည်။ ရေကြောင်းပြုမြေပုံတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသော သင်္ဘောသားများအဖို့ အရှုံးမပေးခဲ့ဖြင့် လှော်ခတ်ကြသော်လည်း ရေစီးသန်လှသဖြင့် သင်္ဘောမှာ မျော

ပါသွားခဲ့ရပြီး ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ကမ်းဆွယ်တွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိခဲ့တော့၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံးသည် သင်္ဘောအားစွန့်ခွာ၍ ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်နေကြရ၏။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ သင်္ဘောနှစ်စင်းစလုံးတွင် လိုက်ပါလာကြသူအားလုံး - တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိကြ။

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသူများသည် ကမ်းရိုးတန်းကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ရှစ်နာရီကြာမျှ ဒုက္ခခံနေကြရ၏။

ရာသီဥတုမှာသာယာသဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့သူများမှာ ကံကောင်းသည်ဟူ၍ပင် ဆိုရပေတော့မည်။ ဤအချိန်တွင် ကမ်းရိုးတန်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းရွက်လွင့်လာသော ဂါဗာနာ ရယ်ဒီ(Governor Ready) သင်္ဘောက ဒုက္ခသည်များကို မြင်တွေ့သွားသဖြင့် ကယ်ဆယ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောသားနှင့် ခရီးသည် စုစုပေါင်း ၃၂ ယောက်ပါခဲ့၏။ ရေသူမသင်္ဘောနှင့် ဆွစ်ရှူးဝါးတို့မှ ပါလာသူများနှင့်ပေါင်းလျှင် လူများမှာ အဆမတန်များနေသည်။ သို့သော် ဂါဗာနာရယ်ဒီ မာလိန်မှူးသည် သနားကြင်နာသူဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောပေါ်ပါလာသူ အားလုံးအား နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး နယူးဂီနီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ရွက်လွင့်လာခဲ့၍ သုံးနာရီခန့်အကြာတွင် မီးလောင်ခဲ့တော့၏။

ဂါဗာနာရယ်ဒီသင်္ဘောမှာ သစ်များတင်ဆောင်လာခဲ့သဖြင့် မီးမှာ မျှော်လင့်သည်ထက် ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလာခဲ့၏။ သင်္ဘောပေါ်ပါလာသူ အားလုံးကလည်း မီးကိုကြီးစား၍ ငြိမ်းသတ်သော်လည်း မရတော့။ နောက်ဆုံး မာလိန်မှူးကြီးသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသော သက်ကယ်လှေများပေါ်သို့ ပါလာသူအားလုံးအား စုပြုံတက်

စေ၍ သင်္ဘောအား စွန့်ခွာခဲ့ကြ၏။ ကံတူသူအားလုံးမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဆက်လက်ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရတော့မည်။ ဂါဗာနာရယ်ဒီ သင်္ဘော မီးလောင်ရာတွင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ဤအသက်ကယ်လေ့များဖြင့် လုံးဝမမြင်နိုင်သော ပင်လယ်ပြင်ကို ခရီးဆက်ရမည်မှာ မျှော်လင့်ချက်နည်းသည်ဟူ၍သာ ဆိုရပေတော့မည်။

ကံကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဩစတြေးလျအစိုးရပိုင် သင်္ဘောကောမက်(Comet)နှင့် တွေ့ကြုံရပြန်သည်။ ကောမက်မှာ ဩစတြေးလျတိုက်၊ ဘုရင်ခံ၏ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောဖြစ်၏။ ထိုသင်္ဘောမှ မာလိန်မျိုးနှင့်သင်္ဘောသားများသည် အထက်ဖော်ပြပါ ကံထူးသူများ ကို ကယ်ဆယ်လိုခြင်း မရှိကြဘဲ ဘုရင်ခံ၏သင်္ဘောဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘော ပျက် ဒုက္ခသည်များအား ကယ်တင်သွားခဲ့ရ၏။

ကောမက်သင်္ဘောသားများကမူ ဒုက္ခသည်များသည် သေမင်း နိုင်ငံမှ အကြိမ်ကြိမ် ကံကောင်းထောက်မရှ် လွတ်လာခဲ့သော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါးများ ခွဲကပ်နေသူများဟု ယူဆထားကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ကယ်တင်သွားခဲ့သည့်အချိန်အထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အသက် မဆုံးရှုံးခဲ့သေးပေ။

ကောမက်သင်္ဘောသည် ၂၈ ရက်တိုင်တိုင် ရွက်လွင့်ခဲ့သော် လည်း မည်သည့်အခက်အခဲမျှ မတွေ့ရ။ များပြားသော သင်္ဘောသား များနှင့် ခရီးသည်များ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း မည်သည့်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာမှ မတွေ့ရတော့။ သေမင်းခံတွင်းမှ လွတ်ခဲ့ကြပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။

၂၈ ရက်မြောက် ညနေတွင်မူ ပြင်းထန်သော လေပြင်းတစ်ခုက တိုက်ခတ်သဖြင့် ကောမက်သင်္ဘောမှ ရွက်တိုင်သည် ခါးလယ်မှ ကျိုးသွားခဲ့တော့သည်။ ပဲမှာလည်း ကျိုးသွားသဖြင့် ကောမက်သင်္ဘော

သားများလည်း သင်္ဘောပျက် ဒုက္ခသည်များအား ကော့မက်ပျက်
ပေါ်တွင်ချန်ထား၍ သက်ကယ်လှေကြီးတစ်စီးဖြင့် သင်္ဘောအား ဝှန်ခွာ
သွားတော့၏။

သင်္ဘောပျက်ဒုက္ခသည်များသည် ကော့မက်သင်္ဘောပျက်ဖြင့်
ရေစုန်မျောခဲ့ရပြန်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရိက္ခာ
အနည်းငယ်ကို ချွေတာစားခဲ့ကြရ၏။ ၁၈ နာရီကြာသောအခါ ဂျူပီတာ
အမည်ရှိ(Jupiter) ရွက်သင်္ဘောကြီးတစ်စီးနှင့် တွေ့ရတော့သည်။
ပင်လယ်ထဲ၌ လေးကြိမ်သင်္ဘောပျက် ဒုက္ခနှင့်တွေ့ရသော ခရီးသည်
အားလုံးအား ဂျူပီတာသင်္ဘောမှ ကယ်တင်သွားခဲ့၏။ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းသည်မှာ သင်္ဘောလေးကြိမ် ပျက်ခဲ့သော်လည်း တစ်စုံတစ်
ယောက်မျှ အန္တရာယ်မရှိခဲ့။ ထိုထက်ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ
မားမိတ်သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားပီတာအားရှာဖွေရန် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
ယော့ရှိုင်းယားမြို့မှ ဩစတြေးလျသို့ ထွက်ခွာလာသည့် ပီတာ၏
မိခင် မစွန်ရစ်ချီလီသည် သားဖြစ်သူပီတာအား သင်္ဘောပျက်ဒုက္ခသည်
များအကြား၌ ဘေးမသိ၊ ရန်မခ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် တွေ့ရသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

ကျမ်းကိုး

Invisible Horizone By V gaddas

အတ္ထဝါထံမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ(၂)

ကျွန်တော်သည် “အတ္ထဝါထံမှဖြစ်ရပ်ဆန်းများ” အမည်ဖြင့် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးသားရန် ကြံရွယ်မိသည် နှင့် အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များ၊ သမိုင်းစာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်များအနက် ၁၉၅၂ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင်ထုတ်ဝေသော “Eate” မဂ္ဂဇင်းပါ စာရေးဆရာ (Albert A Brandt) အယ်လဗတ် အေ ဘရင့်ရေးသားသည့် အိမ်အပြန် “The man who came home” အမည်ဖြင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုမိခဲ့သည်။

အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းဖြစ်သဖြင့် ထိုဆောင်းပါး တွင် ပါဝင်သောဖြစ်ရပ်များ၊ အခြားစာနယ်ဇင်းများ၌ ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ရှိမရှိပါ လေ့လာခဲ့မိသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကိုပင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ နာမည်ကျော်သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဂမ္ဘီရ ပညာရှင် ဗင့်ဆင့်ဂတ်ဒက်(စ်)ရေးသည့် “Invisible Horizons”

“မမြင်နိုင်သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းများ” အမည်ရှိ စာအုပ်တွင်လည်း အထက် ဖော်ပြပါဆန်းကြယ်သည့်ဖြစ်ရပ်ကို စနစ်တကျ သုတေသန ပြု၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

စာရေးဆရာနှစ်ဦးစလုံးမှာ နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ပေ။ လူအများ လေးစားရသည့် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသူများ ဖြစ်ကြ ၏။ သူတို့ရေးသားရာတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လွိုက်ပင်လယ်ရေကြောင်း ဌာနကြီး၏ ပြတိုက်နှင့်သုတေသနဌာနမှ မှတ်တမ်းများကိုအခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ လွိုက်ပင်လယ်ရေကြောင်းဌာနကြီးက ကမ္ဘာ့ရေကြောင်းဌာနကြီးများ၏ ဘိုးအေဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။ ကမ္ဘာ့ ပင်လယ်ပြင်တွင် တွေ့ကြုံရသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ် မှန်သမျှကို စနစ်တကျ သုတေသနပြု၍ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ယင်းဌာနတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း မရှိသောဖြစ်ရပ်သည် အဏ္ဏဝါတွင်းမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းမဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြ၏။ ထို လွိုက် ရေကြောင်းဌာန သုတေသန၏ပိုင်တွဲများမှ အောက်ဖော်ပြပါ ထူးဆန်း သောဖြစ်ရပ်ကို စာရေးဆရာနှစ်ဦးက မိမိတို့ရှုထောင့်များမှ ရေးသား ခဲ့ကြ၏။ ဖြစ်စဉ်က ဤသို့ဖြစ်၏။

အချိန်ကား ၁၉၀၆ ခုနှစ် မေလ၏သာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ် သည်။ ဝလာငှက်တလိုင်း(The sky plover)အမည်ရှိ ကုန်တင်ရွက် သင်္ဘောကြီးတစ်စီးသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဖလော်ရီဒါပြည် နယ်၊ မိယာမီ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးသို့ ဦးတည်ရွက်လွင့်လာခဲ့သည်။ သာယာသောနေ့ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော လှိုင်းကလေးများသည် တလိမ့်လိမ့်တက်လာကာ ဝလာငှက်တလိုင်း သင်္ဘောဦးကို ရိုက်ခတ် နေကြ၏။ တသုန်သုန်တိုက်နေသည့် လေပြည်တွင် ပင်လယ်ဆားနဲ့ များ သင်းလျက်ရှိနေသည်။

သဘောဖြင့်လိုက်ပါလာသူ ခရီးသည်အချို့နှင့် မာလိန်မှူးကြီးသည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရှိ မှိုင်းပျဉ်တောအုပ်များရှိရာသို့ လွမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ ဖလော်ရီဒါအငူရှိ မီးပြတိုက်သည် ဝင်ခါနီးနေ၏ ရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝင်းပလျက်ရှိနေလေသည်။ သဘောကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွက်လွင့်နေရသဖြင့် ခရီးသည်တို့အဖို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ နေမင်းသည် ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ငုပ်လျှိုးထားမည်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်သည် အပြာရောင်မှ မှိုင်းပျဉ်အရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ အိပ်တန်းပြန် စင်ရော်အုပ်များသည် ကမ်းခြေရှိ တောအုပ်များရှိရာသို့ ဝဲပျံ့နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လွမ်းမောတသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်သာယာမှုကို နစ်မွန်းနေကြသည့် ခရီးသည်များနှင့် သဘောသားများသည် သဘောကင်းမျှော်စင်ထက်မှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အော်ဟစ်သံကြောင့် သဘောဦးသို့ စုရုံးပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ သဘောနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပင်လယ်ပြင်တွင် အမျိုးအမည်မသိ မျောပါလာကြသည့် ပစ္စည်းများကို ဝင်ခါနီးနေ၏ ရောင်ခြည်များအောက်တွင် မြင်ကြရသည်။ သဘောမာလိန်မှူးကြီးသည် သဘောအား မျောပါသည့် ပစ္စည်းများရှိရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းစေခဲ့၏။

သဘောကြီးသည် တအိအိဖြင့် ရေစီးအတိုင်း မျောပါလာနေသည့် ပစ္စည်းများရှိရာသို့ ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ထိုပစ္စည်းများရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သဘောသားအားလုံးသည် ထိုပစ္စည်းများသည် နစ်မြုပ်သွားသည့် သဘောတစ်စီးမှ ကုန်ပစ္စည်းများ (သို့မဟုတ်) အဖိုးတန်ရတနာများ ပါဝင်သော သေတ္တာများဖြစ်နိုင်သည်ဟု မိမိတို့လိုရာကို စိတ်ထင်ထားမိခဲ့ကြသည်။ ရေစီးဖြင့်မျောပါလာ

နေသော ပစ္စည်းများမှာ ဝင်ခါနီးနေ၏ ဖျော့တော့သော ရောင်ခြည်များကြောင့် သံသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြဆိုကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထိုရေစီးဖြင့် မျောပါလာသောပစ္စည်းများအား အနီးကပ်မြင်ကြရသည်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကိုယ်လိုရာဆွဲပြောနေကြသည့် သင်္ဘောသားအားလုံးသည် မီးအားရေဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ခရီးသည်များနှင့် မာလိန်မှူးကြီးမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျောပါလာသော အရာဝတ္ထုများမှာ သင်္ဘောသားများထင်သကဲ့သို့ ရတနာသေတ္တာများ မဟုတ်၊ လူသေများပါသော ခေါင်းတလားများ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းတလားကြီးလေးလုံးမှာ ရေညှိပင်များ ဖုံးလွှမ်းပြီး ပင်လယ်ကဏန်းကောင်ကြီးများ တစ်စုတစ်ဝေး တွယ်ကပ်နေသည်လည်း တွေ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ အနိဋ္ဌာရုံ ခေါင်းတလားကြီးများနှင့် တွေ့ရခြင်းသည် ဝလာငှက်တလိုင်းသင်္ဘောအဖို့ ကြမ္မာဆိုးများနှင့် တွေ့ရတော့မည်လားဟု သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူတို့က ယူဆခဲ့ကြပြီး အားလုံး၏နှုတ်မှ ဘုရားတခွဲမိကြသည်။

ထိုခေါင်းတလားကြီးများမှာ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်ကျွန်းမှ ရေစီးနှင့်မျောပါလာသည်ကို မသိနိုင်။ သင်္ဘောသားများကမူ ယင်းကဲ့သို့ ခေါင်းတလားကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရခြင်းမှာ သင်္ဘောကြီးအတွက် ကြမ္မာဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မလွဲမသွေ ဘေးဥပဒ်ကြမ္မာ ဆိုးတွေ့ရမည်ဟု နိမိတ်စကားဆိုကြ၏။

ဖော်ပြပါ မျောပါနေသည့် ခေါင်းတလားကြီးများ၏ ဖြစ်စဉ်အကြောင်းရင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ၁၈၄၁ခုနှစ်၌ ကနေဒါနိုင်ငံကမ်းခြေအနီး ဗြိတိသျှပိုင် အက်(ဒ)ဝါ(ဒ်)ကျွန်း(Prince Edward) ၌ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံမှ လာရောက်နေထိုင်သူ အိုင်ရစ်အမျိုးသား

ဂျွန်ကောလင်း(ခ)မိသားစုတွင် သားကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုသားကလေး၏အမည်မှာ ချား(လ်)ဖရန်စစ် ကောလင်း(ခ) (Charles Francis Coyhlan)ဖြစ်၏။ ချား(လ်)ဖရန်စစ်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ပြဇာတ်ဝါသနာပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းပြဇာတ်များကို ထူးထူးခြားခြား ဖတ်ရှုလေ့လာ၍ ပြဇာတ်ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လိုသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများသည် ချား(လ်)ဖရန်စစ်အား အင်အားစိုက်ပျိုးပေး၍ ပြဇာတ်ပညာဆည်းပူးရန်အတွက် ပို့ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပြီ။ သူ ၁၄နှစ်အရွယ်တွင် စပေါင်းထောက်ပံ့သည့်ငွေဖြင့် ဇာတ်အင်္ကျီ(၁)ဝါ(၁)ကျွန်းမှ အင်အားစိုက်ပျိုး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ထွက်ခွာမီ မှည့်သည့်အခြေအနေ ရောက်ရှိသည်ဖြစ်စေ သူသည် ဇာတ်ဖြစ်သော အင်္ကျီ(၁)ဝါ(၁)ကျွန်းသို့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အရောက်ပြန်ခဲ့မည်ဟု ကတိပြုသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ချား(လ်)ဖရန်စစ်မှာ ပြဇာတ်သဘင်၌ ပါရမီထက်သန်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် လန်ဒန်ပြဇာတ်လောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသော ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ရိုတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်များကပြရာတွင် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ ရိုတ်စပီးယားပြဇာတ်များကပြရာတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု သတင်းသည် အင်အားစိုက်ပျိုးသောမက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအထိ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သဖြင့် သူ့အား နယူးယောက်မြို့တွင် လာရောက်ကပြရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချား(လ်)ဖရန်စစ်နှင့် အဖွဲ့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီ။ နယူးယောက်မြို့ ဘရော့ဒ်ဝေးပြဇာတ်ရုံကြီး၌ ရိုတ်စပီးယား၏ပြဇာတ်များကို တင်ဆက်ကပြခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရရှိခဲ့ပြီး ချား(လ်)ဖရန်စစ်မှာလည်း ထူးခြားအောင်မြင်ပေါက်ရောက်သည့် ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်

ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သူ့အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သတင်းမှာလည်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ခွင် သွားရောက်၍ ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များကို တင်ဆက်ကပြခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ကျော်ကြားနေစဉ် သူ့ဇာတိဖြစ်သော အက်(ဒ)ဝါ(ဒ်)ကျွန်းသို့ ဆွေတော်ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့အချိန်တန်လျှင် မလွဲမသွေပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ထပ်၍ခိုင်ခိုင်မာမာ ကတိပြုခဲ့၏။

၁၈၉၉ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ချား(လ်)ဖရန်စစ်၏ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကဆက်ပြည်နယ်၊ ဂေါ်ဗက်စတန်မြို့တွင် ရှိတ်စပီးယား၏နာမည်ကျော် ဟင်းပလက်မင်းသားပြဇာတ်ကို တင်ဆက်ကပြခဲ့ရသည်။ ကပြနေစဉ် ချက်ချင်း နာမကျန်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကုသသော်လည်း သူ့ရောဂါဝေဒနာသည် သက်သာလာခြင်းမရှိဘဲ ထို့နေ့ည သန်းခေါင်ချိန်၌ ကမ္ဘာကျော် ပြဇာတ်မင်းသားကြီး ချားလ်(စ)ဖရန်စစ်ကောလင်း(ခ)ခမျာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။

သူ့ရုပ်အလောင်းအား ခဲသတ္တုများဖြင့် ဘောင်ကွပ်ထားသည့် ဆိုက်ပရပ်သစ်သား ခေါင်းတလားအတွင်းထည့်၍ ထိုမြို့ကလေး၏ သင်္ချိုင်းတွင် မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။ အက်(ဒ)ဝါ(ဒ်)ကျွန်းမှ ချား(လ်)၏ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကမူ သူ့ဇာတိမြို့ကလေးသို့ သူ့ကတိအတိုင်း ပြန်လာနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ကွယ်လွန်သွားရသည့် ချား(လ်)အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရာကြ၏။

၁၉၀၀ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့၌ ကြီးမားသော ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်းကြီးသည် မက္ကဆီကိုပင်လယ်ကွေ့အတွင်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ မုန်တိုင်းကြီးမှာ တစ်နာရီမှိုင့် ၂၀၀ အထိ မြင့်မားလာခဲ့သဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မိုးလေဝသနှင့်ဇလဗေဒဌာန၏ ကြေညာချက်၌ နှစ်ပေါင်း ၅၀ အတွင်း အပြင်းထန်ဆုံးမုန်တိုင်းကြီး

ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ မုန်တိုင်းမျိုး တစ်ခါဖူးမျှ မကြုံခဲ့ရဟူ၍လည်း ဆိုကြ၏။ မုန်တိုင်းနှင့်အတူ ထူးကဲသောဒီရေမှာလည်း ပေပေါင်း ၂၀ အထိ မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ဂေါ်ဗက်စတန်မြို့မှာ ထူးထူးခြားခြား မုန်တိုင်းဒဏ်ခံရသောမြို့ဖြစ်၏။ လူပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့ရပြီး တစ်မြို့လုံးနီးပါး ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံများ သာမက သုသာန်မှအုတ်များပါ ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ခေါင်းတလားများပါ ဒီရေတွင် မျောပါသွားခဲ့သည်။ ပြဇာတ်မင်းသားကြီး၏ ခေါင်းတလား မှာလည်း မျောပါသွားခဲ့ရတော့၏။

မျောပါသွားသော ခေါင်းတလားများမှာ တကွဲတပြားမဖြစ်၊ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖြစ်ကြသဖြင့် တွေ့မြင်ရသူများက အံ့ဩခဲ့ကြ သည်။ အချို့ခေါင်းတလားများမှာ မက်ဆီကိုပင်လယ်ကွေ့ကမ်းခြေသို့ ရေစီးအတိုင်း မျောသွားကြပြီး အချို့မှာ ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ ကြသည်။ အချို့ခေါင်းတလားကြီးများ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်းကြောင့် ပင်လယ်ထဲ၌ တဝဲလည်လည် မျောပါသွားကြသည်။ ဆောင်းပါးအစ တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဝလာငှက်တလိုင်းအမည်ရှိ ရွက်သင်္ဘော ကြီးတွေ့ရသော ခေါင်းတလားကြီးလေးလုံးမှာ ဂေါ်ဗက်စတန်မြို့ သုသာန်မှ မျောပါလာသည့် ခေါင်းတလားများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆ ခဲ့ကြသည်။

၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် အက်(ဒ)ဝါ(ဒ်)ကျွန်းမှ ရေလုပ်သားကြီးများသည် စိန်လော်ရင့် ပင်လယ်ကွေ့အတွင်း ငါးဖမ်း ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ငါးဖမ်းလှေတစ်စင်းသည် ကွန်ပစ်နေစဉ် ရေစီးကြောင်း အတိုင်း မျောပါလာသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။ ထိုသေတ္တာကြီးမှာ ရေညှိပင်များ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် မည်သည့်သေတ္တာ ကြီးဖြစ်သည်ကို မသိခဲ့ကြ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသေတ္တာကြီးကို ဆယ်ယူခဲ့ ကြသောအခါ ခေါင်းတလားကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရတော့၏။

ခေါင်းတလားပေါ်မှ ရေညှိပင်များကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ရေးထိုးထားသောစာကို တွေ့ကြရသည်။ စာမှာ “ချား(လ်)ဖရန်စစ်ကောလင်း(ခ) ၁၈၄၁ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွား၍ တက္ကဆက်ပြည်နယ် ဂေါ်ဗက်စတန်မြို့၌ ၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်” ဟု တွေ့ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ချား(လ်)၏ခေါင်းတလားသည် သူ့ဇာတိဖြစ်သည့် အက်(ဒ)ဝါ(ဒ်)ကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ (သို့မဟုတ်)သူမကွယ်လွန်မီက ထားရှိသည့် ကတိကြောင့်လော။ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုလျှင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Fate မဂ္ဂဇင်း(၁၉၅၅ ခု၊ ဇွန်လ)
- (၂) Invisible Horizons by V Gaddis
- (၃) The Unexplained

ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်နှင့် သစ်နက်ရုပ်တု

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၁၇ ရက်။

ဝိုင်းစက်သောလသည် ညိုမှောင်နေသော ကိုကိုးပင်တန်းများ ပေါ်မှ တငြိမ်ငြိမ်ထွက်လာသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာချိန်က ရွာသွန်းထားသောမိုးကြောင့် လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ရေအိုင်များဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်။ တောရပ်မြိုင်ခြေသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ထက်ကောင်းကင်တွင် မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့မှ ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်တို့ကို မြင်နေရသည်။

တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော မာယာလူမျိုးများနှင့် အက်(စ) တက်(စ)လူမျိုးများအကြောင်း နောက်ခံထား၍ ဝတ္ထုများရေးသားရန် သုတေသနပြုလျက်ရှိသော ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်နှင့် သူမိတ်ဆွေ ကြေးနီသတ္တုတွင်းပိုင်ရှင်နှင့် အင်ဂျင်နီယာဂျေ၊ ဂလက်ဝင်းဂျက်(ဘ)တို့သည် မက်ဆီကိုနိုင်ငံ မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ စီစဉ်ပေးမှုကြောင့် မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့ခွန်

ကိုကိုးခြံကြီးအတွင်းနေထိုင်သည့် မက်ဆီကို တိုင်းရင်းသားအဘိုးကြီး တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရန် မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့တော်မှ ညနေ ၆ နာရီခန့်က ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်လခန့်ကပင် လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့ ပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် သူ၏ အရောင်းရအသွက်ဆုံး ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သော (She) ရူပနန္ဒီဝတ္ထုကြီးအား နိုင်ငံခြားတင်ဆက်သည့် ပြဇာတ်ပြသသည့်နေ့၌ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးနှင့် ကြင်ရာတော်မင်းသားကြီးတို့သည် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ပြီး သူ့အား တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသော ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုများကို နောက်ခံထား၍ ဝတ္ထုကြီးများရေးသားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြ၏။

ထိုပြဇာတ် တင်ဆက်သည့်နေ့မှာပင် မက်ဆီကိုနိုင်ငံ၊ ဆန်တာဖိုကြေးနီသတ္တုတွင်းကုမ္ပဏီမှ အင်ဂျင်နီယာကြီးဂျော့ဂလက်ဝင်းဂျက်(ဘ) ဆိုသူနှင့်တွေ့ဆုံရာမှ ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ပီရူး၊ အီကွေဒေါ၊ မက်ဆီကိုနိုင်ငံများသို့ လှည့်လည်သွားလာကာ သူရေးသားမည့် ဝတ္ထုကြီးများအတွက် ကုန်ကြမ်းများ စုဆောင်းမိခဲ့သည်။ ဆရာကြီးရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် မာယာလူမျိုးတို့နှင့် အက်(စ) တက်(စ)လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများကို တောင်အမေရိကတိုက် တစ်နံတစ်လျား ခရီးထွက်၍ လေ့လာခဲ့သည်သာမက ထိုလူမျိုးတို့၏ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုလည်း စုဆောင်းခဲ့ပြီး ရိုးရာပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီများကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်ပြုစုခဲ့သည်။

သူ၏ ဒစ်ချင်ဟန်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် စိုက်ပျိုးရန်ရှားပါးသည့် သစ်ခွပန်းပင်များနှင့် အခြားသစ်ပင်ပန်းပင်များကိုလည်း တစိုက်မတ်မတ် စုဆောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု မက်ဆီကိုစီးတီးမြို့ပြင်ရှိ ကိုကိုး

ခြံသမားတစ်ဦးထံမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရမည်ဟု သိရှိရသဖြင့် မကြောက်
မရွံ့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ခြေသံနှင့် ပုရစ်တို့ ပျင်းရိလေးတွဲစွာ အော်မြည်
နေသော အသံ၊ ဖားများ၏ တအံ့အံ့အော်နေသည့်အသံများနှင့် ကိုကိုး
ပင်ထက်တို့မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်ကြသည့် ညဉ့်ငှက်တို့၏ အသံများကို
သာကြားရ၏။ ရော်ဘာပင်တောကြီးများအတွင်း လေတိုးတွေ့သဖြင့်
တရဲရဲမြည်နေသည့်အသံသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထုကြီးများတွင်
ရေးသားဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ တသုန်သုန်
တိုက်နေသောလေပြည်တွင် ကိုကိုးရွက်ခြောက်နံ့များ၊ ညမွှေးပန်းရနံ့
များနှင့် မြေသင်းနံ့တို့သည် ရောထွေးလျက်ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသွားလမ်းကလေးဘေးမှ ဝဲဘက်ရှိ
သုသာန်ဖောင်းသို့သွားသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်
လာခဲ့သည်။ ပြိုကျပျက်စီးနေသည့် သင်္ချိုင်းဂူကြီးများသည် လရောင်
အောက်တွင် မှိုင်းပျူဖြစ်နေ၏။ ထိုဂူဟောင်းကြီးများဘေးတွင် သူတို့
နှစ်ယောက်တွေ့ရမည့် မက်ဆီကိုတိုင်းရင်းသား၏ တဲကို တွေ့ကြရ၏။
ထိုတိုင်းရင်းသားကြီးမှာ မာယာလူမျိုးအကြီးအကဲတစ်ဦးမှ ဆင်းသက်
ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်ပြီး သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာ ဂျေဂလက်ဝင်
ဂျက်(ဘ)နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ပြောပြချက်အရ
ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်မှာ မာယာလူမျိုးနွယ်စုနှင့် အက်(စ)တက်(စ)
လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို အခြေခံထား၍ ဝတ္ထုကြီးများရေးသားမည်ဟု
တင်ကြိုပြောထားခဲ့သဖြင့် သူတို့မိသားစု ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိန်း
သိမ်းထားသည့် သစ်နက်သားဖြင့်ထုထားသည့် ရုပ်တုတစ်ခုကို လက်
ဆောင်ပေးမည်ဟု ဖိတ်ခေါ်ရာ စာရေးဆရာကြီး ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်
နှင့် သူမိတ်ဆွေအင်ဂျင်နီယာဝင်းဂျက်(ဘ)တို့ လာရောက်ခြင်းဖြစ်၏။
[ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် အထက်ဖော်ပြပါ လူမျိုးနွယ်စုများ၏

ယဉ်ကျေးမှုကိုအခြေခံ၍ နာမည်ကျော် Heart of the World စာအုပ်ကိုရေးသားခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ဗိုလ်အေးမောင်က သီဂါရွေ့ရည်အမည်ဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ အခြားစာအုပ်တစ်အုပ်မှာ မွန်တီဇူးမား၏သမီးတော် (Montizuma's Daughter)စာအုပ် ရေးသားခဲ့သည်။]

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် တိုင်းရင်းသားကြီးတို့သည် သန်းခေါင်ချိန်အထိ ရှေးဟောင်းမာယာနှင့် အက်(စ)တက်(စ) လူမျိုးနွယ်တို့၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် လောကီပညာရပ်များအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် သုသာန်ပျက်ကြီးအတွင်းရှိ ပြိုကျပျက်စီးနေသော သချိုင်းဂူကြီးရှိရာသို့ တိုင်းရင်းသားကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားကြသည်။ သုသာန်တစ်ခုလုံး ညဉ့်ငှက်သံပင် မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သူတို့ သုံးဦး၏ ခြေသံများသာကြားရ၏။ သူတို့နှစ်ဦးအား သချိုင်းဂူကြီးရှေ့ရှိ စင်ကိုနာပင် တစ်ပင်အောက်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေစေခဲ့ပြီး တိုင်းရင်းသားကြီးမှာမူ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဆာရိုက်ဒါဟတ်ဂတ်သည် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည်ဟု နောင်အခါ သူမိတ်ဆွေ ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းဥက္ကဋ္ဌကြီး အင်ဒရူးလင်းအား ပြောပြခဲ့လေသည်။

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် တိုင်းရင်းသားကြီး ပြန်လာခဲ့သောအခါ အဝတ်စဖြင့် ရစ်ပတ်၍ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် လရောင်သည် စင်ကိုနာပင်၏ အရွက်များကို ထိုးဖောက်၍ ဖြာကျနေသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် တိုင်းရင်းသားကြီး လက်မှအထုပ်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ သူသည် ဆာရိုက်ဒါဟတ်ဂတ်၏ဆားတွင် လာ၍ထိုင်လိုက်ပြီး အထုပ်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လှစ်သည်။ မှိုင်းပျသော လရောင်အောက်တွင် တိုင်းရင်းသားကြီး၏

တောက်ပနေသော မျက်လုံးများသည် ရင်တုန်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ၏။

ရစ်ပစ်ထားသောအဝတ်တို့ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဆာရိုက်ဒါ ဟက်ဂတ်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတို့မှာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ သစ်နက် သားတစ်ခုကို ထုလုပ်ထားသော ၁၀ လက်မခန့်ရှိသည့် ရုပ်တုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်တုမှာ မတ်မတ်ရပ်နေသော အရုပ်ဖြစ်ပြီး အချိုးအစား ကျနလှသည်။ မာယာအမျိုးသားတို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ ထုလုပ်ထားပြီး အရုပ်၏ နောက်ကျောတွင် သက္ကတဘာသာ အက္ခရာများနှင့် ဆင်တူ သောစာများ ရေးထားသည်ကိုတွေ့ကြရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ညွှန်း ထားသည့် လမ်းညွှန်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်က ယူဆမိ ၏။ တိုင်းရင်းသားကြီးကမူ ထိုရုပ်တုသည် မာယာလူမျိုးတို့၏ လျှို့ဝှက်သောနေရာ တစ်နေရာကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြထားသည့် အညွှန်း ပါသည့် ရုပ်တုဖြစ်သည်ဟု သူ့ဖခင်က ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုရုပ်တုကို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့သော်လည်း မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမျှ သူတို့အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ယခု ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား လက်ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် ပေးခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

ထိုရုပ်တုပါစာများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါက လူအများအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မည်ထင်သည်ဟု တိုင်းရင်းသားကြီး က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောခဲ့သည်။ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့သောအခါ သူ့မိတ်ဆွေ ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီး အင်ဒရူးလင်းအား ထိုရုပ်တုကြီး ကို ပြသခဲ့သည်။ (အင်ဒရူးလင်းနှင့် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်တို့သည် World's Desire ဝတ္ထုကို ပူးတွဲရေးခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ရမ္မက်ဧကရီဟု ဆရာအောင်ခန့်က မြန်မာပြန်ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပြီ။)

အင်ဒရူးလင်း(Andrew Lang)၏ အကြံပေးချက်ဖြင့် ဆာရိုက် ဒါဟက်ဂတ်သည် ရုပ်တုအား လန်ဒန်မြို့၊ ဗြိတိသျှပြတိုက်ကြီးရှိ အိဂျစ်ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုဌာနမှူး ဝေါလေ့(စ)ဘက်(ဂ်)(Wallace Berge)အား စစ်ဆေးသုတေသနပြုပေးရန် အပ်နှံခဲ့၏။ ဝေါလေ့(စ)ဘက်(ဂ်)သည် ပြတိုက်ကြီးမှ သူ့မိတ်ဆွေ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု သုတေသီများနှင့်အတူ ရုပ်တု၏နောက်တွင် ရေးထိုးထားသည့် အက္ခရာ ၂၄လုံးအနက် ၁၄လုံးကိုမူ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ထုတ်နိုင်ကြ၏။

ထိုသုတေသနပညာရှင်တို့၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဆိုရလျှင် နှစ်ပေါင်းထောင်သောင်းကျော်က ယဉ်ကျေးမှုအံ့မခန်းတိုးတက်ခဲ့သည့် လူမျိုးနွယ်တစ်စုသည် ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလူမျိုးနွယ်စုသည် မျက်လုံးအပြာရောင် အဆင်းရှိကြပြီး အသားအရေဖြူကြ၏။ သူတို့တည်ထောင်ခဲ့သော မြို့တော်ကြီးကား နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ အံ့မခန်း တင့်တယ်သာယာလှ၏။ ထိုမျိုးနွယ်စုသည် ဉာဏ်ပညာအရာတွင်လည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအရာတွင်လည်းကောင်း မည်သည့်မျိုးနွယ်စုနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်လောက်အောင် တတ်ကြသည်။ မဟာဂန္ဓာရီပညာများကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင် တတ်မြောက်ကြသည်။

သို့သော် လောဘ၊ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းလာသဖြင့် လောကပါလနတ်တို့သည် ထိုမြို့တော်ကြီးတည်ရှိသည့် ကျွန်းကြီးအား ပင်လယ်အောက်သို့ ပို့ဆောင်တော့၏။ ဤကျွန်းကြီးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသော မျိုးနွယ်စုအချို့သည် မက်ဆီကိုပြည်နယ်၊ ပီရူးပြည်နယ်တစ်ဝိုက်ရှိ အင်ဒီး(စ)တောင်တန်း ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အခြေချ၍ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမျိုးနွယ်စုတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လမ်းညွှန်ထားသည့် ရုပ်တုဖြစ်သည်ဟု ရှေးဟောင်းပညာရှင်အများက ယူဆခဲ့ကြ၏။

ဆာရိုက်ဂါဟက်ဂတ်နှင့် အင်ဒရူးလင်းတို့ကမူ ထိုပျောက်ဆုံးသွားသော မြို့တော်ကြီးဆိုသည်မှာ အတ္တလန္တိတ်မြို့တော်ကြီးကို ဆိုလိုသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအဖို့ ဤသစ်နက်ရုပ်တုသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ထိုက်တန်သော်လည်း အသက်အရွယ်အရလည်းကောင်း၊ သူတို့ဆောင်ရွက်ဆဲ လုပ်ငန်းများအရလည်းကောင်း ထိုနိုင်ငံတော်ကြီးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် မျိုးနွယ်စုများကို ရှာဖွေရန် ခရီးမထွက်နိုင်ကြတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုရုပ်တုအား ဗြိတိသျှပြတိုက်ကြီးသို့ ပေးပို့လှူဒါန်းခဲ့ပါက လူအများအတွက် အကျိုးရှိကောင်း ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုပျောက်ဆုံးနေသော မျိုးနွယ်စုများကို တစိုက်မတ်မတ် ရှာဖွေနေသည့် မဟာခရီးသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဖော့ဆက်(Colonel P.H.Faw-cett)အား ပေးမည်ဆိုလျှင် ပို၍ အကျိုးရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

ပါစီဖော့ဆက်အား ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ထိ အမှုထမ်းခဲ့၏။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၌ ထူးခြားပြောင်မြောက်စွာ အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ သူရသတ္တိ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ ရရှိခဲ့သူဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှဘုရင့်တော်ဝင် ပထဝီအသင်းကြီး၏ ကူညီမှုနှင့် ပါစီဖော့ဆက်သည် တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ ဘိုလီဗီးယား၊ ပီရူး၊ ဘရာဇီးပြည်တို့ အချင်းချင်း အငြင်းပွားနေသည့် နယ်စပ်ပြဿနာများကို သွားရောက်ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထိုပြည်နယ်များတွင် တစ်နံတစ်လျား သွားရောက်၍ တောတွင်းမျိုးနွယ်စုတို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာနေသူ ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသများရှိ မျိုးနွယ်စုတို့ ဘာသာစကားများကိုလည်း တတ်မြောက်သူဖြစ်သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ သစ်နက်ရုပ်တုကြီးကို ဆာရိုက်ဂါဟက်ဂတ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးပါစီဖော့ဆက်အား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပါစီဖော့ဆက်သည်

အမေဇုန်မြစ်ဝှမ်းတစ်ဝိုက်ရှိ တိုင်းရင်းသားများ၏ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်များ၊ စာရေးဆရာကြီးရိုက်ဒါဟက်ဂတ် လက်ဆောင်ပေးသည့် သစ်နက်ရုပ်တုပါ အညွန့်များအရ အတ္တလန္တိတ် နိုင်ငံတော်ကြီးမှ မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ကဲ့သို့ မြို့တော်ဟောင်းကြီးတစ်မြို့ တောနက်တွင်းရှိမည်ဟု ကောက်ချက်ချထားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပါစီဖော့ဆက်သည် သားဖြစ်သူဂျက်ဖော့ဆက်၊ သူ့သား၏မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ရယ်လေးရီမီ(Releigh Rimell)တို့နှင့်အတူ ၁၉၂၅ခုနှစ်၌ တောင်အမေရိကတိုက် ဘရာဇီးပြည်နယ် တောနက်ကြီးအတွင်း ပျောက်ဆုံးနေသော အတ္တလန္တိတ်မြို့တော်ကြီးမှ လူမျိုးနွယ်စုများကိုရှာဖွေရန် ခရီးထွက်သွားကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့အား လန်ဒန်မြို့ရှိ ဘုရင့်တော်ဝင်ပထဝီအသင်းကြီးမှ ငွေကြေးထောက်ပံ့ခဲ့၏။

လပေါင်းများစွာကြာမြင့်အောင် အတ္တလန္တိတ်မြို့တော်ဟောင်းကြီးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသူ မျိုးနွယ်စုများအား ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဖော့ဆက်တို့အဖွဲ့၏သတင်းကို မည်သူမျှ မရကြတော့။ ထိုစဉ်ကထုတ်ဝေသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော့ဆက်တို့အဖွဲ့ ပျောက်ဆုံးနေသည့်သတင်းသည် ဦးစားပေးသတင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ပျောက်ဆုံးနေသော ပါစီဖော့ဆက်၏အဖွဲ့ကို ရှာဖွေရန် ဖော့ဆက်၏ သားအငယ်ဖြစ်သူ ဘရမ်ဖော့ဆက်(Brian Fawcett) ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့အား စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဘရမ်ဖော့ဆက်သည် ဘရာဇီးနိုင်ငံမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ တောလိုက်မုဆိုးများ၊ တောတွင်းလူမျိုးများ၏ အကူအညီနှင့် ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာ အမေဇုန်မြစ်ဝှမ်း တစ်နံတစ်လျား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ တောတွင်းရှိ အိန္ဒိယလူနီရိုင်းများ နေထိုင်သည့် ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးပါစီဖော့ဆက်၏ အဝတ်အစားများထည့်သော သေတ္တာကိုတွေ့ကြရသည်။ ကျေးရွာအကြီးအကဲ

ဖြစ်သူကမူ ထိုသေတ္တာကို သူ့အား ဖော့ဆက်က အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပါစီဖော့ဆက်နှင့် အဖွဲ့မှာမူ တောနက်တွင်းသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်ဟုဆိုသည်။

အတည်မပြုနိုင်သော သတင်းများအရဆိုရလျှင် ဖော့ဆက်၏ သားနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့မှာ လမ်းခရီးတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဖော့ဆက်မှာ လမ်းညွှန်သစ်နက်ရုပ်တုဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့သည်ဟု၍ ဆိုကြသည်။ အချို့သတင်းများအရမူ ဗိုလ်မှူးကြီးဖော့ဆက်သည် ပျောက်ဆုံးနေသော မျိုးနွယ်စုများနှင့် တွေ့ဆုံရာမှ အတူတကွနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ပြန်လာခြင်းမရှိတော့ဟုဆိုသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကို ယနေ့အထိ မည်သူမျှ တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိပါလေတော့။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Exploration Fawcett By. B. Fawcett .
- (၂) The cloak that I Left By. L. R. Haggard
- (၃) Rider Haggard By. M. Cohen

ဥပါဒါန်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ။

အာဖရိကတောင်ပိုင်းကမ်းခြေရှိ ဗြိတိသျှနေသဟာယအဖွဲ့ဝင်၊ နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံ၊ လေးဂိုးစ်မြို့၊ တော်ဝင်ဟိုတယ်ကြီး (Imperial Hotel) သည် တဖွားဖွားကျနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ထက်ကောင်းကင်တစ်ခွင်တွင် တိမ်မည်းညိုရိပ်တွေ ဖုံးလျက်ရှိ၏။

လေးဂိုးစ်မြို့သည် နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ မိုးဦးသစ်ခဲသည်နှင့် မိုးသက်မှန်တိုင်းဒဏ်ခံရသော မြို့ဖြစ်သည်။

နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမည်းနိုင်ငံများတွင် လူဦးရေအများဆုံးနှင့် အကြွယ်ဝဆုံးနိုင်ငံဖြစ်၏။ ရေနံ၊ သစ်တော ထွက်ပစ္စည်း၊ ရော်ဘာ၊ ခဲမဖြူထုတ်လုပ်မှုများတွင် ကမ္ဘာထိပ်တန်း ၁၀ နိုင်ငံအနက် တစ်နိုင်ငံအဖြစ် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ အင်ပီးရီးယား

ဟိုတယ်ကြီးမှာလည်း ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးမှ လာရောက်ကြသည့် စီးပွားရေးသမားများတည်းခိုရာ ဖြစ်လေသည်။

မိုးသက်မှန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် မြို့တော်၏လမ်းမများပေါ်တွင် လူသွားလူလာနည်းပါးနေသည်။ ဗြိတိသျှအမျိုးသား သစ်တောထွက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး၏ ချယ်ယာမင်နှင့် အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာချုပ်ကြီး မစ္စတာမာတင်ဒီလာနီသည် အထက်တော်ပြုပါ ဟိုတယ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းမှ လေးဂိုးစ်မြို့၊ ဆင်ခြေဖုံးရှိ သူတို့ကုမ္ပဏီပိုင် သစ်စက်ကြီး၏ မန်နေဂျာကြီးကိုတွေ့ဆုံရန် စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။

မာတင်ဒီလာနီသည် ကျန်းမာရေးကြောင့် ခွင့်ရက်ရှည်ယူခဲ့ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပါရီတွင် ခွင့်ရက်ပြည့်အောင် မနေခဲ့ရပေ။ လေးဂိုးစ်မြို့တော်၊ ဆင်ခြေဖုံးရှိ သူတို့ကုမ္ပဏီပိုင် သစ်စက်ကြီးတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် သဘာဝလွန်၊ လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်နေသဖြင့် တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများသည် အလုပ်မဆင်းဝံ့ကြတော့ဘဲ သစ်စက်ကြီး ပိတ်ရတော့မည့်အခြေအနေ ဆိုက်နေသည်ဟု တာဝန်ရှိသူများက သူ့အား အကြောင်းကြားခဲ့သဖြင့် လေးဂိုးစ်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

မာတင်ဒီလာနီမှာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူ၊ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရေးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၅၅ နှစ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူတို့ကုမ္ပဏီတွင် အတွေ့အကြုံအရင့်ဆုံး အားအထားရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် အာဖရိကတိုင်းရင်းဘာသာ လေးငါးမျိုးတတ်ကျွမ်း၍ အာဖရိကရိုးရာဓလေ့နှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ အစွဲအလမ်းများကို လေ့လာထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ယခုတွေ့ကြုံတွေ့နေရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းနှင့် ပြဿနာများကို ဒီလာနီသည် ကိုင်တွယ်ရှင်းလင်းနိုင်မည်ဟု ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာအများစုက မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပါရီတွင်

ဆေးကုသရင်း အနားယူနေရသူ ဒီလာနီအား အမြန်ဆုံးလေးဂိုးစီသို့ ပြန်လာရန် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒီလာနီသည် နိုင်ဂျီးရီးယား တိုင်းရင်းသားအများနှင့်လည်း ခင်မင်သူဖြစ်၏။ တိုင်းရင်းသားနတ်ဝင်ဆရာ၊ ဝိညာဉ်ဆရာများ၊ တိုင်းရင်းသားသမားတော်များကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ဆက်ဆံ နိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ဒီလာနီကို အားကိုးကြခြင်းဖြစ်၏။ နိုင်ဂျီးရီးယား လူများစုသည် အခြားအာဖရိက တိုင်းရင်းသားများနည်းတူ အတိတ်၊ နိဒါတ်စသည် အယူသီးဝါဒ စွဲလမ်းမှုများသည့် လူမျိုးစုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

တိုင်းရင်းသားများသည် သူတို့သွားနေသည့်လမ်းတွင် ကြောင် နက်တစ်ကောင်၊ ကြက်ဖအနက်တစ်ကောင် ဖြတ်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ လှေကားအောက်သို့ ဝင်ရောက် ဖြတ်သန်းသွားမိသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိ ကြည့်နေသောမှန်သည် အောက်သို့ကျကွဲသွားသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ အိမ်အတွင်း ထီးကိုဖွင့်ဆောင်းမိသည်ဖြစ်စေ၊ အစားအသောက် စား နေစဉ် မတော်တဆဘေးဖိတ်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ လူတစ်ယောက်အား ဓားတစ်ချောင်း၊ (သို့မဟုတ်)ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို ပေးမိသည်ဖြစ်စေ နိမိတ်မကောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်သည်ဟု ယူဆ ထား၏။

အရွက်လေးရွက်ရှိသော တောပဲရွက်၊ ယုန်တစ်ကောင်၏ ဝဲဘက်ခြေထောက်ကို ဆောင်ထားလျှင် လာဘ်ကောင်းသည်။ ဆန်းစလ ကို ဝဲဘက်မှ သမင်လည်ပြန်ကြည့်လျှင် စီးပွားတိုးတက်သည်။ ကပ် ရောဂါများကျရောက်ခြင်းသည် တစ္ဆေနတ်ဘီလူးများ ကပ်ရောက်ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည် စသည်တို့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်ကြသည်။ အခြားအလားတူ အယူသီးမှု၊ ယုံကြည်မှု၊ စွဲလမ်းမှုများ အမြောက် အမြားရှိကြ၏။ သိပ္ပံပညာရှင်များအနေဖြင့် စွဲလမ်းမှု၊ အယူသီးမှုများ

သည် အကြောင်းနှင့်အကျိုး မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မိခြင်းမရှိဘဲ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်ဟူသကဲ့သို့ စွဲလမ်းမှုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

တိုင်းရင်းသားများအဖို့ အရိုးစွဲအောင် ယုံကြည်လာခဲ့ကြသဖြင့် ထိုအစွဲကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပျောက်ဖျက်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ မည်မျှပင် စနစ်တကျအကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်တိုင်အောင် အစွဲကို ပျောက်နိုင်ပါမည်လော။ ဒီလာနီဦးဆောင်သည့် ဗြိတိသျှအမျိုးသားများပိုင်၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးပိုင် သစ်စက်ကြီးတွင် ကြုံတွေ့နေရသည့်ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။

သစ်စက်ကြီးမှာ လေးဂိုးစ်မြို့ ဆင်ခြေပုံးတွင်တည်ရှိပြီး တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမား ၇၀၀ ကျော်ရှိသည့် သစ်စက်ကြီးတစ်စက် ဖြစ်သည်။ စက်ပစ္စည်းများမှာလည်း နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီစက်ကိရိယာများသာ ဖြစ်သည်။ ကြီးကြပ်သည့် အင်ဂျင်နီယာများမှာလည်း ဗြိတိသျှအမျိုးသားများနှင့် ပြင်သစ်အမျိုးသားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အလုပ်သမားများ အလုပ်ချိန်အတွင်း ထိခိုက်မှုမရှိစေရန်ကိုလည်း စနစ်တကျ အကာအကွယ်ပေးသည့် နည်းပညာကိုသာ သုံးစွဲထားသဖြင့် အလုပ်သမားများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ၊ အနာတရမှုမှာ မရှိသလောက်၊ မကြားဖူးသလောက် အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့သည့် သစ်စက်ကြီးဖြစ်၏။

မာတင်ဒီလာနီတစ်ယောက် ပါရီတွင် အနားယူနေစဉ် ညနေခင်း၌ သစ်စက်အနီးရှိ ယာတောတစ်တောမှ ပျံလာသည်ဟုထင်ရသော ကြက်အနက်တစ်ကောင်သည် သစ်ခွဲသည့် လွှဲပိုင်းကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်၍ သွေးများအိုင်ထွန်းသွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မန်နေဂျာဖြစ်သူသည် ချက်ချင်းဆိုသလို သစ်စက်ကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး လွှဲကြီးတွင် ပေနေသည့်သွေးများကို ဆေးကြောသုတ်သင်စေခဲ့၏။

မန်နေဂျာဖြစ်သူအဖို့ ထူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အလုပ်

သမားအားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေသည့် မျက်နှာများဖြစ်နေသည်။ မန်နေဂျာဖြစ်သူမှာ ပြင်သစ်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ သင်တန်းများအောင်မြင်ပြီးစ လူငယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံ တိုင်းရင်းသားများ၏ ရိုးရာအစွဲအလမ်းများကို သိရှိနားလည်ထားသူ တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ထိုအစွဲအလမ်းများကိုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် လက်ခံမည့်လူငယ်တစ်ဦးလည်းမဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ စက်လည်ပတ်နေစဉ် ကြက်နက်တစ်ကောင် မတော်တဆ လွှဲငိုင်းကြီးအတွင်း ကျရောက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့လေသည်။

သစ်စက်အလုပ်သမားနှင့် တိုင်းရင်းသားစက်ဆရာ အချို့ကမူ ဤကဲ့သို့ ကြက်အနက်တစ်ကောင် စက်အတွင်း ကျရောက်ခဲ့ခြင်းသည် မင်္ဂလာမရှိ၊ နိမိတ်မကောင်း၊ အကုသိုလ်ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သံထည်ပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်သည့် မမြင်ရသောဝိညာဉ်(Iron God) စိတ်ဆိုးသဖြင့် သတိပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် အလုပ်သမားများနှင့် စက်ပိုင်ကုမ္ပဏီအား ထိခိုက်နိုင်သဖြင့် တိုင်းရင်းသား နတ်ပူဇော်ပသနိုင်သူ ဆရာတစ်ဦးအား ခေါ်ယူ၍ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း ပြုလုပ်သင့်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ မန်နေဂျာဖြစ်သူနှင့် စက်တာဝန်ခံများအား သွားရောက်အကြံပေးကြ၏။

မန်နေဂျာဖြစ်သူနှင့် စက်တာဝန်ခံ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သူတို့ကမူ တိုင်းရင်းသားများ၏ အကြံပေးချက်များသည် အယူသီးမှု၊ စွဲလမ်းမှုများသာဖြစ်သည်။ ကြက်နက် လွှဲစက်ဝိုင်းကြီးအတွင်း ကျရောက်လာခြင်းသည် သာမန်တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသဖြင့် တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားကြီးများ၏ အကြံပြုချက်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ ဆက်လက်၍ လုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများကမူ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားကြပြီး လုပ်ငန်းခွင်တွင်

မကောင်းသောဘေးအန္တရာယ်များ ကျရောက်တော့မည်ဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ယခင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အတိုင်း ကြက်အနက်တစ်ကောင်သည် အလုပ်သမား များ၊ သစ်များသယ်ဆောင်နေသည့်ကြားမှ ဖြတ်ပြေးလာခဲ့ပြီး သစ်ခွဲ နေသည့် လွှဲပိုင်းကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်သဖြင့် ယခင်ဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ လွှဲစက်ပိုင်းကြီးမှာလည်း သွေးများပေ ခဲ့ရပြန်သည်။ မန်နေဂျာနှင့် ဥရောပတိုက်သား စက်အင်ဂျင်နီယာများ ကမူ ထိုကိစ္စသည် ထန်းသီးကြွေခိုက်၊ ကျီးနားခိုက် တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ (သို့မဟုတ်)အယူသီးသော အလုပ်သမားတစ်ဦးတစ်ယောက် သည် သူတို့ယုံကြည်သည့် ရိုးရာပူဇော်ပသမှုများ ပြုလုပ်စေရန် ဉာဏ်ဆင်၍ ဇာတ်လမ်းပြုလုပ်ခဲ့သလော။ ကြက်အနက်တစ်ကောင် ဝှက်၍ ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး လွှဲပိုင်းကြီးအတွင်း လွှတ်ပေးခဲ့သလော။

သို့ရာတွင် လွှဲပိုင်းကြီးအနီး၌ ဥရောပတိုက်သား အင်ဂျင်နီယာ များ ရှိနေကြသဖြင့် ဤကဲ့သို့ လုပ်ဇာတ်တစ်ဇာတ်ဆင်သည်ဟု ယူဆ နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ သစ်ခွဲအလုပ်သမားများအဖို့ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ရပ်သည် များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားရတော့သည်။ သူတို့ ယုံကြည်သည့် အစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်း ဖြစ်နိုင် သည်။ မလွဲမသွေ ဒုက္ခရောက်ရပေလိမ့်မည်ဟု စွဲမှတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သစ်လုံးများအား ကားများပေါ်သို့ တင်နေ ခိုက်တွင် သစ်လုံးပိ၍ အလုပ်သမားတစ်ဦး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာ ရသွားခဲ့ပြန်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုသည် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည် ဆိုသည်ကို မငြင်းဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုမျိုး ဖြစ်လာ သည့်အခါ တိုက်ဆိုင်မှုအနေဖြင့် လက်ခံနိုင်စရာမရှိတော့။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုသည် ဤမျှအလုပ်သမားများသော သစ်စက်ကြီးတွင်

တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဖြစ်ရမည်ကို လူတိုင်းနားလည်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုကြက်နက်တစ်ကောင် သေဆုံးရသည်မှစ၍ ဖြစ်ရသနည်း။ အကြောင်းမဲ့တိုက်ဆိုင်ခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပါမည်လော။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကာမု တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများသည် အလုပ်ဆင်းရန် ကြောက်ရွံ့လာခဲ့ကြတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပါရီတွင် အနားယူနေသော ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာကြီး မာတင်ဒီလာနီကို ခေါ်ယူခဲ့ရတော့သည်။

မာတင်ဒီလာနီရောက်သည်နှင့် တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် လာရောက်တွေ့ဆုံ၍ သစ်စက်ကြီးအား ယာယီပိတ်ထား၍ တိုင်းရင်းသား လောကီပညာတတ်ကျွမ်းသူ တစ်ဦးဦးကို ခေါ်ယူ၍ သူတို့ခလေးထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ကြောင်း၊ အလုပ်သမားများအားလုံးမှာ စိုးရိမ်သောကပ္ပားနေရသဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် မပျော်ပိုက်ကြတော့ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြားခဲ့သည်။

မာတင်ဒီလာနီအဖို့ သစ်စက်ကြီးကို ယာယီပိတ်ထားရန် မလွယ်ပေ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဘာမင်ဂမ်မြို့ဈေးကွက်သို့ မှာကြားထားသည့်သစ်များ အချိန်မီရောက်ရှိရန် လိုအပ်နေ၏။ ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်များအရ ပျက်ကွက်မည်ဆိုလျှင် သူ၏ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီအနေဖြင့် လျော်ကြေးငွေအမြောက်အမြားပေးရပေမည်။ လောကီပညာရှင်တို့၏ ထုံးစံအရ ခွေးငယ်ကလေးတစ်ကောင်၏ သွေးများဖြင့် လွှစက်ကိရိယာများကို ပက်ဖြန်းပေးရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝန်လေးလှ၏။ သိပ္ပံပညာ တိုးတက်နေသောခေတ်ကြီးအတွင်း ယင်းကဲ့သို့ ပူဇော်ခြင်းများပြုလုပ်ပါက ဥရောပတိုက်သားအများက သူ့အား ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသူဟု ထင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာဖြင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟူ၍လည်း စွပ်စွဲကြမည်ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း တိုင်းရင်းသား လောကီပညာရှင်များအားလုံးသည် လူလိမ်လူညာများဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း စွပ်စွဲမပစ်နိုင်ပေ။

မာတင်ဒီလာနီ ရောက်လာခဲ့ပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် တိုင်းရင်းသားဖိုမင်ဖြစ်သူသည် သူ့အား လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး အသစ်တပ်ဆင်ထားသော လွှဲပိုင်းကြီးမှာ မည်သည့်အကြောင်းမျှ ရှာဖွေရရှိခြင်းမရှိဘဲ ရပ်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီလာနီနှင့် အင်ဂျင်နီယာများသည် ချက်ချင်းလွှဲပိုင်းကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေး ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။ အသေးစိတ် စစ်ဆေးခဲ့ကြသော်လည်း အဘယ်ကြောင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အလုပ်မလုပ်သည်မှာ အဖြေရှာရခက်နေသည်။

မန်နေဂျာနှင့် အင်ဂျင်နီယာများသည် လျှပ်စစ်ပင်မခလုတ်ကြီးကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီး လွှဲပိုင်းများတပ်ဆင်ထားမှုကို စစ်ဆေးကြပြန်သည်။ မာတင်ဒီလာနီသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေမိ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို အင်ဂျင်နီယာများနှင့် မန်နေဂျာကြီး၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများကြောင့် လွှဲပိုင်းကြီးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြည့်ရှုမိတော့၏။

ဒီလာနီအဖို့ သူ့မျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်။ လျှပ်စစ်ပင်မခလုတ်ကြီးနှင့် လွှဲပိုင်းကြီးသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးပို့သည့် ဓာတ်အားလိုင်း ခလုတ်များကို ဖြုတ်ထားခဲ့သော်လည်း လွှဲပိုင်းကြီးသည် လည်လာ၍ မန်နေဂျာကြီး၏ ဝဲယာလက်နှစ်ဖက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားတော့သည်။ သွေးများဆိုင်ထွန်းလျက် ရှိနေသည်။ ဒီလာနီနှင့် အင်ဂျင်နီယာများအဖို့ အံ့ဩခဲ့ရတော့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လွှဲပိုင်းတတ်ကျွမ်းသူ ဥရောပတိုက်သား အင်ဂျင်နီယာနှင့် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာနှစ်ဦးအား ခေါ်ယူ၍ စက်များကို စစ်ဆေးစေခဲ့သည်။

ထိုအင်ဂျင်နီယာများ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် လွှဲပိုင်းတွင် မည်သည့် အပြစ်အနာအဆာမျှမရှိ။ ပင်မဓာတ်အား ခလုတ်ကြီးကို ပိတ်ထားမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ဝင်လာ

နိုင်စရာမရှိဟု ဆိုကြသဖြင့် မတော်တဆ ထိခိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့ပြန်သည်။ တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒီလာနီသည် စက်ရုံကြီးကို ဆက်လက်၍ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စက်ရုံကြီးအားဖွင့်ထားစဉ် ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာမြင့်လာသောအခါ အများကမူ ယခင်ဖြစ်ရပ်များသည် တိုက်ဆိုင်ခြင်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကိုးရက်မြောက်နေ့၌ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ စက်ဖွင့်၍ သစ်သားများကို ခွဲစိတ်နေစဉ် လွှဲငိုင်းကြီးသည် အလိုအလျောက် ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ထိုင်နေသည့် ဖိုမင်ကြီးကိုထိမှန်ခဲ့သဖြင့် ဖိုမင်ကြီးခမျာ ထိုနေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။

မာတင်ဒီလာနီအဖို့ နောက်ဆုံး၌ တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ရ၏။ တိုင်းရင်းသားလောကီပညာရှင်တစ်ဦးကိုခေါ်ယူ၍ ထုံးစံလေ့အတိုင်း ပူဇော်ပသခြင်းများ ပြုခဲ့ရသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်သည် တိုက်ဆိုင်ခြင်းလော။ သိပ္ပံပညာ၏လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ဖြစ်ရပ်လော။ ဥပါဒါန်လော။ မည်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့ကြ။

သို့သော် နိုင်ဂျီးရီးယားအစိုးရ၏ (United Africa Company) အာဖရိကစုပေါင်းကုမ္ပဏီမှ နိုင်ဂျီးရီးယားအရှေ့ပိုင်းတွင် တည်ဆောက်သည့်သစ်စက်ကြီးများ၌ တိုင်းရင်းသား လောကီပညာရှင်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ရိုးရာလေ့ပူဇော်ပွဲများကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) The Super Natural By Colin Wilson
- (၂) Zombies By S. Jones.

ပုဏ္ဏကနောက် ခြေရာကောက်သူ

၁၉၂၃ ခုနှစ်။

ဇွန်လ၏ သာယာသော ညနေခင်းဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး(Society for the British Physical Research) ၏ တက်သစ်စဇာတ်ခွဲခန်းမှူးနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးတာဝန်ခံ ဟယ်ရီ ပရိုက်(ခ)သည် အမြန်ရထား ပြတင်းပေါက်မှ ရှခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုမိသည်။ နုပျိုလန်းဆန်းပြီး ဘဝကို အားမာန်အပြည့်အဝနှင့် ရင်ဆိုင်သူ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများသူ၊ ထာဝစဉ်ပျော်ပျော်နေတတ်သူ၊ မနောသုတေသနလုပ်ငန်းများတွင် တစိုက်မတ်မတ် နစ်မြုပ်နေခဲ့သူ ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)တွင် ရထားလမ်းဘေးရှိ ရှခင်းများတွင် သူ့အာရုံကို နစ်မြုပ်နေခဲ့၏။ သူ့အဖို့ ဒုတိယအကြိမ် သူ့မွေးရပ်ဇာတိမြို့လေးဖြစ်သော ပူး(လ်)ဘောရိုမြို့ကလေးသို့ ပြန်ရသည်မှာ ပို၍ စိတ်ထက်သန်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူငယ်ချင်းကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်ဖြစ်သော ကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ခရီးသွားရသည်မှာ တွင်လှပြီး ကြည်နူးနှစ်သက်စရာ
 ကောင်းနေသည်။ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း၌ မီးရထားလမ်းဘေး
 ဝဲယာမှမြေကြီးသည် အညိုရောင်အဖြစ်မှ အနီရောင်ပြောင်းသွားသည်
 ကို တွေ့ရသည်။ ချုံဖုတ်၊ ချုံတန်းများ၊ မိုးမခပင်စောက်များ၊ ပြွမ်းတီး
 သည့် လယ်ကွင်းများထဲတွင် မြက်စားနေသည့် အနီရောင်နွားများကို
 တွေ့ရသည်။ စိမ်းစိုတောက်ပသော မြက်ပင်တို့ကို တွေ့မြင်ရခြင်း
 ဖြစ်၍ မြေဩဇာ ပိုမိုကောင်းပြီး စွတ်စိုသောနယ်အတွင်း ချင်းနင်း
 ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို သတိထားမိသည်။

စိမ်းစိုသော လယ်ကွင်းများနှင့် ခပ်နိမ့်နိမ့် သစ်တောအုပ်၏
 နောက်ကွယ်တွင် ပြာနွမ်းနွမ်း တောင်ကုန်းတစ်ခုကို အဝေးရောက်
 မြင်ကွင်းအဖြစ် တွေ့မြင်နိုင်သည့် ထိုမြင်ကွင်းကို ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)
 သည် ရှုကြည့်မိရင်း သူ့ဘေးခုံပေါ်တွင်ချထားသည့် စိတ်စွမ်းအင်
 မဂ္ဂဇင်း(Light)ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုမိပြန်သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီး
 ထုတ်ဝေနေသူမှာ နာမည်ကျော် မနောသုတေသီနှင့် ဝိညာဉ်ဆရာဖြစ်ပြီး
 ကွယ်လွန်သူများ၏ ဝိညာဉ်နှင့်ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု သတင်းကြီး
 နေသူ အီလင်းဂါရတ်(Eillen Garret)ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ
 ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များ၊ ပုဏ္ဏားတိုက်မှုများ၊ နာနာ
 ဘာဝများ နှောင့်ယှက်ခြင်းခံရသည်ဆိုသော ရဲတိုက်များ၊ အိမ်များ
 အကြောင်း သုတေသနပြုလုပ်၍ဖော်ပြသည့် ဆောင်းပါးများကို အလေး
 ထား ဖော်ပြလေ့ရှိသဖြင့် ထိုစဉ်က အများစိတ်ဝင်စားသော မဂ္ဂဇင်း
 တစ်စောင်ဖြစ်၏။

ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)သည် မျက်စိညောင်းညာလာသဖြင့် သူ
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို
 သတိထားမိသွားခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးငယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ
 ထင်ရပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ညစ်ညူးနေသည့်အသွင်ကို ဆောင်

နေလေသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သောကစိတ်များ လွမ်းမိုးနေသည်ဟူ၍လည်း ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)က ကောက်ချက်ချမိ၏။ မိန်းမပျိုသည် မီးရထား ပြတင်းမှ ရှုခင်းများကိုကြည့်ရှုရင်း ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)အား ရိုသေ လေးစားသော အမူအရာဖြင့် စတင်မိတ်ဆက်ခဲ့၏။ သူသည် လန်ဒန် မြို့တွင် သူနာပြုဆရာမအဖြစ် အမှုထမ်းနေသူ၊ စတယ်လာကရင်ရှော ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)၏ဓာတ်ပုံကို ထိုစဉ်က ထုတ်ဝေ နေသော 'Psychics News' စိတ်စွမ်းအင်သတင်းစာတွင် မကြာခဏ တွေ့ရသဖြင့် ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး၏ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး နှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး တာဝန်ခံဖြစ်သည်ကို သိရှိကြောင်းနှင့် ဟယ်ရီ ပရိုက်(ခ)ရေးသားသည့် စိတ်နယ်လွန်ဆောင်းပါးများကို ထာဝစဉ် ဖတ်ရှုနေသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့တော့၏။

ဤကဲ့သို့ ခရီးအတူတူသွားရင်းဖြင့် သူနာပြုဆရာမ စတယ် လာကရင်ရှောနှင့် ခင်မင်လာခဲ့သည်။ စတယ်လာကလည်း သူ့တွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို အသေးစိတ်ပြောပြခဲ့ တော့သည်။

စတယ်လာမှာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်သော အိုင်းရစ်အမျိုးသား မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့ဖခင်မှာ အထူးစိတ်ထက်သန်၍ မိသားစုအား တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သူဖြစ်သည်။

စတယ်လာ၏ ထူးဆန်းသောဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ သူ အိပ်ပျိုးဖော်ဝင်စ နေ့တစ်နေ့တွင် သူတို့နေအိမ်တံခါးကို တစ်စုံတစ် ယောက်သည် အဆက်မပြတ်လာ၍ ခေါက်နေသည့်အသံကို ကြားနေ ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤသို့ တံခါးခေါက်သံများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး များမကြာမီ ကျောက်စရစ်ခဲများနှင့် ပေါက်ခြင်းဖြစ်လာသည်။ စတယ် လာ၏ အဝတ်အစားထည့်သော ဗီရိုအတွင်းမှ အင်္ကျီများကိုယူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချထားခြင်း၊ စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော

စာအုပ်များသည် အလိုအလျောက် ရွေ့လျားခြင်းများ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ စတယ်လာ၏ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူတို့မိသားစုများကို နှောင့်ယှက်သည်ဟု ယူဆသည်။ တာဝန်ရှိသူများကိုတိုင်ကြား၍ နေ့ကင်း၊ ညကင်းများ ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ထိုဖြစ်စဉ်များသည် ဖြစ်မြဲဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဖြစ်စဉ်များသည် စတယ်လာနေအိမ်တွင် မရှိသော အခါ ရပ်စဲသွားခဲ့သည်။ စတယ်လာနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ထိုဖြစ်ရပ်များ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ လက်ဝါးဖြင့် လူတို့ရိုက်သည့်အသံ၊ ထုသည့်အသံများလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်လာတတ်ပြန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ စတယ်လာသည် လန်ဒန်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။ သူနေထိုင်ခဲ့သောနေအိမ်တွင် ထိုဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူ့မှာပြုအဖြစ် အမှုထမ်းသော ဆေးရုံများတွင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ သဘာလွန်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖိနပ်များသည် အလိုအလျောက် နေရာရွေ့နေပြီး တစ်စုံတစ်ဦးက ယူ၍ ဖွက်ထားခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တံခါးများပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတွင် အိပ်နေစဉ် အေးစိမ့်သော လေပြည့်တိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ ထိုအေးစိမ့်သောလေသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ တိုက်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေရသည်ဟု ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)အား ရှင်းပြခဲ့၏။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူးနှင့် လူထုဆက်ဆံရေးမှူးကြီး ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)သည် စတယ်လာအား လန်ဒန်ရှိ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် စမ်းသပ် သုတေသနပြုမည်ဟု ချိန်းဆိုထားခဲ့၏။

လန်ဒန်မြို့သို့ ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့မှာပြုဆရာမလေး စတယ်လာကရင်ရှော့အား သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ခေါ်ယူ၍ စုံစမ်းသုတေသနပြုမှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ သုတေသနပြုရာတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ထင်ရှားသည့် စာရေးဆရာကြီး

ဂျူလီယန်ဟက်စလေနှင့် သုခမိန်ပညာရှင်အချို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။ စတယ်လာသည် စားပွဲပေါ်ရှိ မီးခြစ်ဆံများကို အလိုအလျောက်ခုန်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်များ လေထဲတွင်ပျံဝဲခြင်း၊ စားပွဲခုံများ လေထဲသို့ အလိုအလျောက်မြင့်တက်လာခြင်းစသော သာလွန်သော ဖြစ်စဉ်များသာမက ပုဏ္ဏားတိုက်မှုများတွင် တွေ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်များနှင့် ထပ်တူဖြစ်သည်ဟု လေ့လာစစ်ဆေးသူများက တွေ့ရသည်။ စတယ်လာမှာ ရိုးသားသူဖြစ်၍ ပဉ္စလက်ပညာကို အသုံးပြုတတ်သူလည်း မဟုတ်ပေ။

ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)ကမူ စတယ်လာသည် စိတ်နိုးကြွလွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ထူးခြားသော စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ရုပ်ဝတ္ထုများကို စိတ်ဖြင့်စေစားနိုင်သည့် စွမ်းအင်(ပီကော) ရှိသည်။ ဤသို့ စွမ်းအင်ရှိသူတစ်ဦးသည် အပျိုဖော်ဝင်စ စိတ်စွမ်းအင်ထဲကြွစဉ် ပုဏ္ဏားတိုက်သည့် သဏ္ဍာန်ဖြစ်စဉ်များ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ စတယ်လာကရင်ရှောသည် သူ့ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်သွားသောအခါ ထိုသဘာဝလွန်ဖြစ်စဉ်များ အလိုအလျောက် ပပျောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Psychics and Mystics
- (၂) The super natural By Colin Wilson

လူစကားပြောသော မြွေပါ

၁၉၃၂ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။

ဆီးနှင်းကမ္ဘာလာသည် လန်ဒန်မြို့တော်တစ်ခုလုံးကို ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်လျက်ရှိသည်။ မြို့သူမြို့သားအားလုံးမှာ အအေးဒဏ်ကို အသည်းခိုက်မျှ ခံစားနေကြရသည်။ စောင်အထပ်ထပ်ခြံကာ အိပ်ရာ ထဲတွင် ကွေးနေကြရ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မြီတီသျှမနောသုတေသနအသင်း၏ အမှု ဆောင်နှင့် နာနာဘာဝမုဆိုး(Ghost-Hunter)ဟု လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော မစ္စတာဟယ်ရီပရိုက်(ခ)သည် အိပ်ရာတွင် ကွေး နေမိပေမည်။ ယမန်နေ့က နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ဖြစ်သဖြင့် အပျော်ကြား၍ အမှူးလွန်ခဲ့ကြသောကြောင့် အချို့သော မြို့တော်သူ မြို့တော်သား တို့မှာ အိပ်ရာထဲလဲနေကြမည်။ လမ်းတကာတွင် လမ်းသွားလမ်းလာ ရှင်းပြီး ခြောက်ကပ်လျက်ရှိသည်။

ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)အဖို့ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်။ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်

နေ့ထုတ် မန်ချက်စတာ ဒေးလီဒစ်(ခ)ပက်(ချ်) (Manchester Daily Dispatch)သတင်းစာပါ အထူးသတင်းထောက်၏ သတင်းဆောင်းပါး သတင်းသည် နာနာဘာဝမှဆိုးကြီးနှင့် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းများကို လေ့လာမှတ်တမ်းတင်သူ ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)အဖို့ အိပ်ပျော်နိုင်စရာမရှိ။ ထိုသတင်းဆောင်းပါးတွင် အလားတူ သတင်းထောက်ဖြစ်သူက ဤသို့ အစပျိုးထား၏။

“စာဖတ်သူများခင်ဗျာ။ တောတွင်းမြေပါတစ်ကောင် စကား ပြောတယ်လို့ကြားဖူးကြပါသလားဗျို့။ စကားပြောပါတယ်လို့ကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ပြောပြရလျှင် စာဖတ်သူများသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်ပျံ့ လွင့်သူ၊ ဦးနှောက်ချောင်နေသူဟု ထင်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်မရူးပါ။ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က အိုက်(စ)အော့မင်(Isle of Man)ကျွန်း ယာတောတစ် တောရှိ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကြသည့် အိုင်ဗင်(Irving) မိသားစုထံသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့မိသားစုနေအိမ်၌ မြေပါတစ်ကောင်သည် လူစကားများပြောသည်ဟု သတင်းကြီးနေ သဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မြေပါသည် ထမင်းစားခန်းဘေးရှိ ပိုက်ဟောင်းတစ်လုံးအတွင်း ဝင်နေပါသည်။ ထိုပိုက်လုံးအတွင်းမှ လူစကားသံများ ကြားရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ကြားရသောအသံ မှာ လူစကားသံဖြစ်သော်လည်း လည်ပင်းက ထွက်လာသောအသံ မဟုတ်နိုင်ပါ။ မိသားစုများကမူ ထိုမြေပါလေးကို ဂျက်ဖာ(Gefer) ဟု ခေါ်ကြပါသည်...”

အထက်ဖော်ပြပါ သတင်းဆောင်းပါးကို ဖတ်မိသည်ကစ၍ ဟယ်ရီပရိုက်(ခ)သည် ထိုသတင်း မှန်မမှန် တိတိကျကျ ခုံစမ်း သုတေသနပြုရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူသည် မည်သည့်အခါမျှ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်၊ လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်များကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်

လက်ခံခဲ့သူမဟုတ်။ နာနာဘာဝများကို သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသနပြုရန် နာနာဘာဝ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုကို ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် တည်ထောင်ထား ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျားရှိ နာနာဘာဝများ အနှောင့် အယှက်ပြုသည်၊ ခြောက်လှန့်သည်။ ပုဏ္ဏကတိုက်သည် အိမ်အိုကြီး များ၊ ရဲတိုက်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ စုံစမ်းသုတေသနပြုနေသူ ဖြစ်၏။

ပြုလုပ်သူအထင်အရှားမရှိဘဲ ရုပ်ဝတ္ထုများ အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားဖြစ်ပျက်မှု၊ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်မှုများကို ဟယ်ရီ ပရိုက်(ခ)အပါအဝင် ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းဝင်အားလုံးက ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း(Poltergeist)ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ ပုဏ္ဏက တိုက်ခြင်းသည် ရှေးပဝေသဏီကစ၍ ယနေ့ဆောင်းပါးရေးနေသည့် အချိန်အထိ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ဖြစ်ပွားပြီး၊ ဖြစ်ပွားဆဲဖြစ်နေသည်ကို အနောက်တိုင်းသတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေးသားဖော်ပြ လျက်ရှိကြသည်။

ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းလက္ခဏာများမှာ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။ တံခါးခေါက်သံ၊ ထုသံ၊ ရိုက်သံ၊ လေးလံသောအရာဝတ္ထုများ ကြမ်း ဖေါ်သို့ ကျလာသောအသံ၊ အဝတ်အစားများ မီးစွဲလောင်ခြင်း၊ မည်သည့် နေရာကဟု တိတိကျကျ မဖော်ပြနိုင်ဘဲ ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက် ပေါ်လာခြင်း၊ ခုတင်စားပွဲများ သွက်သွက်ခါလှုပ်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းသည် ညအခါ၌သာမဟုတ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ၌ပင် ဖြစ်ပွားတတ်သည်ဟု မနောသုတေသီများက ယူဆထားသည်။

ယခု မန်ချက်စတာဒေးလီးဒစ်ပက်(ချ်)ပါ သတင်းသည် အမှန် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပုဏ္ဏကတိုက်သည် လက္ခဏာတစ်ရပ်တွင်ပါသည့် ထူးခြား သောအသံ ထွက်ပေါ်ခြင်းလော၊ (သို့မဟုတ်) မန်ချက်စတာဒေးလီး

ဒက်ပက်(ချ်) သတင်းထောက်နှင့် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မစ္စတာအိုင်ဗင်းတို့ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများအောင်ဖန်တီးသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သလော။ ဟယ်ရီပရိုက်(စ)သည် ထိုဆန်းကြယ်သော သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ကို စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့မှာ မနောသုတေသန အသင်းတော်ကြီး၏ ကိစ္စရပ်များနှင့် နာနာဘာဝ သုတေသနလုပ်ငန်း များအတွက် မအားမလပ် ဖြစ်နေရသဖြင့် မနောသုတေသီ အငြိမ်းစား ဗိုလ်ကြီးမက်ဒေါ်နယ်(လ်) (M. H. Macdonald)အား အိုင်(စ်) အော့(ဖ)မင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။

အိုင်ဗင်းမိသားစု၏ ဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ ယာသမားကြီး အိုင်ဗင်းသည် အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ယာတောအား ဈေးသက် သက်သာသာဖြင့် ရသဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၃၁ ခုနှစ်ခန့်ကပင် ပြောင်း ရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ မစ္စတာအိုင်ဗင်းမိသားစုမှာ သုံးဦးသာရှိ၏။ အိုင်ဗင်းဇနီးမောင်နှံနှင့် ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် သမီးအပျိုပျန်းတစ်ဦး ပါခဲ့သည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ဤပုဏ္ဏကတိုက်မှုမျိုး ကြုံတွေ့နေရ သော မိသားစုများ၌ များသောအားဖြင့် မြီးကောင်ပေါက် ယောက်ျား လေး၊ (သို့မဟုတ်) မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတတ်သည်။ (ထိုမြီး ကောင်ပေါက်တို့၏ စိတ်စွမ်းအင်ကြောင့် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။)

အိုင်ဗင်းမိသားစုမှာ ပထမ၌ တံခါးခေါက်သံ၊ ထုသံရိုက်သံများ ကြားလာခဲ့ရသည်။ ထိုထုသံ၊ ခေါက်သံများ ကြားလာခဲ့ရာမှ လူ ညည်းတွားသံများ၊ တံတွေးထွေးသည့်အသံများ၊ နှာခြေသံများ ကြား လာရသဖြင့် အိုင်ဗင်းသည် သူတို့မိသားစုအား တစ်စုံတစ်ယောက် နှောင့်ယှက်သည်ဟု ယူဆရသဖြင့် သေနတ်ဖြင့်စောင့်ခံရာ သူတို့ မီးဖိုဆောင်အနီးရှိ ပိုက်ဟောင်းကြီးတွင် မြေပါတစ်ကောင်ကို အမှတ် တမဲ့ တွေ့ရ၏။ ထိုနေ့ကစတင်၍ ထိုပိုက်အတွင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊

စပိန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောသံများ၊ ဝေလပြည်နယ်သုံး အင်္ဂလိပ်
 ဘာသာဖြင့် သီချင်းဆိုသံများ ကြားလာခဲ့ရသဖြင့် လူအများလာရောက်
 ကြည့်ရှုရာမှ 'စကားပြောသော မြွေပါ'ဟု သတင်းကြီးလာခဲ့သည်။
 ဖြစ်ရပ်များသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးရွားလာခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်
 ပစ္စည်းများ ပစ်ပေါက်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မနောသုတေသီ ဗိုလ်ကြီးဟောင်း မက်ဒေါ်နယ်(လ်)သည်
 ၁၉၂၃ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့၌ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းဖြစ်သော အိုင်ဗင်း
 တို့ ယာတောအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်နေထိုင် စုံစမ်းသုတေသနပြုခဲ့၏။
 သူရောက်လာသည့်နေ့တွင်လည်း အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
 ဖြစ်ခဲ့ပြီး မြွေပါခိုအောင် နေသည်ဆိုသော ပိုက်အတွင်းမှ ညစ်ညမ်း
 သည့်သီချင်းဆိုသံ ကြားရသည်ဟုဆို၏။ မနောသုတေသီမက်ဒေါ်
 နယ်(လ်)ကမူ ထိုဖြစ်ရပ်သည် ပုဏ္ဏကတိုက်သည့်ဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်
 သည်ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာလည်း ယခင်ဖြစ်ပွား
 လေ့ရှိသည့် ပုဏ္ဏကတိုက်မှု သာဓကများအတိုင်း ရက်အနည်းငယ်
 အတွင်း သူ့အလိုအလျောက် ပပျောက်ခဲ့ရတော့၏။ စိတ်စေတသိက်
 ဖြစ်စဉ်သည် ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး
 The Super-Natural By. Colin Wilson

သမိုင်းပါမောက္ခ၏ အိပ်မက်ဆန်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ပင်စင်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ တက္ကသိုလ်ကြီး၏ သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာဟာမင်ဟီးပရက်(Hiperchit) သည် အိပ်မပျော်နိုင်။ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးအနီကြီးကို ဘေးသို့ဆွဲလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်မိပြန်သည်။ လရောင်သည် သူ့အိမ်ရှေ့ရှိ ဝက်သစ်ချပင်တန်းများပေါ်တွင် ပြောက်တိပြောက်ကျားကျရောက်လျက်ရှိနေသည်။ ပုရစ်တို့၏ ဆူဆူညံညံ အော်မြည်သံများမျှ တစ်ပါး မည်သည့်အသံမျှ မကြားရ။

ပါမောက္ခကြီးသည် ရှေးဟောင်း ဘေဘီလိုနီးယားခေတ်၊ ကျောက်စာများ(Old Babylonian Inscription)အမည်ရှိ ကျမ်းကြီး တစ်စောင်ကို ပြုစုလျက်ရှိသည်။ ကျမ်းကြီးမှာ ပြီးစီးလုနီးပါး ဖြစ်နေ သည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် သူ့ဖိနပ်ကိုစွပ်လိုက်ပြီး အကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ သူ့စာကြည့်ခန်းစားပွဲသို့ သွားပြန်သည်။ အပြင်တွင် လရောင်သည် နေကဲ့သို့ တောက်ပထိန်လင်းနေသည်။ စည်းရိုးများ

ကာစီးလျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယာတောများသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ့စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စစာမူများ၊ မှီငြမ်းကိုးကား သည့်စာအုပ်များ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ ကျမ်းကြီးများမှာ ရက်အနည်း ငယ်အတွင်း ပြုစုပြီးစီးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ဘေဘီ လိုးနီးယားနိုင်ငံ၊ နစ်ပါမြို့တော်ဟောင်းကြီးမှ တူးဖော်ရရှိသည့် လက် ဝတ်ရတနာ၊ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုအပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော ရှေး ဟောင်းဘေဘီလိုးနီးယားလူမျိုးတို့၏ စာတန်းကလေး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်။ ထိုလက်ဝတ်ရတနာ အစိတ် အပိုင်းနှစ်ခုမှာ လက်စွပ်ကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ဘေဘီလိုးနီးယားပြည်နယ်၊ နစ်ပါမြို့ဟောင်းကြီးရှိ ဘဲလ်(Bell) နတ်ဘုရားကျောင်းဟောင်းကြီးမှ တူးဖော်ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ လက်ဝတ်ရတနာများပေါ်တွင် ရေးထိုးထား လေ့ရှိသော စာများမှာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံခြင်းမရှိ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာမှ ဖြတ်ယူထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ ဖြစ်နေသည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် သူ့စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်ခဲ့ပြီး စဉ်းစား ခန်း ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ သူ့စားပွဲပေါ်ရှိနာရီမှာ နံနက် ၂ နာရီထိုးခဲ့လေပြီ။ သူ့ဇနီး မဒမ်ဟီးပရက်သည် အိပ်ရာမှထလာ၍ ထိုပြဿနာကို ခေတ္တမျှ လက်လျှော့လိုက်ပြီး ကျန်းမာရေးအရ အိပ်ပျော်အောင်၊ အိပ်ရန်တိုက် တွန်းခဲ့သော်လည်း ပါမောက္ခကြီးမှာ ခေါင်းမာလှ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ မဒမ်ဟီးပရက်သည် လက်လျှော့၍ အိပ်ခန်းတွင် ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် လက်ဝတ်ရတနာအပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို သူ၏အား ကောင်းလှသည့် မှန်ဘီလူးကြီးဖြင့် ထပ်၍ကြည့်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး မောပန်းနွမ်းဟိုက်စွာဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျသွား တော့၏။

ဤတွင်ပင် ပါမောက္ခကြီးသည် ထူးခြားသောအိပ်မက်ဆန်းကို

မြင်မက်တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ပါမောက္ခကြီး စာကြည့်သည့်စားပွဲ ရှေ့သို့ ရှေးဘေဘီလုံခေတ် ဘုန်းတော်ကြီးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး လာ၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖြူစွတ်သော ဘုန်းတော်ကြီးဝတ်ရုံမှာ တသုန်သုန်တိုက်နေသော သဲကန္တာရလေပူကြောင့် တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ကစားနေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကြည်လင်ပြတ်သားသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့်ပင်-

“အသင်ပါမောက္ခကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လော့။ သင်သိလိုသည့် လက်ဝတ်ရတနာ အပိုင်းအစများပေါ်မှ ရှေးဟောင်းစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သင်သိရပေမည်။ ကျွန်ုပ် သင့်အားကူညီပါမည်”ဟု ပြောလိုက်၏။

ပါမောက္ခကြီးသည် ထူးဆန်းသော ဘုန်းတော်ကြီးခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားမိသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းနေသည်မှာ သူတွေ့ရသော အခန်းသည် သူ့စာကြည့်ခန်းမဟုတ်ပေ။ ရှေ့တွင် ကြီးမားသော ကျောက်ဖြူလှေကားကြီးကို မြင်နေရသည်။ သူထိုင်နေသောနေရာမှ အထက်ဖော်ပြပါ ကျောက်ဖြူလှေကားကြီး၏ အောက်ဆုံးအထပ် ဖြစ်နေ၏။ ပါမောက္ခကြီးသည် ရှေ့မှသွားနေသော ဘုန်းတော်ကြီး နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရာ ကြီးမားသည့် ဘုရားကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း အတွင်း ရောက်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌မူ လူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ထူးဆန်းသော၊ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုသည် ဘုရားကျောင်းကြီး၏ တံခါးပေါက်မှ ခန်းမကြီးအတွင်း ထိုးဝင်နေသည်ကိုမူ ပါမောက္ခကြီး သတိထားမိ၏။

သူ့စိတ်မှာ မွန်းနစ်နေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံစားနေရပြီး ထူးခြား မွှေးကြိုင်သောရနံ့ကို ရနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးအား အင်္ဂလိပ်ကေားဖြင့် ပင်-

“ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိနေပါသနည်း...”ဟု မေးမိရာ-

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ယူဖရိတ်တီးနှင့် တိုက်ဂရစ်မြစ်နှစ်မြွှာကြားရှိ နန်ပါမြို့တော်က ဘဲလ်ဘုရားကျောင်းကို ရောက်နေပါပြီ”ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဖြေကြားခဲ့သည်။

ပါမောက္ခကြီးကမူ-

“ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာသိုက် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုသာ လမ်းညွှန်ပေးတော်မူပါ”ဟု ထပ်၍ လျှောက်ထားခဲ့ပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကမူ မည်သည့်အဖြေမှ ပေးခြင်းမပြုဘဲ သူ့အား အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့ပြီး ကြီးမားသည့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ပြလိုက်သည်။ ထို သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်မျက်ရတနာအချို့မှတစ်ပါး မည်သည့် ထူးဆန်းသောပစ္စည်းမျှ မတွေ့ရပေ။

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ-

“ခင်ဗျား တခြားစိဖြစ်နေတယ်လို့ ယူဆတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုဟာ တစ်ခုတည်းသော လက်ဝတ်ရတနာမှ အစိတ် ပိုင်းသာဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးကူရီဂါဇု(Kurigalzu)ဟာ ဒီလက်ဝတ် ရတနာများအားလုံးအပေါ်မှာ ကမ္မည်းရေးထိုးစေပြီး သုံးပိုင်း ပိုင်းစေ တယ်။ ကျန်အစိတ်အပိုင်းကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မူလက ရေးထိုးထားတဲ့ ကမ္မည်းကျောက်စာကို ပြောပြနိုင်ပါသလား”ဟု ဆက်၍မေးပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပြုံးရယ်လျက် ဖုံးများဖုံးနေသော နံရံပေါ်တွင် သူ့လက်ဖြင့် ဆူမီရိယန် အက္ခရာများကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြလိုက်လေသည်။

“အရှင်သခင်ဖြစ်တော်မူသော နတ်ဘုရားဘဲလ်၏ သားတော် နီနစ်(Ninib)ကို လှူဒါန်းတော်မူသည်...”

ပါမောက္ခကြီးသည် အိပ်မက်မှန်းလာခဲ့ပြီး သူလိုလားတောင့်တနေသည့်အဖြေ ရသွားခဲ့လေသည်။ သူ၏ဘာသာပြန်ဆိုချက်ကို ရှေးဟောင်း သမိုင်းပညာရှင်များအားလုံးက လက်ခံအတည်ပြုခဲ့ကြသည်။ သူရေးသားပြုစုသည့် သမိုင်းစာအုပ်ကြီးမှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ သမိုင်းပညာရှင်အပေါင်းက ချီးကျူးခဲ့ရသည့် စာအုပ်ကြီးဖြစ်၏။

ပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာဟီးပရက်သည် နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်က လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို အဘယ်ကြောင့် အိပ်မက်အရ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သနည်း။ အဘယ်ကြောင့် သူ၏အိပ်မက်ထဲ၌ အဖြေကို အာရုံထင်လာခဲ့သနည်း။ ပါမောက္ခကြီး၏အိပ်မက်သည် မှတ်တမ်းဝင်အိပ်မက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်ကညွှန်းသဖြင့် ထူးဆန်းသော အဖြေကို ဖော်နိုင်သည်မှာ သူ၏မသိစိတ်ကြောင့်လော။ သေချာတာကတော့ ပါမောက္ခကြီး၏ သဘာဝလွန် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Our Dreaming Mind By: R.V. Castale
- (၂) The Super Natural
- (၃) Dictionary of Dreams

သေသုဝိညာဉ်

လူတို့ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်ပါသလော။
(သို့မဟုတ်) တမလွန်ဘဝဟူ၍ ဧကန်ရှိပါသလော။ (သို့မဟုတ်)
ကွယ်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဘာမျှမဖြစ်တော့ဘဲ ဘဝပျက်သွား
ခဲ့ပါသလော။ စသည့် အချက်အလက်များကို ကျွန်တော်တို့သည်
၁၈၈၀ ပြည့်နှစ်မှ ယနေ့ထိ တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်သည်။ တမလွန်ဘဝကို သံသယရှိကြသူများ၊ လုံးဝအယုံအကြည်
မရှိသောသူများရှိသကဲ့သို့ ယုံကြည်သူများလည်း ဒုနှင့်ဒေးရှိခဲ့ကြ၏။
တမလွန်ဘဝရှိသည်ဟု ယုံကြည်သူတို့ကမူ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်
သည် ဘဝသစ်မဖြစ်ခင် တမလွန်ဘဝ၌ ဆောက်တည်ရာမရသေးသော
ဘဝ၌ရှိနေသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုအချိန်အခါများတွင် သက်ရှိလူများနှင့်
ဆက်သွယ်လိုကြ၏။ ဆက်သွယ်သည့်အခါ၌ အိပ်မက်ဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ အခြားစိတ်နိုးကြွသူတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဟု
ဆိုကြသည်။ ယခု ကွယ်လွန်သူ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီး တာရီဆီတာ
ဘာဆာဆိုသူ၏ ဖြစ်ရပ်သည် အလွန်ဆန်းကြယ်လှ၏။

တာရီဆီတာဘာဆာမှာ ၁၉၇၇၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် သူ့နေအိမ်ခန်း၌ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ့အား သတ်သွားသည့်တရားခံကို နာမည်ကျော်အက်ဖ်ဘီအိုင် ခုံထောက် အဖွဲ့ကြီးသည် ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ လူသတ်သမားတို့သည် ပီပီရီရီ နှင့် သဲလွန်စမကျန်ရအောင် ကျူးလွန်ခဲ့ကြသဖြင့် ထိုလူသတ်မှုမှာ ကွင်းဆက်ပြတ်ခဲ့ရပြီး ကျူးလွန်သူ မဖော်ထုတ်နိုင်သည့် မှုခင်းကြီး အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရ၏။

သို့သော် ထိုမှုခင်းကြီးဖြစ်ပွားပြီး ငါးလတိတိကြာသည့်နေ့၌ ချီကာဂိုမြို့၊ အက်ဒ်ဝါးတားဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်ကြီးကတော်တစ်ဦး အား ကွယ်လွန်သူ၏ဝိညာဉ်မှ သူ့အား သတ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမား မှာ ထိုဆေးရုံကြီး သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား အလန်ရှားဝါးဆိုသူ သတ်ခဲ့ပါသည်ဟု အိပ်မက်ပေးခဲ့၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ လူသတ်သမား သည် သူ့အား မည်သို့မည်ပုံသတ်ခဲ့ပုံ၊ သူ့အခန်းတွင်းမှ မည်သည့် ပစ္စည်းများယူသွားပုံကို ရုပ်ရှင်ရိုက်သည့် မြင်ကွင်းတွင် မြင်တွေ့ရ သည့်အတိုင်း ပြသခဲ့သည်ဆိုကြောင်း။ ပထမတွင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာဝန်ကြီးကတော်တို့သည် ထိုအိပ်မက်ကို သွေးလေချောက်ချား၍ မက်သည့်အိပ်မက်ဟူ၍သာ ယူဆခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုအိပ်မက်ကို ဒုတိယအကြိမ် မက်သည့်အခါ စဉ်းစားဖွယ်ဖြစ်လာသဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း...။

လေ့လာတွေ့ရှိချက်များအရ အလန်ရှားဝါးအမည်ရှိ သန့်ရှင်း ရေးအလုပ်သမားတစ်ဦး အမှန်တကယ် အက်ဒ်ဝါးတားဆေးရုံကြီး၌ ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ချီကာဂိုပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင် ခုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကို တိုင်ကြားခဲ့ရာမှ ယင်းလူသတ်မှုကြီးကို ဖော် ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ လူသတ်သမားအလန်ရှားဝါးကလည်း အမှန် အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ကြောင်း...။

အထက်ပါစာပိုဒ်သည် ၁၉၇၈ခု၊ မတ်လ ၅ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ချီကာဂိုမြို့မှထုတ်ဝေသော 'ချီကာဂိုတရီဇွန်' (The Chicago Tribune) သတင်းစာကြီးမှ 'ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်မှ လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်း' အမည်ဖြင့် ဖော်ပြသည့် သတင်းဆောင်းပါးတစ်စောင်မှ စာပိုဒ်ကို မြန်မာဘာသာဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။

'ချီကာဂိုတရီဇွန်' သတင်းစာကြီးသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရှိ စောင်ရေအများဆုံးထုတ်ဝေရသည့် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဩဇာတိက္ကမကြီးမားသော အစဉ်အလာရှိသည့် သတင်းစာကြီးဖြစ်သည်။ သတင်းစာအယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်များမှာလည်း နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ပေ။ နာမည်ကျော် တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ ထူးထူးချွန်ချွန် ပညာတော်သူများဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာ စောင်ရေတိုးစေရန် မဟုတ်မမှန်သတင်းများကို ထည့်သွင်းမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသတင်းအချက်အလက်များကြောင့် မနောသုတေသီတို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ကြ၏။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ 'ဗြိတိသျှမနောသုတေသနအသင်းကြီး' အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ မနောသုတေသနအသင်းကြီးနှင့် အိပ်မက်သုတေသီများသည် ထိုမူခင်းကြီးကို စနစ်တကျ သုတေသနပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုမူခင်းကြီး၏ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။

အသက်(၄၈)နှစ်အရွယ်ရှိ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ၊ မနီလာမြို့မှ သူနာပြုဆရာမကြီး တာရီဆီတာဘာဆာသည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကပင် ချီကာဂိုမြို့၊ အက်ဒါးတားဆေးရုံကြီးတွင် သူနာပြုဆရာမကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့၏။ စိတ်ထားကောင်း၍ အပေါင်းအသင်းများသူ၊ လူအများအား အကူအညီပေးသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူငှားရမ်းနေထိုင်သည့် တိုက်ခန်းသည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အမေရိ

ကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လာရောက်နေထိုင်ကြသူ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးလောကတွင် သတင်းကြီးနေသူလည်းဖြစ်၏။ ငွေတိုးဖြင့် ငွေချေးသည်ဟူ၍လည်း လူသိများသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ့အခန်းသည် လူဝင်လူထွက်များသော အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်၏။

၁၉၇၇ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီခန့်၌ တာရီဆီတာဘာဆာအခန်းသို့ နေ့စဉ်သွားလာ နွားနို့ပို့သူ နွားနို့ရောင်း သမားသည် တာရီဆီတာဘာဆာ အခန်းတံခါးပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းအား သတင်းပို့ခဲ့သည်။ အခန်းနီးချင်းများသည် တာရီဆီတာဘာဆာ၏ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပိုင်း တစ်စ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော တာရီဆီတာဘာဆာ၏ အလောင်း အား တွေ့ကြရသည်။ လူသတ်သမားသည် တာရီဆီတာဘာဆာအား ဓားဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့ပြီးမှ သူ့အလောင်းအား မီးရှို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ပိုင်းတစ်စသာ လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိခဲ့၏။ သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့ခဲ့သဖြင့် ချီကာဂိုပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် အက်မ်ဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့တို့မှ လာရောက်စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ကြ၏။

လူသတ်သမားသည် တာရီဆီတာဘာဆာထံ ဝင်ထွက်သွား လာဖူးသူဖြစ်၍ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သူ့အခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်နိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ပုလိပ်နှင့်စုံထောက်တို့က ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။ အခန်းအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေယူသွားသည့် လက္ခဏာကိုတွေ့ရ သဖြင့် လူသတ်သမားသည် ငွေနှင့်ပစ္စည်းကိုလုယူရန် လာရောက်ခဲ့ပြီးမှ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍လည်း ယူဆကြ၏။ လူသတ်သမား၏ ကျူးလွန်ပုံ၊ ကျူးလွန်နည်းအရ ကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ဦးမဖြစ်နိုင်၊ အတွေ့အကြုံမရှိသူ သာမန်အရပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ပုလိပ်တို့က ထင်မြင်ကြ၏။ သို့သော် သဲလွန်စမရသဖြင့် တာရီဆီတာဘာဆာထံ ဝင်ထွက်သွားလာဖူးသူ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားများ

ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း ကျူးလွန်သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် ထိုအမှုမှာ ယာယီပိတ်ရမည့်အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဤသို့ အထက်ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဆရာဝန်ကြီး ကတော်သည် ထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့၏။ သူသည် တာရီဆီတာတာဆာကိုလည်း သိကျွမ်းသူမဟုတ်။ လူသတ်သမားကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့သော် ပုလိပ်တို့က လူအများကို တန်းစီပြခဲ့သောအခါ လူသတ်သမားအလန်ရှာဝါးကို ဆွဲ၍ပြသနိုင်ခဲ့၏။ လူသတ်သမား၏ ဖြောင့်ချက်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးကတော် အိပ်မက်ထဲမှ မြင်ကွင်းတို့သည် ထပ်တူဖြစ်နေ၏။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်သည် လူသတ်သမားအား ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလော၊ (သို့မဟုတ်) ဆရာဝန်ကြီးကတော်၏ ထူးခြားသော စိတ်စေတသိက်ဖြစ်စဉ်လော ဆိုသည့်အချက်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ ပထမတွင် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်တို့အဖို့ ဆရာဝန်ကြီးကတော်၏ အိပ်မက်ကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိခဲ့။ ဝတ္တရားအရသာ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ကြရာမှ အိပ်မက်အရ လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လူသတ်သမားကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပြီး သူလုယက်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကိုပါ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ရုံးတော်ကြီးကမူ လူသတ်သမား အလန်ရှာဝါးအား ထောင်ဒဏ် ၁၄ နှစ်စီရင်ခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မှုခင်းသမိုင်းတွင် အိပ်မက်အရ လူသတ်တရားခံကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Ten Real Murder Mysteries Never Solved By. S. Sutherland.
- (၂) What your Dreams Mean By. Dr. Emil A. Gutheil.

ရ(၃)ယတ်ကစ်ပလင်း၏ အိပ်မက်ဆန်း

ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစား တောက်တောက်ပပများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတန်းကြီး၏ အလယ်တွင် ရောက်နေပါသည်။ မည်သည့်နေရာဟူ၍ ပြောမပြနိုင်ပါ။ တန်းစီနေသောလူစုတွင် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အရာရှိကြီးအချို့လည်း ပါပါသည်။ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော မိတ်ဆွေများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ကြီးမားသော ခန်းမကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် တန်းစီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်းစီနေသည့် လူအုပ်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့စံ(ဝေလမင်းသား) အကြောင်းလည်း ပြောနေကြ၏။ ခန်းမကြီးအတွင်း၌ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပနေသည်ဟု စိတ်ထဲ၌သိနေပါသည်။

ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုစိတ်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်ရှေ့မှ ခပ်ဝဝ၊ အသက် ၅၀ ခန့်ရှိလူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသဖြင့် ခန်းမကြီးအတွင်း၏ မြင်ကွင်းများကို ပိတ်ဆို့လျက်ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်ဘေးမှ လူငယ်တစ်ယောက်မှာလည်း အခန်းတွင်း၌

ကျင်းပနေသော အခမ်းအနားကို ကြည့်လိုဟန်ရှိသော်လည်း အထက်
ဖော်ပြပါ ခပ်ဝဝလူကြီးက ကွယ်နေသဖြင့် ထိုလူငယ်မှာလည်း စိတ်
ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာ
တွင် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ကို အားရပါးရဆွဲကိုင်ကာ-

“အလို နေရာကျလိုက်လေဗျာ။ စာရေးဆရာကြီး ကစ်ပလင်း
ပါလာ။” ဟု အားရပါးရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည်
အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားပါတော့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်သည် နိုဘယ်လ်စာပေဆုရ စာရေး
ဆရာနှင့်ကဗျာဆရာကြီး၊ ရ(ဒ)ယတ်ကစ်ပလင်း၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ
ဖြစ်သော (Something of Myself) စာအုပ်မှ စာပိုဒ်ကို ထုတ်နုတ်၍
ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာပြန်ဆို ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရ(ဒ)ယတ်ကစ်ပလင်းသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ်
ပရိသတ်နှင့် မစိမ်းပေ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီ သူ၏ကျော်
ကြားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် (The Road to Mandalay) မန္တလေး
သို့သွားရာလမ်းကို သီချင်းအဖြစ် သီဆိုခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့
နားထောင်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော အထက်ပါ
ကဗျာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ခဲ့ကြရ၏။ ကစ်ပလင်းသည် ၁၈၈၉
ခုနှစ်၊ မတ်လက မြန်မာနိုင်ငံ၊ မော်လမြိုင်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ထိုစဉ်က သူမြင်တွေ့ရသည့် စေတီများ၊ ထန်းပင်များ၊ ထန်းလက်
များတွင် လေပြည်လေညင်းလေး တိုးဝှေ့သွားသဖြင့် တရဲရဲမြည်သံ၊
စေတီဟောင်းတစ်ဆူ၏ ထီးတော်မှ တချွင်ချွင်မြည်နေသော ဆည်း
လည်းသံစသည့် လွမ်းမောတသဖွယ်ရှုခင်းနှင့် အသံတို့ကို နာခံရင်း
အထက်ဖော်ပြသည့် ကဗျာရှည်ကြီးကို စပ်ဆိုသွားခဲ့၏။

သူ၏ ကလေးများဖတ်ရန် ရည်စူးရေးသားခဲ့သော ‘စုံတောမြိုင်
ဇာတ်လမ်းများ’ (The Jungle Books) စာအုပ်ကို ဆရာထင်လင်းက

'တောဟောဝန်ဇာတ်လမ်းများ မောဂ္ဂလိ' ဟု ၁၉၇၄ ခုနှစ်က မြန်မာဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်မူရင်းကို ကာတွန်းဇာတ်လမ်းများအဖြစ် ရိုက်ကူးပြခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ဦးလေးများခေတ်မှ ယနေ့ကျွန်တော့်မြေးများခေတ်အထိ ထိုစာအုပ်မှ ဇာတ်ဆောင်းများဖြစ်သော မောဂ္ဂလိ၊ ကျားကြီးရှိယာခန်၊ ဝက်ဝံကြီးဗာလူးတို့အား စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်သည် တသသဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုစာအုပ် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများကို ကလေးများသာမက လူကြီးများပါဖတ်ရှုခဲ့ကြ၏။ စာပေနယ်တွင် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော အကျော်အမော် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်နယ်လွန် နယ်ပယ်တွင်လည်း ထူးခြားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု မနောသုတေသီများက ဆိုကြ၏။

ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထူးခြားသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့ပြီး တစ်လခွဲခန့်အကြာတွင် ကစ်ပလင်းအားလန်ဒန်မြို့၊ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းခန်းမ၌ ပထမကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီးအတွင်း နိုင်ငံတော်အား အသက်ပေးလှူခဲ့သော ရဲဘော်များအတွက် အရိုးအိုးများသယ်ယူခဲ့ခြင်းနှင့် ဆုတောင်းဝတ်ပြုပွဲတက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ကစ်ပလင်းမှာ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဗြိတိသျှနိုင်ငံနှင့် အင်ပါယာကြီးအတွက် အသက်ပေးလှူခဲ့သူများအတွက် ဈာပနကျင်းပရေးနှင့် သင်္ချိုင်းဂူများပြုလုပ်ရေး ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၏။

ကစ်ပလင်းသည် ဖိတ်ကြားသည့်နေ့တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ထက် မိနစ် ၂၀ ခန့်စော၍ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့အထိ စာရေးဆရာကြီးကစ်ပလင်းမှာ သူ၏ထုဆန်းသောအိပ်မက်ကို သတိမရခဲ့ပေ။ သူ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ပရိဝုဏ်သို့ရောက်သည်နှင့် အဝတ်အစား တောက်တောက်ပပ

ဝတ်ဆင်ထားသည့် တန်းစီနေသော လူတန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူစိတ်တွင် ဝေခွဲ၍မရအောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ၌ တန်းစီနေသည့်လူများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်များကို မည်သည့်နေရာ၌ သူတွေ့ခဲ့ဖူးသနည်း။ သူစိတ်၏ အထင်သက်သက် ဖြစ်ခြင်းလော။ သူ့ရှေ့မှ လူအချို့သည် မကြာမီ ကြွရောက်လာမည့် ဝေလမင်းသားအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ သူတို့ပြောနေကြသည့် အသံများကိုလည်း တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာ၌ ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူ့ရှေ့တွင် မြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း နာမည်မသိသူ အသက်(၅၀) ခန့် လူဝကြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသဖြင့် ကစ်ပလင်းနှင့် သူ့ရှေ့မှလူငယ်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းခန်းမကြီးအတွင်းရှိ မြင်ကွင်း များကို မမြင်ရ။ ကစ်ပလင်းရှေ့မှလူငယ်သည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုလူငယ်ကိုလည်း သူမြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိနေ၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင် မြင်ခဲ့ဖူးသည်ကို မပြောနိုင်။ ထိုလူငယ်သည် နောက်ကိုလှည့်လိုက်သည်နှင့် ကစ်ပလင်းကိုမြင်သွား တော့သည်။ အားပါးတရ 'အလို နေရာကျလိုက်လေဗျာ။ စာရေး ဆရာကြီး ကစ်ပလင်းပါလား'ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကစ်ပလင်းအဖို့ ထူးဆန်းခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်း တို့ လွမ်းမိုးသွားခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လခွဲခန့်က သူမက်သည့် အိပ်မက်ကို သွားသတိရမိသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းသည် သူ ယခု တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်း၊ ကြားရသည့်အသံ၊ တစ်သဝေမတိမ်း ထပ်တူဖြစ်နေသည်။ တိုက်ဆိုင်ခြင်းလော၊ ကြက် ကန်းဆန်အိုးတိုးသော မှန်ကန်မှုဖြစ်နိုင်၊ အိပ်မက်ထဲ၌ အနာဂတ်အာရုံ ထင်လာခြင်းလော။

ကစ်ပလင်းအပါအဝင် အခြား ကဗျာဆရာကြီးများဖြစ်သော

ရှယ်လီ၊ စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်သော ချား(လ်)ဒစ်ကင်း၊ ဝီလီယံ သက်ကရေး၊ စတီဗင်ဆင်တို့သည်လည်း စိတ်နိုးကြွလွယ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုများသည် အားထုတ်ခြင်းမပြုရဘဲ သူတို့ခေါင်းထဲသို့ ပေါ်လာပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်ဖြေကြားခဲ့ကြ၏။ မနောသုတေသီတို့ကမူ အနုပညာရှင်တို့၏ တီထွင်ဖန်တီးမှုသည် မသိစိတ်နယ်ပယ်၌ ပေါက်ဖွားသောအရာဖြစ်၏။ ကဗျာ၊ ဂီတ၊ စာပေ တို့သည် မသိစိတ်မှ ပို့ဆောင်လိုက်သောအရာကို နှုတ်၊ (သို့မဟုတ်) စာဖြင့်ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကစ်ပလင်း အား သူမကြာမီ တွေ့ကြုံရမည့်ဖြစ်ရပ်ကို မသိစိတ်က အိပ်မက်ဖြင့် အနာဂတ်အာရုံထင်ခဲ့ခြင်းလော။ စဉ်းစားစရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ထိ တိုးတက်နေပါသည်ဟု အများကလက်ခံနေသော သိပ္ပံပညာသည် မသိစိတ်၏ ထူးခြားသော စွမ်းဆောင်မှုကို မည်သို့မျှ ရှင်းမပြနိုင်ပေ။ မသိစိတ်၏ စွမ်းအင်သည် လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကျယ်လှပေသည်။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Something of Myself R. Kipling.
- (၂) The Paranormal By. B. Inglis.

အနာဂတ်ကို သိမြင်သူများ

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ။

တောင်အာဖရိကတိုက်(Orange Free State)၊ တောတွင်း
တစ်နေရာတွင် စခန်းချနေသော ဗြိတိသျှတပ်မတော်၊ အမှတ်(၆)
ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ အရာရှိကလေး ဂျော့ဒဗလျူဒန်း(J. W. Dunne)
သည် သည်းထိတ်ရင်ဖို အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်မော
ကျနေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ သူ့ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှာမူ ဟာရီကိန်း
လက်စွမ်းအိမ်သည် တသုန်သုန်တိုက်နေသောလေကြောင့် ယိမ်းခွံ့လျက်
ရှိသည်။

အပြင်တွင် ရွန်းလဲ့သောလရောင်ကြောင့် တောတစ်ခွင်လုံး
သည် ပြန့်ပြန့်ပြောပြောနှင့် သာယာလှပနေသည်။ လရောင်သည်
စွေစွေစောင်းစောင်းနှင့် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းသို့ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။
တဲကလေးအတွင်းရှိ ရေသဖန်းပင်ကြီးမှ ကြွေကျသည့် သစ်ရွက်
ခြောက်သံများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော မြိုင်ခြေတွင်

ဆူဝေလျက်ရှိသည်ဟု ဒဗလျူဒန်းက ထင်မှတ်နေမိသည်။ ပုရစ်တို၏ အော်မြည်သံ၊ ဖားကလေးများ၏အော်မြည်သံ၊ တောကောင်ကြီး တစ်ကောင်၏အောက်သံကြောင့် ညငှက်တို့ လန့်၍ပျံကြသည်။ အသံ များသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်နေရသကဲ့သို့ ရင်မော ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ဂျေဒဗလျူဒန်း၏ အိပ်ရာဘေးရှိဘစ်ဘင်း (Big-Bin) စားပွဲတင် နာရီကလေးကမူ နံနက် ၄ နာရီကို ညွှန်ပြနေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ယမန်နေ့က ခရီးပြင်းချီတက်လာခဲ့ရသဖြင့် ဂျေဒဗလျူဒန်းသည် စိတ် ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ည ၁၁ နာရီကပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ် ရင်သိမ့်တုန်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် နံနက် ၄ နာရီတွင် နိုးလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အိပ်မက်တွင် သူသည် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုရှိ ပြင်သစ် အစိုးရပိုင် မာတီနီက (Martinique) ကျွန်းရှိ စိန့်ပီယာရီမြို့တော်တွင် ရောက်နေစဉ် မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲနေပုံကို အသေးစိတ်မြင်နေရ သည်။ မီးတောင်ကြီးမှ ချော်ရည်၊ ချော်မြှုပ်များ စီးကျလာပြီး သူ ရောက်နေသည့် စိန့်ပီယာရီမြို့ကလေး၏ လူနေရပ်ကွက်များကို ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ အဆောက်အအုံများ မီးလောင်ခဲ့ပြီး သစ်ပင်ကြီးတို့ မှာလည်း မီးတောင်ကြီးမှ လွင့်ကျလာသည့် မီးခဲ၊ မီးပွားတို့ကြောင့် မီးသင့်လောင်ကုန်ကြသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် စီးကျလာသည့် ရဲရဲ နီနေသော ချော်ရည်၊ ချော်မြှုပ်များအောက်တွင် ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလွှားရင်း မီးလောင်သေဆုံးကြရသည့် မြို့နေလူထုကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့နေရ၏။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တို့၏အော်သံ၊ လူထု၏ အော်သံသည် သောင်းသောင်းညှန်နေ၏။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ် ထားသော ကုန်တင်သင်္ဘောများမှာလည်း မီးသင့်သဖြင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒန်းကမူ ထိုမီးသင့်နေသော သင်္ဘောများတွင် ဗြိတိသျှနိုင် သင်္ဘောပါသည်ဟု သိနေသည်။ ဂျော့ဒဗလျူဒန်းသည်လည်း ချော်ရည်ချော်မြှုပ်များလွတ်ရာသို့ အားသွန်ကြီးပမ်းပြေးလာခဲ့ရသည်။ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုအရောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရနေသော ပြင်သစ်အမျိုးသား မွန်ဆီယာလာမဲယားဆိုသူကို ကယ်ဆယ်ခဲ့စဉ် ထိုလူက-

“မိတ်ဆွေ၊ မြို့နေလူထု ၄၀၀၀ ကျော် သေခဲ့ရပါပြီဗျာ”ဟု ပြောလိုက်စဉ် လန့်နိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒန်းအဖို့ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါဖူးမျှ ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မျိုးကို မမက်ဖူးခဲ့။ မာတီနက်ကျွန်းကိုလည်း သူမရောက်ဖူး။ ပြင်သစ်အမျိုးသား မွန်ဆီယာလာမဲယားကိုလည်း သူ မသိဖူးပေ။ နာမည်တူကိုပင် မကြားမိ။

ဒန်းသည် အိပ်ရာမှထကာ သူ့နေ့စဉ် မှတ်တမ်းနေ့စဉ်စာအုပ်တွင် သူ အိပ်မက်မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းအတိုင်း ကြီးမားသော ရေလှိုင်းကြီးတက်လာပုံ၊ သစ်ပင်၊ တိုက်တာ၊ အဆောက်အအုံများ၊ ချော်မြှုပ်များအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေပုံများကိုပါ အသေးစိတ်မှတ်သားထားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ကိတ်တောင်းမြို့(Cape Town) ဗြိတိသျှတပ်မတော်ဌာနချုပ်မှ ချောစာပို့နှင့်အတူ သတင်းစာများ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒန်းသည် သူ့အိပ်မက်ကို မေ့လျော့နေခဲ့၏။ သွေးလေချောက်ချား၍ မက်သည့်အိပ်မက်ဟုသာ ယူဆထားသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင်ချထားသည့် သတင်းစာများကိုလည်း ချက်ချင်းယူမကြည့်မိသေး။ ရုံးကိစ္စများကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ပြုလုပ်နေခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှတို့နှင့် ဒတ်(ချ်)အမျိုးသားတို့သည် ဘိုးဝါးစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲတိုက်ခိုက်နေသည့် အချိန်ဖြစ်သဖြင့် စစ်ဆင်ရေးကိစ္စ၊ ရှေ့တန်းသို့

ရိက္ခာပစ္စည်း ပေးပို့ရေးကိစ္စများကိုသာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက် နေရသဖြင့် သတင်းစာများကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှပင် သူ့ရှေ့ရှိ သတင်းစာများထဲမှ လန်ဒန်မြို့မှ စောင်ရေအများဆုံး ထုတ်ဝေရသည့် ဒေးလီတယ်လီဂရပ်(ဖ)သတင်းစာကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်နှင့် ဒန်းသည် အံ့ဩသွားရတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများကိုပင် သူမယုံနိုင်။ အိပ်မက်မက်နေသလောဟု ထင်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သတင်းစာမျက်နှာပုံးခေါင်းစီးတွင် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုများ၌ ပါဝင်သော မာတီနက်ကျွန်းရှိ ပီလေ(Pelee)မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသည့်သတင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါက်ကွဲသည့်အချိန်မှာလည်း သူ့အိပ်မက်မက်သည့်နေ့ နံနက် ၈ နာရီခန့်ကဖြစ်သဖြင့် သူ့အိပ်မက်သည့်အချိန်နှင့် လေးနာရီခန့်သာ ကွာခြားနေသည်။ ဒေးလီတယ်လီဂရပ်(ဖ) သတင်းစာပါ ကြေးနန်းသတင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် အချက်အလက်များမှာ သူ့အိပ်မက်တွင် မြင်တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းများနှင့် ထပ်တူညီနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်နေ၏။ မာတီနက်မြို့ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ဗြိတိသျှကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်း မီးလောင်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။ သို့သော် သူ့အိပ်မက်တွင် လူ ၄၀၀၀ ခန့်သာ သေကြေထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဟု သိရှိနေသော်လည်း ဒေးလီတယ်လီဂရပ်(ဖ)သတင်းစာတွင်မူ သေကြေထိခိုက်ပျောက်ဆုံးသူ ၄၀၀၀၀ ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤအချက်အလက်တစ်ချက်ကလွဲ၍ အခြားအချက်အလက်များ မှန်ကန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒန်း၏ အနာဂတ် အာရုံထင်မှုမှာ ဆန်းကြယ်လှသည်။ အိပ်မက် မက်သူနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်သော အိပ်မက်အဖြစ် အာရုံထင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်ဖြင့် ကြိုတင်သိမြင်မှုကို ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံသူတို့အဖို့ လက်ခံယုံကြည်ရန် အခက်အခဲရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဒန်းကဲ့သို့

အိပ်မက်ဖြင့် အနာဂတ်အာရုံထင်မှုသည် အမှုတွဲပေါင်း၊ ရာပေါင်းများစွာကို ခြိတ်သျှသုတေသနအသင်းကြီးက မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ချီကာဂိုမြို့၊ စိတ်ပညာဌာနမှ ရောဘတ် ဗင်ဒီကာဆယ်ကမူ အိပ်မက်သည် ရှေ့ကြိုတင်ဖြစ်မည့် အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သူ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ရှိသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါလေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

(၁) Our Dreaming Mind. By R. V. Castale

ကိုယ်တွေ့ပရလောက

လှေကားဆီမှ သိမ့်ခနဲ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာပါသည်။ လေခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်သဖြင့် အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်မှ ပတ္တာပြုတ်နေသော တံခါးတစ်ချပ်သည် ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်လျက်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်ဇနီးနှင့်ကလေးများမှာ သူတို့အခန်းထဲတွင် အသီးသီး အိပ်ပျော်နေကြပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှ တစ်ချက်ချက်မြည်နေသောမှာရိုက် အသံမှတစ်ပါး မည်သည့်အသံမျှမကြားရ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာနေသလော။

လူတို့၏သဘာဝသည် မသိရသောအရာကို ပိုမို၍သိလိုတတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် အရဲစွန့်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လှေကားထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အပြင်သို့ နားစွင့်ထားင်မိ၏။ မည်သည့်အသံ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မကြားရချေ။ စိတ်တုန်လှုပ်

ချောက်ချားသဖြင့် အသံကြားရသည်ဟု ထင်မိ၏။ လပြည့်ညဖြစ် သဖြင့် လရောင်သည် မှန်လည်ပေါက်များမှဖြာ၍ အိမ်တွင်းသို့ကျနေ သည်။ အပြင်တွင်မူ လေပြင်းတိုက်ခိုက်သဖြင့် သစ်အယ်ပင်များသည် တရှိုးရှိုးမြည်လျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ညင်သာစွာနင်းလာသော ခြေသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားရပြန်သည်။ အောက်ထပ်မှ မှန်ပြတင်းပေါက်ခေါက်သံကိုလည်း ကြားရသည်ဟု ထင်မှတ်လာခဲ့ ၏။ ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်မွန်၍ ထင်မိထင်ရာ ထင်မြင်ခြင်းလော။ အားတင်း၍ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ပြတင်း များမှာ သော့ခတ်ထားသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင် လာရန် မလွယ်ပါ။ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်ရပ်နေသောနေရာမှာ ဧည့်ခန်းတည်တည့် ဖြစ်ပါ သည်။ အပြင်မှ ရွန်းလဲ့သော လရောင်ကြောင့် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ကောင်းစွာမြင်ရပါသည်။ ဂါဝန်အရှည်ကြီးဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို လရောင်ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ဆန့်တန်းထားပါသည်။ သူ့လက်မောင်းမှာ ဖြူစင် ချောမွတ်နေပြီး သူ့ရုပ်ရည်မှာ တစ်ခါမြင်ရလျှင် တစ်သက်မမေ့နိုင် လောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကိုမှတ်မိပါတော့သည်။ သူကား လွန်ခဲ့သော အနှစ်၂၅နှစ်ခန့်က ချောမောလှပပြီး ချစ်သူခင်သူပေါများသည့် ဗီယာ ဆိုသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ပါတီပွဲများတွင် မကြာခဏ တွဲကခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကွဲကွာသွားပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ ကြရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော်

ယခု ထိုအမျိုးသမီး၏ ရုပ်ရည်မှာ ကျွန်တော်တွေ့စဉ်ကအတိုင်း နုပျိုချောမောလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကြားဖူးသော ကွယ်လွန်သူတို့ ကိုယ်ထင်ပြသည်ဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သလော။ ကျွန်တော်နဖူးတွင် ချွေးများပင် စို့လာပါသည်။ သို့သော် အားတင်း၍ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး မီးကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ချောက်ချား၍ အာရုံထင်လာခြင်းလော။ အမျိုးသမီးရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည့် နံရံဘက်သို့ သေသေချာချာ ကြည့်မိပါသည်။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားများကြောင့် သူပုံပေါ်လာခဲ့သလောဟုသိရန် ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နံရံဘက်မှာမူ မည်သည့်ပန်းချီကားမှ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းမရှိပါ။ နံရံတွင် သုတ်ထားသောဆေးနှင့် ကျွန်တော်မြင်ရသည့် အမျိုးသမီးဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂါဝန်အရောင်တို့မှစ တကယ့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါသည်။

အထက်ပါစာပိုဒ်သည် အက်(ဒ)မန်ဂါနေး(Edmond Gurney) ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကိုယ်တွေ့ပရလောက(Phantasm of the living) စာအုပ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်အမှုတွဲကို မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂါနေး(ဓာတ်ပုံကို မိတ္တူကူးယူ ဖော်ပြထားပါသည်။)မှာ နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာကျော် မနောသုတေသနအသင်းကြီးကို စတင်တည်ထောင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုအသင်းတော်ကြီး၏ အကျိုးဆောင်အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သည်။ အသင်းတော်ကြီးသည် တမလွန်လောကသို့ ရောက်ရှိသွားသူများနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ အသံ၊ အနံ့ စသည်တို့ကိုရရှိသည်။ ပရလောကသားတို့ ခြောက်သည်ဆိုသည့် အချက်များအပေါ် သံသယရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအတွေ့အကြုံရှိပါသည်ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်များအားဖိတ်ခေါ်၍ စနစ်တကျ သုတေသနမှတ်တမ်းများ ထားခဲ့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တင်ပြချက်များအားလုံးကို အရမ်းလက်ခံခြင်း မပြုဘဲ ဧဝံသေချာစွာ စူးစမ်းလေ့လာ၍ အထောက်အထားခိုင်လုံ ပြည့်စုံသော တင်ပြချက်များကို လက်ခံခဲ့သည်။ တင်ပြသည့် ပုဂ္ဂိုလ် များမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏တင်ပြချက်များကို သာ စနစ်တကျစိစစ်ခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြသည့်ဖြစ်ရပ် ကို မှတ်တမ်းတင်သူ ဂါနေမှာ အောက်(စ)ဖို့(ဒ)တက္ကသိုလ် သုခမိန် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ရူပဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုအမှု တွဲတွင် ဖော်ပြသည့် ဗီယာဆိုသည့် အမျိုးသမီးမှာ ထိုဖြစ်ရပ်မဖြစ်ပွားမီ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ယင်းသာဓကအရ ကွယ်လွန်သူကို မြင်တွေ့ ရသည်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ မြင်တွေ့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏စိတ်၌ ချောက်ချားသဖြင့် အာရုံထင်လာခြင်းလော။

မနောသုတေသီအချို့ကမူ လူတို့သည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကျန်ရှိနေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ ထိုကျန်ရှိနေသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာစွမ်းအင်တို့သည် စိတ်နိုးကြွလွယ်သူတို့အား စိတ်အာရုံ ထင်စေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါသည်။ ဂါနေကမူ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပ်မှန် အတွေ့အကြုံများကို သူ့စာအုပ်တွင် စနစ်တကျ သုတေသနပြု၍ ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ဂါနေကမူ ပရလောကသားတို့ဆိုသည်မှာ စိတ် အထင်သက်သက်သာမဟုတ်၊ အမှန်တကယ်ရှိသည်ဟု သာဓက ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တင်ပြခဲ့လေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) The Super Natural By. Colin Wilson.
- (၂) Phantasm of the livings. By. E. Gurney.

တမလွန်မှ မဟူရာခင်ခင်

၁၈၈၂ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၆ရက်။

ကျွန်မသည် အိပ်စက်၍မရနိုင် ဖြစ်နေသည်။ အပြင်တွင်မူ လဆုတ်ညတစ်ညဖြစ်သဖြင့် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပါသည်။ လူတို့သည် မသိရသောအရာကို ပိုမို၍သိလိုတတ်ကြသည်။ မမြင်ရသည့် အရာကို ပိုမို၍ မြင်လိုတတ်ကြသည်။ မတွေ့ရသည့်အရာကို တွေ့လိုသောဆန္ဒပြင်းစွာ ပေါ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ဖော်များ ပြောပြသည့် ဝတ်စုံနက်ကိုဝတ်ဆင်ထားသော မဟူရာခင်ခင် အမျိုးသမီးကို တွေ့မြင်လိုသော ဆန္ဒကြောင့် အိပ်စက်၍မရခြင်းဖြစ်မည်။ ဘယ်စောင်းညာလှည့်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်သွားခဲ့၏။ အပြင်တွင် လေပြင်းတိုက် ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီးများ၏ တရွှီးရွှီးမြည်သော အသံသည် ကျောချမ်းစဖွယ်ဖြစ်ဘိ၏။ အိမ်အိုကြီး၏ ထုပ်၊ လျှောက်၊ ဒိုင်၊ မြားတို့ကလည်း လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် အသံစုံ မြည်ဟီးထွက်ပေါ်နေ၏။ ထိုအသံများကို မသိမသာဖောက်ထွင်းလျက် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ဟုတ်မှဟုတ်ပါမလားဟု ဂရုစိုက်နားစွင့်ကြည့်မိသည်။ အာရုံကြောများ တင်းကျပ်လာသည့်တိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆက်လက်နားထောင်နေမိ၏။ လူတစ်ယောက် ခြေထောက်ကို ဖော့နင်းလာသောအသံသည် လှေကားထိပ်မှ ကျွန်မအခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်ဟု ထင်မိ၏။ ခြေသံမှာ အလွန်ညင်သာလှသဖြင့် နားစိုက်၍ထောင်ရ၏။

ကျွန်မသည် အပြင်သို့နားစိုက်ထောင်မိ၏။ စိတ်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ကြားရသည့်အသံလော။ ဝေခွဲ၍မရပါ။ တံခါးဘုလုံးကို လှည့်လိုက်သံကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီး စာကြည့်စားပွဲကလေးပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်၏ အလင်းရောင်သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်၌ ပို၍လင်းပြီး တံခါးပေါက်ဘက်၌ မှောင်ရိပ်ကျလျက်ရှိ၏။

ကျွန်မအမေဟု ထင်မိသဖြင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မည်သူမျှမတွေ့ရပါ။ ကျွန်မသည် လက်တစ်ဖက်မှ ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ကာ စကြိုအတိုင်း လှေကားရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။ လေပြင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ရပ်သွားသဖြင့် အိမ်အိုကြီးမှာ ကျောချမ်းစဖွယ်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက စိုးမိုးလျက်ရှိနေသည်။ အပြင်နံရံတွင်ပေါက်နေသော တိုက်ကပ်ပန်းများကြား လေတိုက်သည့် အသံကိုသာ ကြားရသည်။ ကျွန်မသည် လှေကားထိပ်သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲဖြစ်၍ သွားမိပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ ပို၍ကြီးသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ လှေကားထိပ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်သည် အားနည်းလှသဖြင့် လှေကားထိပ်ကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ အိမ်ဖော်များပြောနေ

ကြသည့် မဟူရာခင်ခင်ဖြစ်နေသလော။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လှေကားမှ ဆင်းသွားပါသည်။ ကျွန်မသည် ရှေ့ဆက်လိုက်သွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မလက်တွင် ထွန်းလက်စဖယောင်းတိုင် တိုတိုကလေးမှာ ခလေ အတွင်း ငြိမ်းသွားပါတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံး အမှောင်ထုက ကြီးစိုး သွားပါသည်။ အိမ်ဖော်များ၊ ကျွန်မမိသားစုများဖြောသည့် မဟူရာ ခင်ခင်ဆိုသူမှာ ထိုအမျိုးသမီးပင်ဖြစ်ပေမည်။ တမလွန်ဘဝမှလာ၍ ကိုယ်ထင်ပြသည်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသလား၊ (သို့မဟုတ်) ကျွန်မ စိတ်တွင် အာရုံထင်ခြင်းလော။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဖြစ်ရပ်ကို အသေးစိတ် စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အထက်ပါစာပိုဒ်သည် လန်ဒန်ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဖြစ်သူ မစ်မော်တန်(Miss Morton)၏ လန်ဒန်မြို့၊ အမှတ်(၂၀) ဟင်နီဗာလမ်းတွင် ခေတ္တဖွင့်ထားသော ဗြိတိသျှမနောသုတေသန အသင်းကြီးသို့ပေးပို့သည့် အစီရင်ခံစာမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို မြန်မာ ဘာသာပြန်ဆို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ဗြိတိသျှ မနောသုတေသနအသင်းမှ ထုတ်ဝေသော ဂျာနယ်နှင့် အခြားမနော သုတေသီများရေးသားကြသည့် စာအုပ်များတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့၏။ ပီတာအန်ဒါဂုဒ်ကလည်း “Nights in Hunted House” ဟူသော စာအုပ်တွင်လည်း ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

မစ်မော်တန်မှာ လန်ဒန်ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်၍ ပညာဆည်းပူးနေသူဖြစ်၏။ နောင်အခါ နာမည်ကျော်ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ့မိဘများသည် ၁၈၆၂ ခုနှစ်ခန့်ကပင် ဆုဆက်ပြည် နယ်ရှိ ဘောဂ်နာ(Bognor)ဂေဟာကြီးကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး နှစ်လခန့် အကြာတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော မဟူရာခင်ခင်(Dark Lady)၏ ဝိညာဉ် သည် ထာဝစဉ်ခြောက်လန့်နေသည်ဟု ဆိုကြသဖြင့် မည်သူမျှ ဝယ်ယူ

ခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။ ဆေးကျောင်းသူ မော်တန်တို့မိသားစုမှာ တစ္ဆေဆိုသည်မှာ ခိုများ၊ ကြွက်များ၊ အိမ်ကြီးများ၏ အမိုးပေါ်ကိုင်ကျနေသည့် သစ်ကိုင်များက ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကို လူတို့ချဲ့ထွင်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသူများဖြစ်သည်။ ထိုဂေဟာကြီးအား ရှေးပေါ်ပေါ်နှင့်ရသဖြင့် ဝယ်ယူ၍ ပြုပြင်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

မစ်မော်တန်တို့နေထိုင်၍ လအနည်းငယ် ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အိမ်ကြီး၏စင်္ကြံတွင် ညသန်းခေါင်အချိန်၌ ခြေသံများကြားရသည်ဟု ဖြောလာကြသဖြင့် ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စောင့်ကြည့်စုခဲ့သည်။ မစ်မော်တန်သည် ၁၈၅၂ခုမှ ၁၈၈၄ခုနှစ်အတွင်း နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မဟူရာခင်ခင်ကိုတွေ့ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သူလမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည့်စင်္ကြံနှင့် အခန်းများထဲတွင် ဝါယာကြိုးများတပ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မဟူရာခင်ခင်သည် ထိုကြိုးတန်းများကို ဖြတ်သွားသည်ကို မစ်မော်တန်၏မိသားစုများက မြင်ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။

မစ်မော်တန်သည် အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို အသေးစိတ်ရေးသား၍ မနောသုတေသနအသင်းသို့ တင်ပြခဲ့သည်။ မနောသုတေသနအသင်းကြီးကလည်း တာဝန်ရှိသူများကို စေလွှတ်၍ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရပ်မှာ ရှေးယခင်က နေထိုင်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ စိတ်စွမ်းအင်များသည် အဆောက်အအုံဟောင်းများတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ့ရှိ၏။ စိတ်စွမ်းအင်ရှိသူ၊ စိတ်အာရုံနိုးကြွလွယ်သူများနှင့် တွေ့ကြုံကြသည့်အခါ အထက်ပါအတိုင်း ရုပ်ပုံလွှာများပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) Nights in Haunted House By. P. Underwood.
- (၂) Proceedings of Society for Psychical Research
- (၃) Houses of Horror By: Richard Winer

ခရီးစဉ် ၄၀၁ မှ နာနာဘာဝ

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ။

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင်၊ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်မတို့လေယာဉ်ဟာ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ၊ ကိုပင်ဟောဂင်မြို့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကို ဆင်းသက်ပါတော့မယ်” ဟု စကင်ဒီနေဗီးယား လေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်မယ်ကလေး၏ ကြေညာသံကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပျတ်ခနဲလန့်နိုးလာသည်။ ထိုနေ့သည် မတ်လ ၈ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပြတင်းမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ထိန်လင်းနေပေပြီ။ ဝါဂွမ်းတွေလို တိမ်တိုက် တွေကြားမှ လှပသော ကိုပင်ဟောဂင်မြို့ကို ကွက်တိကွက်ကျား မြင်နေ ရပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်ဆန်းကစ၍ “We almost lost Detroit ဒီထရွိုက်မြို့ လက်လွှတ်ရခါနီး” ဟူသော ဖြစ်ရပ်မှန်စာအုပ် ရေးသားရန် စကင်ဒီနေဗီးယားနိုင်ငံများသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ ထို စာအုပ်မှာ အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုကြီးမှ စိမ့်ထွက်လာသည့် အဏုမြူ

ဇာတ်များကြောင့် ဒီထရိုက်မြို့နေလူထု ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း စကင် ဒီနေဗီးယားနိုင်ငံများဖြစ်သော ဒိန်းမတ်နှင့်ဆွီဒင်နိုင်ငံများတွင် နာဇီ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ သိပ္ပံပညာရှင်များ အကျမြူပုံ ထုတ်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြပုံများကိုပါ ရေးသားဖော်ပြနိုင်ရန် စကင်ဒီနေဗီးယားနိုင်ငံ များသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့၏။

ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ ကိုပင်ဟေဂင်မြို့နှင့် ဆွီဒင်နိုင်ငံ စတော့ဟုမ် မြို့တို့အကြား အကြိမ်ကြိမ်လေယာဉ်ဖြင့် ခရီးသွားခဲ့ရသဖြင့် စကင်ဒီ နေဗီးယားလေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်မယ်၊ လေယာဉ်မောင်များနှင့် အကွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က စတင်ဒီနေဗီးယားလေကြောင်း လိုင်းတွင် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားနေသည်ဟု ကောလာ ဟလသတင်း ထွက်လျက်ရှိသည်။ ထိုသတင်းမှာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု လေကြောင်းကုမ္ပဏီ Easter Airlines မှ ဂျမ်ဘိုဂျက် လေယာဉ်ကြီးတစ်စီးသည် ၁၉၇၂ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ရက်နေ့ညတွင် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်အတွင်း ပျက်ကျခဲ့ရာ ခရီးသည်၁၀၁ဦးနှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး စိတ်မချမ်းမြေ့ရသည့် သတင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လေယာဉ်ပျက်မှ စက်ပစ္စည်းအပိုင်းအစများကို စုံစမ်း သုတေသနပြုလုပ်ရန် မီယာမီလေဆိပ်မှ နယူးယောက်မြို့သို့ အရှေ့ လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ဂျမ်ဘိုဂျက်လေယာဉ်ကြီးဖြင့် သယ်ဆောင် သည့်နေ့က စတင်၍ အရှေ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်မှူးကြီး နှင့် လေယာဉ်အင်ဂျင်နီယာတို့ကို မြင်ရသည်။ ကိုယ်ထင်ပြသည်၊ ခြောက်လှန့်သည်ဟူသော သတင်းများ ပျံ့နှံ့လာခဲ့၏။

အရှေ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ရှိသူများကမူ ရေင့်နှုတ် ပိတ်နေခဲ့သည်။ ရက်များကြာမြင့်လာသောအခါ လေယာဉ်မောင်များ၊

လေယာဉ်မှူးများ၊ စာဖိုမှူးများကအစ ကွယ်လွန်သူလေယာဉ်မှူးနှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့ကို အရှေ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်များပေါ်တွင် တွေ့ရပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ကြသဖြင့် ကမ္ဘာနိုင်ငံ အသီးသီးမှ အံ့ဩခဲ့ရပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်သည် နာမည်ကျော် သိပ္ပံဆောင်းပါးများနှင့် သိပ္ပံနောက်ခံဖြစ်ရပ်မှန်၊ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများစာအုပ်များကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးသားခဲ့သူ ဂျွန်ဂျီဖူးလားရေးသော "The Ghost Of Flight 401" စာအုပ်မှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း စာရေးဆရာ ဂျွန်ဂျီဖူးလားသည် သိပ္ပံစာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုရန်အတွက် ကိုပင်ယောက်မြို့နှင့် စတော့ဟမ်းမြို့တို့အကြားတွင် အကြိမ်ကြိမ်လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားခဲ့စဉ် ကွယ်လွန်သူလေယာဉ်မှူးနှင့် လေယာဉ်အင်ဂျင်နီယာတို့၏ ဝိညာဉ်ကို မြင်ရသည်ဆိုသည့် သတင်းအစအန ရရှိခဲ့၏။ ပျံသန်းမှု ခရီးစဉ် အမှတ်၄၀၁ ၏ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။

အရှေ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်အမှတ်၃၁၈သည် လေယာဉ်မှူးကြီး ဒွန်ရီပို၊ အင်ဂျင်နီယာဘော့လော့(တ)တို့ ပါဝင်ဦးဆောင်ကာ ခရီးသည် ၁၈၀ နှင့်အတူ နယူးယောက်လေဆိပ်မှ ၁၉၇၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်၊ ည ၇:၃၀ နာရီအချိန်တွင် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ထိုနေ့သည် ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသောနေ့ ဖြစ်၏။ လေယာဉ်အမှတ် ၃၁၈ မှာလည်း နာမည်ကျော်လေယာဉ် တည်ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သော လော့ဒ်ဟိကုမ္ပဏီကြီးမှ နောက်ဆုံးပေါ်တည်ဆောက်ထားသည့် လေယာဉ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လေကြောင်းခရီးသည်အများအပြား စိတ်ချလက်ချ စီးနင်းလိုက်ပါလေ့ရှိသော လေယာဉ်ကြီးဖြစ်၏။

လေယာဉ်မှူးကြီး ဒွန်ရီပိုနှင့် အင်ဂျင်နီယာကြီးဘော့လော့(တ) မှာ အရှေ့တိုင်းလေကြောင်းကုမ္ပဏီကြီးတွင် ဝါရင့်ထိပ်တန်း နာမည်ကျော် လူသိများသော လေယာဉ်မှူးကြီးနှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က အရှေ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်ခုံများမှာ ခေတ်မီလေယာဉ်များဖြစ်ကြပြီး လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်းတို့မှာလည်း အခြားလေကြောင်းကုမ္ပဏီတို့ထက် ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုကြသဖြင့် လူစီးခရီးသည်အများဆုံး စီးနင်းလိုက်ပါလေ့ရှိသည့် လေကြောင်းလိုင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လေယာဉ်အမှတ်၃၁၈မှာ ပျက်ကျခဲ့သည်။ ထိုခရီးစဉ် အမှတ်၄၀၁ဖြင့် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည် ၁၀၁ဦးနှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကြီးဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး လအနည်းငယ်ကြာမြင့်လာချိန်တွင် ထူးဆန်းဆုံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်တစ်ရပ် အရှေ့တိုင်းလေကြောင်းခရီးစဉ်တစ်ခုတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီးများတွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ရသူမှာ အရှေ့တိုင်းလေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ကွယ်လွန်သူလေယာဉ်မှူးကြီး ဒွန်ရီပိုနှင့် အင်ဂျင်နီယာဘော့လော့(တ)တို့ကို လေယာဉ်ပေါ်တွင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူကိုယ်တိုင် သူအမှန် မြင်တွေ့ရပါသည်ဟုဆိုသဖြင့် သိပ္ပံနည်းအရဖြေရှင်းရန် ခက်ခဲသည့်ပြဿနာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုလေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်မောင်း၊ လေယာဉ်မယ်များကိုယ်တိုင် ကွယ်လွန်သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု သတင်းများ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သဖြင့် အရှေ့တိုင်းလေကြောင်းကုမ္ပဏီကြီးမှ တာဝန်ရှိသူများက စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုခဲ့ကြရတော့သည်။

ထိုကုမ္ပဏီကြီးမှထုတ်ပြန်သည့် လေကြောင်းသွားလာမှု လုံခြုံ

ချောမွေ့ရေးညွှန်ကြားချက်တွင် ကွယ်လွန်သူလေးယောက်မျိုးကြီး ဒွန်ရိုပိုနှင့် အင်ဂျင်နီယာကြီးလော့ဘော့(တ)တို့၏ ရုပ်ပုံလွှာများကို အရှေ့ပေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင်လေယာဉ်များတွင် တွေ့မြင်ရကောင်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ ပေးခြင်းမရှိဟု ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ကွယ်လွန်သူတို့ကို မြင်ရသည်ဆိုသည်မှာ စိတ်အထင်သက်သက် အာရုံထင်ခြင်းဟုဆိုရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

အခြားလေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်များပေါ်တွင်လည်း ထိုလေယာဉ်မျိုးကြီးနှင့် အင်ဂျင်နီယာတို့၏ပုံရိပ်များကို တွေ့ရသည်ဟု သတင်းများထွက်လာသဖြင့် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို လေ့လာသူများအဖို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သိပ္ပံဆောင်းပါးများကို ရေးသားခဲ့သူ ဂျွန်ဂျီဖူးလားကိုယ်တိုင် ထိုဖြစ်ရပ်ကို အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ပြီး “The Ghost Of Flight 401”(ခရီးစဉ် ၄၀၁ မှ နာနာဘာဝ)ဟု စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်းရအသွက်ဆုံး စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျွန်ဂျီဖူးလားမှာ သိပ္ပံပညာကို တစိုက်မတ်မတ်လေ့လာ၍ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့သူဖြစ်ခဲ့၏။ သူကိုယ်တိုင် ထိုဖြစ်စဉ်တို့ မှန်ကန်ပါသည်ဟု အထောက်အထားခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် တင်ပြထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။

ကျမ်းကိုး
The Ghost Of Flight 401 By JOHN. G. Fuller

သမိုင်းကပြောသော စိတ်စွမ်းအင်

စိတ်နယ်လွန်နယ်ပယ်တွင် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခု ရှိနေခြင်းကို ထူးဆန်းလှသည်ဟု နာမ်လောကကို တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုကြသူတိုင်းက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ အချို့မှာမူ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပွားခန္ဓာ (သို့မဟုတ်) ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခုရှိနေသည်ကို မသိကြပေ။ ရုပ်ဝါဒအရ ကိုယ်ခန္ဓာသည်သာ လူတို့၏ မူလကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လူတစ်ယောက်တွင် ကိုယ်ပွားခန္ဓာ ရှိနေသည် ကိုမူ ရုပ်ဝါဒီတို့က လက်ခံလိုမည် မဟုတ်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အနောက်နိုင်ငံအသီးသီးမှ မနော သုတေသနအသင်းများ၏ မှတ်တမ်းများအရ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် တစ်ချိန်တည်း၌ နှစ်ကိုယ်ခွဲ၍ နေရာဌာနနှစ်ခု၌ ရှိနေတတ်၏။ နယူးယောက်မြို့မှ နာမည်ကျော် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ အက်(ဒ)ဝါ(ဒ)ပိုဒေါ့စကီးကမူ ထိုကိုယ်ပွားခန္ဓာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ အတွေ့အကြုံများကို ၁၉၆၆ ခု၊ ဧပြီလထုတ် (Fate)မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင်

“Seeing yourself without a mirror” “မှန်အလျဉ်းမရှိဘဲ သင့်ကိုယ်
သင် ကြည့်မြင်နိုင်နည်းပညာ” ဟူသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသား၍
အထက်ဖော်ပြပါ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို အစောက်အထား
ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် တင်ပြထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုခဲ့ရ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကမူ နှစ်ကိုယ်ခွဲနိုင်ခြင်းကို ရှေးဟောင်းစာပေ
ကျမ်းဂန်များ၌ သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်တို့၏ဖြစ်စဉ်များတွင် စာဖတ်
ပရိသတ်တို့သည်လည်း ဖတ်ရှုဖူးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတင်ပြမည့်
သာဓကမှာ သမိုင်းတွင်သာမက ကမ္ဘာ့မူခင်းသမိုင်းတွင် ထူးခြားသည့်
ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု မှုခင်းသုတေသီများနှင့် မနောသုတေသီများက
တညီတညွတ်တည်း ဆိုခဲ့ကြ၏။ ထိုကိုယ်ပွားခန္ဓာ၊ (သို့မဟုတ်) လူ
တစ်ယောက်တွင် မနောစွမ်းအင်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာနှစ်ခုရှိနေသော
ဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။

၁၈၉၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၏ သာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။
နယူးယောက်မြို့ ရာဇဝတ်မှုခင်းတရားရုံးတော်ကြီးကား အမှုသွား
အမှုလာကို လာရောက်နားထောင်သူများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။
တရားရုံးခန်းမကြီးအတွင်း ကုလားထိုင်များပေါ်တွင်သာမက တရားရုံး
စင်္ကြံပေါ်တွင်လည်း လူများမတ်တတ်ရပ်၍ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်
နားထောင်နေကြသည်။ သတင်းစာတိုက်ကြီးများမှ သတင်းထောက်
များမှာလည်း သတင်းယူနိုင်ရန် ပျားပန်းခပ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ပို၍
ထူးဆန်းနေသည်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မနောသုတေသန
အသင်းမှ မနောသုတေသီများအားလုံး တက်ရောက်နားထောင်နေသည်
ကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။

အမှုမှာ နယူးယောက်မြို့၊ အမှတ်(၂)လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်၍ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုခိုးယူရန် လုပ်ဆောင်
နေစဉ် ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများက ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သူ မက်ဒေါ်

နယ်ဆိုသူအား ဝိုင်း၍ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ထိုမက်
ဒေါ်နယ်ဆိုသူမှာ ဝိုင်းထားသည့် လူအုပ်ကြီးရှေ့တွင် ထူးဆန်းစွာ
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ နယူးယောက်ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် စုံထောက်တို့က မက်ဒေါ်
နယ်အားဖမ်းဆီး၍ ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ရာဇဝတ်တရားရုံးတော်ကြီး၌
တရားစွဲဆိုခဲ့၏။ မျက်မြင်သက်သေအားလုံးကလည်း တရားရုံးတော်
ကြီးတွင် ပုလိပ်စုံထောက်တို့ ဖမ်းဆီးတင်ပြထားသည့် တရားခံမက်
ဒေါ်နယ်မှာ နယူးယောက်မြို့၊ အမှတ်(၂)လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်အား
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်၍ ပစ္စည်းများကိုယူဆောင်ရန် လုပ်ဆောင်နေသူ
အမှန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲခံရသူ
မက်ဒေါ်နယ်အဖို့ ထိုမှခင်းဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် အခြားတစ်နေရာတွင်
သူရှိနေပါသည်ကို သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်မာမာပြရန်
လိုနေလေသည်။ ဤကဲ့သို့ သက်သေအထောက်အထား ပြနိုင်ခြင်း
မရှိပါက မက်ဒေါ်နယ်မှာ အိမ်တစ်အိမ်အား ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုဖြင့်
အပြစ်ကျရန် မလွဲတော့ပြီဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့အခြေအနေတွင် မက်ဒေါ်နယ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်
သက်သေခံမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ နယူးယောက်မြို့
တက္ကသိုလ်ကြီး၏ စိတ်ပညာပါမောက္ခကြီးဝိုင်း(Prof: Wein) ဖြစ်နေ
သည်။ ပါမောက္ခကြီးမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်သာမက ကမ္ဘာ
နိုင်ငံအသီးသီးရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးများမှ ပါမောက္ခနှင့်ပညာရှင်
များကိုယ်တိုင် လေးစားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိပ်မွေ့ချပညာ
ရပ်တွင်လည်း မည်သူမျှမယှဉ်နိုင်အောင် တတ်မြောက်သူဟု အများက
ယူဆကြသည်။

ပါမောက္ခကြီးနှင့်အတူ တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲခံရသူ မက်ဒေါ်
နယ်ဘက်မှ အာမခံမည့်သူများမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဘရုတ်

ကလင်မြို့မှ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းဆယ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုဆယ်ဦးတို့မှာ ပါမောက္ခများ၊ ကျောင်းဆရာကြီးများ၊ ဝါဂွမ်းကုန်သည်ကြီးများနှင့် လူသိများသောလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

ပါမောက္ခကြီးနှင့် ဘရတ်ကလင်မြို့မှ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ်ဦးတို့မှ အခင်းဖြစ်သည့်ညက ဘရတ်ကလင်မြို့၊ နာမည်ကျော် တော်ဝင်ပြဇာတ်ရုံကြီး၌ အိပ်မွေ့ချပညာအကြောင်း ဟောပြောပွဲနှင့် သရုပ်ပြပွဲ တက်ရောက်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ထိုပြပွဲသို့ ဘရတ်ကလင်မြို့ကြီးမှ လူအများအပြား တက်ရောက်ခဲ့ကြရာတွင် ရုံးတော်ကြီး၌ သက်သေအဖြစ်တင်ပြသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ ခုံသမာဓိလူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုခုံသမာဓိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသူဆယ်ဦးမှာ အိပ်မွေ့ချသူပါမောက္ခဝိုင်းသည် အိပ်မွေ့ချရာတွင် ခေတ်မီ မည်သည့်ဆေးဝါးပစ္စည်းကိုမျှ အသုံးမပြု။ စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့်သာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အိပ်မွေ့ချကြောင်းကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးသက်သေခံရန်ဖြစ်၏။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ပါမောက္ခဝိုင်းသည် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ဖောက်ထွင်းမှုတရားခံအဖြစ် စွဲချက်တင်ခံရသူ မက်ဒေါ်နယ်အား ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ခုံသမာဓိဆယ်ဦးရှေ့၌ အိပ်မွေ့ချခဲ့ရာ မက်ဒေါ်နယ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မက်ဒေါ်နယ်၏ ရုပ်သည် ဇာတ်ခုံပေါ်မှ မည်သည့်နေရာကိုမျှ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိဟု တိတိကျကျ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ပါမောက္ခဝိုင်းကပင် မက်ဒေါ်နယ်၏ ရုပ်သည် မိုင်ပေါင်းများစွာကွာသော နယူးယောက်မြို့သို့ မည်ကဲ့သို့ သွား၍ ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျူးလွန်နိုင်မည်နည်း။ သူ့ရုပ်ခန္ဓာမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်ပွားခန္ဓာသာ ဖြစ်နိုင်မည်။

မက်ဒေါ်နယ်၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီးသည် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ရှိနေစဉ် သူ့နာမ်ခန္ဓာသည် ရုပ်ခန္ဓာမှခွာ၍ နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကောင်း ရောက်ရှိနိုင်သည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့၏။

နောက်ဆုံး၌ တရားသူကြီးနှင့်ဂျူရီလူကြီးများက မက်ဒေါ်နယ် အဖြစ်မရှိဟု တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာ့မူခင်း သမိုင်းတွင် စိတ်စွမ်းအင်ဖြစ်ရပ်ကိုလက်ခံ၍ ပထမဆုံး အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးတည်း၊ တစ်ချိန်တည်း၌ နှစ်နေရာ၌ ရှိနိုင်သည်ဟူသောအဆိုကို ပထမဆုံးအကြိမ်ပညာရှင်များက လက်ခံ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျမ်းတို:

- (၁) Your Six Sense By B. Steiger
- (၂) Fateမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၆၆ခု၊ ဧပြီ
- (၃) Mental Telepathy Explained.

ရုပ်နယ်ကမ္ဘာမှ အလည်ရောက်ခြင်း

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ။ ဘာလ်တီမိုး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု။
ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက်မှခန်းဆီးကို ဘေးသို့ဆွဲဖယ်လိုက်
ပြီး အပြင်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိပါသည်။ ပြတင်းပေါက်သည် ဘာလ်
တီမိုးမြို့၊ နာမည်ကျော်ဂျွန်ဟော့ကင်းဆေးရုံကြီး၏ ခန်းမဝင်ပေါက်ကြီး
ရှေ့တည်တည်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပါသည်။ ပြုပြင်
ထားသော မြက်ခင်း၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
ဆေးရုံကြီးရှေ့ရှိ ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှ သစ်အယ်ပင်များသည်
အရက်မူးသမားသဖွယ် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါ
သည်။

ကောင်းကင်ထက်၌မူ ငွေလခြမ်းကလေးသည် တိမ်တိုက်များ
ကြားတွင် နစ်တုံပေါ်တုံဖြစ်နေသည်။ အေးမြသောလရောင်အောက်၌
မျက်စိတစ်ဆုံးရှိနေသည့် နှင်းဆီပင်များ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းများကို
မြင်နေရ၏။ ထူးခြားသည့်မြင်ကွင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ဂျွန်ဟော့ကင်း ဆေးရုံကြီးသို့ အကြီးတန်းသူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ထာဝစဉ်မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိနေသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းသာဖြစ် ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူမသည် ခန်းဆီးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်မိလေ သည်။

သူနာပြုဆရာမများ နားနေခန်းမသည် ဂျွန်ဟော့ကင်းဆေးရုံ ကြီး၏ တတိယအထပ်တွင် ရှိလေသည်။ ၎င်းနားနေခန်းသည် ခွဲစိတ် ဆရာဝန်များ နားနေခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်မ တာဝန်ကျချိန်မှာ ည ၁၁ နာရီမှဖြစ်သဖြင့် နာရီဝက်ခန့် နားနေခန်း အတွင်း အချိန်ဖြုန်းရပေတော့မည်။ နားနေခန်းအတွင်း ကျွန်မတစ်ဦး စည်းသာရှိသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာပါသည်။ တသုန်သုန်တိုက်နေ သောလေကြောင့် ဆေးရုံကြီးနံရံရှိ ကိုက်ကပ်ပန်းများသည် တရှဲရှဲ အသံမြည်လျက် ရှိနေသည်မှာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေ သည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ပေါက်မြူးထူးစွာဝင်လာသည့် လေပြည် သည် စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာများအား တဖျတ်ဖျတ် အသံမြည်စေ သဖြင့် ကျွန်မ၏စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်လာမိပါသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို မသိမသာဖောက်ထွင်းလျက် ပေါ်ထွက်လာ သည့် အသံတစ်သံကို ကျွန်မနားစွင့်မိသည်။ ကျွန်မသည် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလားဟု အာရုံစိုက်၍ နားထောင်မိသည့်အခါတွင် ကျွန်မတို့ နားနေခန်း ရှေ့စင်္ကြံတွင် လူတစ်ယောက် ခြေကိုဖော့နင်းလာသည့် အသံဟု ထင်မိ၏။ အာရုံကြောများ တင်းကျပ်လာသည့်တိုင် စိတ် လှုပ်ရှားလာသဖြင့် နားနေခန်းမှ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖွင့်လိုက် သည်နှင့် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် ဒေါက်တာဖာဂူဆန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မလည်း အံ့ဩသွားပါသည်။ ဒေါက်တာဖာဂူဆန်လက်

အောက်တွင် ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်များတွင် သဘောထားအပြည့်ဆုံး၊ မိမိငယ်သားများအပေါ် အသက်ညှာဆုံး၊ နားအလည်ဆုံး ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံမှုကောင်းသဖြင့် ဆေးရုံကြီးမှ အမှုထမ်းများအားလုံးက လေးစားကြည်ညိုကြသည်။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက် သူ့ကျွတ်(တာဝန်) ချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီမှဖြစ်၏။ သူ ဘာကြောင့်ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သနည်း။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါက်တာဖာဂူဆန်သည် သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကို တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ဖက်လှဲတကင်း စကားပြောတတ်သူဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုမှ သူစကားတစ်လုံးမျှ မပြောပါ။ ကျွန်မကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့နားနေခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်သွားပါတော့သည်။ ထူးဆန်းလွန်းလှ၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသည် တုန်လှုပ်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဖာဂူဆန် ကျွန်မအနီးမှ ဖြတ်သွားသဖြင့် ထူးခြား၍ အေးစိမ့်သော လေတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မသည် စကြိုတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပြီး ဒေါက်တာဖာဂူဆန် အခန်း၏ တံခါးဘုလုံးကိုဆွဲ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အခန်းတွင်း၌ ဒေါက်တာ ဖာဂူဆန်ကို မတွေ့ရပါ။ သူ့တာဝန်ကျအင်္ကျီကိုမူ ချိတ်တွင် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် သေသေချာချာကြည့်သော်လည်း အခန်းတွင်း၌ ဒေါက်တာဖာဂူဆန်ကို လုံးဝမတွေ့ရ။ နားနေခန်းအတွင်း ဆရာဝန်များ၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများထားသော သံမဏိဗီရိနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ စာရေးစားပွဲတစ်လုံးသာ တွေ့ရပါသည်။ သူ့အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ အခန်းဝ၌ ကျွန်မရပ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ပထမတွင်မူ ကျွန်မသည် အိပ်မက်မက်နေသည်ဟု

ထင်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် အခြားသူနာပြု အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဒေါက်တာဖာဂူဆန်ကို တွေ့မိခြင်းရှိမရှိ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က ဒေါက်တာဖာဂူဆန်အား ဆေးရုံကြီးလှေကားမှ တက်လာကို မြင်ရသည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်မနှင့် ထိုဆရာမလေးတို့သည် ဒေါက်တာဖာဂူဆန်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ရှာဖွေခဲ့ကြရာ ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း၌ ၎င်းဝတ်သော ဝတ်စုံတစ်စုံမှအပ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ဒေါက်တာဖာဂူဆန်၏မိတ်ဆွေဆရာဝန်တစ်ဦးကလည်း ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်း ဒေါက်တာဖာဂူဆန်ကို တွေ့ရသည်ဟုဆို၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၃၀ အချိန်တွင် လွန်ခဲ့သော ည ၁၀ နာရီ မိနစ် ၃၀ က ဒေါက်တာဖာဂူဆန်သည် သူ့နေအိမ်ခန်းအတွင်း၌ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားသည်ဟု သတင်းကြားခဲ့ကြရသည်။

အထက်ဖော်ပြပါစာပိုဒ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မေရီလန်ပြည်နယ်၊ ဘာလ်တီမိုးမြို့၊ ဂျွန်ဟော့ကင်းဆေးရုံကြီးမှ အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမ မစ္စယော့၏ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုဖော်ပြခြင်းဖြစ်၏။ မစ္စယော့သည် သူ့မှတ်တမ်းကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မနော့ သုတေသနအသင်းသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။

ထိုထူးခြားသည့်ဖြစ်ရပ်ကို တွေ့ကြုံရသူများမှာ ခေတ်ပညာတတ်၊ စိတ်ချယုံကြည်ရသူများဖြစ်၏။ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြောဆိုမည့်သူများ မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရပ်ကို အများကမူ ကွယ်လွန်သူတို့ကိုယ်ထင်ပြသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းသာ မြင်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူသုံးလေးဦးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြင်ရသော သာဓက ဖြစ်နေ၍ စိတ်အထင်သက်သက်ဟုပြောရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ကွယ်လွန်သူတို့ကို မြင်ကြရသည်ဟူသောအချက်တွင် မနော သုတေသီတို့ကမူ တယ်လီပသီခေါ် မနောဆက်သွယ်ခြင်းအရ ပေါ်လာသည့် အာရုံထင်မှုဟု ဆိုကြသည်။ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်အကြောင်း၊ (သို့မဟုတ်)အထက်ဖော်ပြပါ မစ္စယော့၏အတွေ့အကြုံနှင့် တွေ့ရခြင်းကို နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှမနောသုတေသီ ဖရက်ဒရစ်မိုင်ယာကမူ လူတစ်ယောက်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နာရီပိုင်းအတွင်း အခြားလူတစ်ယောက်က မြင်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ ကွယ်လွန်ခါနီး၌ လူသည် အခြားလူတစ်ဦး၏စိတ်နှင့် ဆက်သွယ်နေပေမည်။ သူကွယ်လွန်ပြီးမှ ထိုစိတ်သည် သက်ရှိလူတို့၏စိတ်သို့ အာရုံထင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) The Ghost and ESP By P. Somerset.
- (၂) Return From the Dead By D. Hill.

ဘဝဆက်သံသရာ

သတ္တဝါသည် သေပြီးနောက် ဘဝသစ်တစ်ခုတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားသည်ဟု အရှေ့တိုင်းသားများက ယုံကြည်ကြသည့်အပြင် အများအားဖြင့် လူသေလျှင် လူဝင်စားဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ကြ၏။ အနောက်တိုင်းသားတို့ကမူ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက လူသေလျှင် လူဝင်စားဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို လက်မခံခဲ့ကြပေ။ လူဝင်စား ဖြစ်ရပ်များကို အနောက်တိုင်းသားတို့က သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များဟူ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသေးသည်။

လူသည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လူ့ဘဝတွင် ပြန်လည်မွေးဖွား လာခြင်းကို ရီအင်ကာနေရှင်း(Reincarnation)ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လူသေ၍ လူဝင်စားဖြစ်မှုအယူကို လက်ခံသူများ ရှိသည်နှင့်အမျှ ထိုအယူတို့ကို လက်မခံသောသူများ ဒုနှင့်ဒေး ရှိခဲ့ကြလေသည်။

လူဝင်စားဖြစ်မှုအယူကို စိတ်ဝင်စားကြသည့် အနောက်တိုင်း

ပညာရှင်များသည်ပင်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြင်မတူခဲ့ကြချေ။
ထိုအတူ ကျွန်တော်တို့သည် လူဝင်စားဖြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ခံယူချက်
ကွဲပြားခြားနားကြသည်ကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များတွင် မကြာ
ခဏ ဖတ်ရှုခဲ့ကြရသည်။

အနောက်တိုင်းပညာရှင်များကမူ လူဝင်စားမှုနှင့်ပတ်သက်၍
သတင်းအချက်အလက်များ ရရှိနိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
စမ်းသပ်သုတေသန ပြုခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သောဘဝက အတွေ့အကြုံ
များကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရာတွင် အိပ်မွေ့ချခြင်း၊ စိတ်ကိုပြောင်းလဲ
စေနိုင်သော ဆေးဝါးများကိုတိုက်ကျွေးခြင်းစသော နည်းလမ်းများကို
သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။

အိပ်မွေ့ချနည်းစနစ်ဖြင့် အနောက်တိုင်းမှဖြစ်ရပ်များ ၁၉၅၆
ခုနှစ်ခန့်က မော်ရီဘန်စတီနိုးဆိုသူ ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခုမှ တာဝန်
ရှိသူတစ်ဦးက အသုံးချ၍ဖော်ထုတ်ခဲ့ဖူး၏။ သူ၏အိပ်မွေ့ချနည်းစနစ်
ဖြင့် ဘဝဟောင်းမှဖြစ်စဉ်များကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပုံ(The Search For
Bridy Murphy) ဘရိုက်ဒီမာဖီကို ရှာဖွေခြင်းဟူသောစာအုပ်တွင်
အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကို ဖတ်ရှုမိခဲ့ရသည်။ ထိုစာအုပ်
တွင် သာမန်အိမ်ရှင်မတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗာဂျီးနီးယားတိုင်ဂီအား အိပ်မွေ့
ချ၍ နောက်ဘဝအကြောင်း ပြန်၍ပြောခိုင်းရာ သူသည် ယခင်ဘဝမှ
ဖြစ်ရပ်များကို အသေးစိတ်မှတ်မိခဲ့လေသည်။

ဗာဂျီးနီးယားတက္ကသိုလ် စိတ်နယ်လွန် စိတ္တဗေဒဌာနခွဲ၏
ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သူ လူဝင်စားသုတေသနပညာရှင်ကြီး ဒေါက်တာ
အီယင်စတီဗင်ဆင်(Dr. Ian Stevenson)၏ သုတေသနပြုချက်များ
ကြောင့် လူသေလျှင် လူဝင်စားဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အယူအဆကို
လက်ခံသူ တစ်နေ့တခြား များပြားလာခဲ့သည်။ (ဒေါက်တာအီယင်
စတီဗင်ဆင်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ လာရောက်ခဲ့ပြီး ဆရာကြီးဦးအေး

မောင်၊ ဦးဝင်းမောင်တို့နှင့်အတူ လူဝင်စားသုတေသန ပြုသွားခဲ့ပါသည်။)

ယခုရေးသားတင်ပြမည့် လူဝင်စားညီအစ်မနှစ်ဦး၏ဖြစ်ရပ်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသဖြင့် အနောက်တိုင်းစာနယ်ဇင်းများတွင် သာမက စိတ်နယ်လွန် စွယ်စုံကျမ်းများတွင်ပါ အထောက်အထား အချက်အလက် အပြည့်အစုံဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ နာမည်ကျော် မနော သုတေသီနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဘရစ်စတို(လ်)မြို့မှ ထုတ်ဝေသော (Bristol Evening Post)သတင်းစာကြီး၏ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ အိုင်(နဲ)ဝီ(လ်)ဆင်ရေးသားသည့် (Mind Out Of Time)စာအုပ်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ လူဝင်စားနှစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို စနစ်တကျ စုစည်းစည်း အသေးစိတ်တင်ပြထားခဲ့သည်။

အိုင်(နဲ)ဝီ(လ်)ဆင်မှာ နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါ။ အောက် (စ)ပို(ဒ)တက္ကသိုလ်မှ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို တစိုက်မတ်မတ် သုတေသနပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ သုတေသနပြုချက်အရ နာမည်ကျော်ပိုလော့(ခ်)လူဝင်စား ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ဖြစ်စဉ်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဒီဗွန်ပြည်နယ်မှ မစ္စတာပိုလော့(ခ်)တို့ ဇနီး မောင်နှံတွင် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၌ အမြွှာသမီးလေးနှစ်ဦး ဖွားမြင်ခဲ့၏။ အကြီးဖြစ်သူအား ဂျနီဗာပိုလော့(ခ်)ဟု အမည်ပေးထားခဲ့ပြီး အငယ်ဖြစ်သူကိုမူ ဂီလီယန်ပိုလော့(ခ်)ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ၏။ သမီးကလေးနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထူးထူးခြားခြားတူညီကြသဖြင့် မိဘများပင် သမီးအကြီးနှင့်အငယ်ကို ခွဲခြားရန်မလွယ်။ မကြာခဏ မှားယွင်းခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝါသနာတူစိတ်ကြိုက်ချင်း တူခဲ့ကြသည်။ မိဘများအဖို့ ကလေးများအတွက် ကစားစရာ ဝယ်ယူပေးခဲ့ရသည်ကစ၍ အတူတူ ဝယ်ပေးခဲ့ကြရသည်။ အဝတ်အစားကို

လည်း ဆင်တူမှုကြိုက်ကြသည်။ ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာကိုပင် တစ်တုံးတည်းကို ခွဲခြမ်းပေးခဲ့ရသည်။ အစစအရာ တူညီသောစိတ်ရှိကြ၏။

ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း အတူတူကျောင်းတက်ခဲ့ရပြီး ဉာဏ်ရည်လည်း တူညီခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဘဝကံအကျိုးပေးကြောင့် ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့ကြစဉ် အခြားကျောင်းသူကလေးနှင့်အတူ ကားတိုက်ခံရသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သတင်းစာကြီးများတွင် ကလေးများ ကားတိုက်ခံရသည့် ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြရေးသားခဲ့ကြသည်။

မစ္စတာပိုလော့(ခ)နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ကမူ လူဝင်စားဖြစ်မှုအယူကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့၌ သူတို့သမီးကလေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့မိသားစုထံသို့ ပြန်ဝင်စားလာလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့မကွယ်လွန်မီက ကစားခဲ့ကြသည့် အရပ်များ၊ ဝတ်စုံများကို ဗီရိုတစ်လုံးတွင်ထည့်၍ ပိတ်ထားခဲ့ကြ၏။ ပိုလော့(ခ)တို့ဇနီးမောင်နှံ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ၁၉၇၅ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်တွင် အမြွှာသမီးကလေးနှစ်ဦး ပွားမြင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ကလေးနှစ်ဦးတွင် ယခင်ဘဝဟောင်းကရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ အမှတ်အသားများကို တွေ့ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။ ကလေးများ လေးလသမီးအရွယ် ရောက်လာသည့်အခါ မိသားစုမှာ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရ၏။

သူတို့ကစားနိုင်သည့်အရွယ် ရောက်လာသည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူသည် သိမ်းထားသည့် ဘဝဟောင်းက ကစားစရာများ၊ ဝတ်စုံများကို ပြသခဲ့ရာ ချက်ချင်း မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ရွေးယူခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းနေစဉ် သူတို့ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ဒီဗွန်ပြည်နယ်က မြို့ကလေးသို့ အလည်ပြန်လာခဲ့ကြရာ သူတို့ဘဝဟောင်းက ကျောင်း၊ အတန်း၊ နေအိမ်စသည်တို့ကို တိတိကျကျ ပြသနိုင်ခဲ့သည်သာမက

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းမလေးတို့ ကားတိုက်ခံရသည့် နေရာကိုပါ ပြသနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

သုတေသီအိုင်(နီ)ဝီ(လ)ဆင်က လူဝင်စားဖြစ်မှုအယူကို ယုံကြည်ခဲ့ကြသူ မိသားစုများသို့ လူဝင်စားများ ဝင်စားလေ့ရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချ ပွင့်ဆိုခဲ့လေသည်။ ။

ကျမ်းကိုး

- (၁) The Super Natural. By Colin Wilson.
- (၂) Mind Out Of Time. By Ian Wilson

